

ZLOMKY POZNÁNÍ

ENIH

1941 – 1948

František Hein (*1914 †1984)

Jedním z přátel a žáků Fráni Drtikola byl František Hein – básník, spisovatel, jógin, ale především buddhista. Narodil se r. 1914 v Nové Pace. Pocházel z velice chudých poměrů. Vyučil se jako krejčí, později pracoval např. v čokoládovně Orion, na letišti, apod. Koncem války byl vězněn v koncentračním táboře Terezín. Po předčasné smrti manželky Vlasty se seznámil s Květou, kterou si později také vzal. Na rozdíl od Evžena Šteklá nezačínal u Fráni od začátku, jak sám říká ve své vzpomínce na Fráňu: „*nepřišel jsem k němu jako laik*“. Dle vzpomínek Zdeňka Jaroše – Heinoва žáka – viděl mnoho věcí jinak než Fráňa, mnohdy s ním i nesouhlasil, ale přesto si jej nesmírně vážil. Odešel r. 1984 v Praze. Jeho druhá žena Květa Heinová na jeho poslední den vzpomínala slovy: "*Odešel do Světla!*" Květa Heinová zemřela v srpnu 2005.

František Hein ve své praxi přímo vycházel z buddhismu, věnoval velikou pozornost a důraz významu bdění nad nadechováním a vydechováním a čakramům. To sám poznal jako základ praxe, který dále rozvíjel a učil. Svým žákům – Zdeňku Jarošovi, Karlu Mikšovskému, Jiřímu Scheuflerovi a dalším často opakoval: „*Dech (rozuměj bdění nad nadechováním a vydechováním) vede nejdál!*“ Začátkem 80. let vytvořil pozoruhodný souhrn učení na **magnetofonové nahrávce**, která obsahuje nejen jeho pohled na učení, ale i ukázky jeho poezie a Fráňovy korespondence. Je to výběr z jeho mnoha knih o duchovní cestě:

„Z Ticha se vše odvíjí a k Tichu se vrací zpět To, co získáváme nejvíce, když plní bdělosti přestáváme myslet. V každém okamžiku je To zde, To – Nezměrné. Abychom To Nezměrné žili, musíme být nesmírně tichými. A nemůže být nesmírně tichý, kdo vědomě, to je pln bdělosti, nevdechuje a nevydechuje, neboť vědomé vdechování a vědomé vydechování právě uvádí v oné nesmírné tichosti Sebe...“

František Hein byl velice plodným básníkem a spisovatelem. Napsal cca 20 knih, většinou pod jménem ENIH, z nichž se nám naprostá většina dochovala. Jedna z nich vyšla r. 1949. Byla to společná práce s Jaroslavem Kočím. První část obsahovala Kočího přednášku **Náboženství – mystika – filosofie**. Ve druhé části pak Fr. Hein publikoval pod pseudonymem Bratr František výbor ze svých sbírek poezie **Vůně nebes** a **Zlomek ticha**.

Jan Lípa

Jak jsem se setkal s učením Františka Heina

To bylo tak: Někdy koncem roku 1995 jsem navázal kontakt s Evženem Šteklem, mým Mistrem. V té době jsem se již přes 4 roky prakticky zabýval buddhistickým učením a zhruba rok i kundaliní jógou. Když se dnes dívám zpět, vidím mnohá má setkání jako naprosto nevyhnutelná, bez ohledu na to, jakým zázrakem tenkrát působila... Právě takovým bylo mé setkání s Mistrem Evženem, jež se posléze ukázalo svým dalekosáhlým významem jako osudové. Kromě praxe kundaliní jógy a buddhismu, jež jsem se od něj učil, mne vedl také k mému, v té době velice oblíbenému studiu literatury. Poměrně brzy, myslím, že to bylo někdy v roce 1997, jsem prostudoval jak doporučené překlady Fráni Drtikola, tak i ostatní jeho knihy, jež obsahovala Evženova knihovna. Žádal jsem Evžena, aby mi půjčil další texty, ale Evžen namítal, že už víc nemá. Ukazoval mi již prostudovanou knihovnu, kterou jsem dobře znal. Přeci jen tam ale zůstávalo několik netknutých svazků, svazků, o nichž mi Evžen říkal, že by se mi nelíbily. Byly to texty dalšího, jak říkal Evžen „výborného“, Drtikolova žáka – Františka Heina, o němž jsem se poprvé dozvěděl někdy v roce 1993. Po určité době mi je Evžen přeci jen začal postupně půjčovat. S chutí jsem je četl, a současně si je i okopíroval, abych se k nim, stejně jako k překladům Fráni Drtikola, mohl v budoucnu vrátit. Tenkrát jsem tušil, že se tak stane, ale ještě nevěděl jak, a do jaké míry mne ovlivní. To se ovšem mělo stát o mnoho let později.

Byly to texty většinou psané lyrickoepickým způsobem, uměleckou formou popisovaná sklíčenost samsára, což není divu – slovo Hein znamená v němčině smrt, střípků jeho života, záznamy Heinových poznatků – zlomky poznání, jak tomu sám říkal, apod. A opravdu mě tenkrát moc nenadchly. Byly na mě příliš popisné, příliš výřečné, příliš obsáhlé, ale i přesto jsem v nich našel texty, které dodnes považuji za naprosté perly české mystiky, daleko zastiňující Weinfurtera, Hejhala či Minaříka. Texty opěvující ticho, nemyšlení a míruplnou sílu dechu...

Po Evženově vstupu do parinirvány r. 2001, jsem s Pavlovou podporou, ještě téhož roku, začal pracovat na životopise Fráni Drtikola, souboru jeho Učení a dalších textech, začal jsem se setkávat s lidmi, které mi před časem doporučoval sám Mistr Evžen, bavil jsem se s nimi o jejich zkušenostech s Mistrem Evženem a Učením Fráni Drtikola, a při tom všem neustále, znovu a znovu narážel na Františka Heina. Ten sice odešel z tohoto světa do parinirvány roku 1984 a já jej při svém mládí tudíž ani nemohl poznat osobně, ale přesto jeho odkaz byl v srdcích lidí stále živý a stále hořel silným plamenem.

Tak jsem se setkal se Standou Doležalem, Alešem Adámkem, Honzou Žlábkem, Ivošem Chocholatým, Zdeňkem Jarošem a řadou dalších dnes významných mistrů, jichž si velice vážím. Neustále jsem při tom slýchal jméno Františka Heina, jehož měli všichni tito jmenovaní u veliké vážnosti. Tenkrát jsem poskytl Honzovi Žlábkovi pro jeho webové stránky Večerního úsvitu těžce sehnanou magnetofonovou nahrávku Heina hlasu a učení. Znovu jsem ve své knihovně našel jeho texty, jež jsem si okopíroval a znovu je četl, domluvil se s Pavlem a vyzvedl si z Evženovy knihovny originály, od pana Jaroše, žáka Františka Heina, jsem si vypůjčil další texty a studoval a studoval.

V té době jsem již nemohl pomíjet význam Františka Heina a jeho díla a začal o něm psát články a zařazovat je na stránky webu věnovanému Učení Františka Drtikola a jeho žáků, který jsme vytvořili v roce 2004. Umístil jsem jej, stejně jako později pana Jaroše, opět po letech tam, kam bezesporu patří – vedle velikánů českého buddhismu – Fráni Drtikola a Evžena Šteklá.

Až mne roku 2005 napadlo najít Heinovu manželku Květu, o níž jsem tušil, že ještě žije. Chodil jsem tedy po Praze a ptal se svých známých, duchovních přátel, zda nevědí, kde tenkrát bydlela. Nikdo ovšem nevěděl. Dokonce ani pan Jaroš, ač byl dlouholetým žákem a rodinným přítelem Heinových, si už na přesnou adresu nevzpomněl.

I stalo se, že jsem jednoho večera seděl se Standou Doležalem v čajovně rozebíraje vydání jeho další knihy, k níž jsem dodával některé texty a postěžoval si, že nemůžu nalézt kontakt.... No neblázni, Jendo, a proč si se nezeptal mě? Vzal zápisník a hledal: Hein, Hein, Heinová Květa – tady! Tady je adresa. Z čajovny jsem tedy běžel, dlužno dodat, že již v pokročilé večerní hodině, rovnou k místu Heina posledního bydliště. Po krátkém váhání, byla přeci jen noc, jsem zazvonil. A znovu. Ale nikdo neotevřel, nesvítilo se. Nikdo nejspíš nebyl doma. Rozhodl jsem se tedy napsat dopis a poslat jej na tuto adresu. Uvedl jsem, kromě své zkušenosti s Heinovým dílem, i své telefonní číslo, což se posléze ukázalo jako naprosto zásadní.

Po dvou týdnech následoval telefonát z neznámého čísla. Dobrý den, tady H. Vy jste ten pan Lípa, který chtěl vědět něco víc o Františku Heinovi? Ano, to jsem já. A máte ještě zájem o jeho dílo? Samozřejmě, to mne velice zajímá a rád bych si jej prostudoval.... Odpovídám. To by bylo možné, ale horší je, že jsme se před 14ti dny odstěhovali z Prahy, říká paní H., a teď bydlíme v.... a vyslovuje jméno města. To nevádí, já přijedu kamkoli, reaguji domnívaje se, že jsem ono jméno přeslechl. Kde že to bydlíte? V Milevsku – to je městečko v jižních Čechách, dí paní H. – Ano, ano, znám – odtud totiž pocházím! Říkám s úsměvem. No, to je náhoda, to snad ani není možné! Raduje se paní H. V dalším hovoru jsme se pak bavili nad tím, že vlastně žádná náhoda neexistuje a že dokonce i paní Květa Heinová, která bohužel zemřela pouhý měsíc před tím, tedy právě v oné době, kdy jsem ji hledal, je též pochována na Milevském hřbitově....

Při mé nejbližší cestě na jih jsem se zastavil na návštěvu. Po velice přátelském přijetí jsme vzpomínali na Františka Heina, mluvili o jeho životě a díle a smáli se nad náhodou, která mne k nim přivedla. Bylo to o to pikantnější, jak mi sdělila paní H., že jsem napsal v pravý čas. Chystali se totiž nabídnout Heinovy samizdaty přes nějaký časopis, inzerát a nebo přímo antikvariát někomu, kdo by o ně měl zájem... Tím by ale nemusely zůstat pohromadě a nemusely by se dochovat k dalšímu využití hledajícím, jak pro ně zamýšleli.

Procházeli jsme Heinovy knihy, které pro mne připravili, k nahlédnutí, jak jsem se původně domníval. Bylo úžasné probírat se dílem, o němž se dalo předpokládat, že už vůbec neexistuje. Bylo obrovské štěstí a souhra náhod, ba spíše hra osudu, že jsme se sešli v tomto okamžiku v Milevsku nad téměř kompletně zachovaným dílem jednoho z největších českých mystiků, filosofů a buddhistů 20. století.

Děkoval jsem za možnost nahlédnutí do jeho díla i za návštěvu a poprosil o možnost některé si půjčit a okopírovat. Půjčit? Divili se společně a překvapeně H. Vy si je nechcete odvézt? My jsme si říkali, že by bylo nejlepší, kdybyste si je vzal, abyste z nich mohl čerpat a psát o nich a o Františkovi jako jste činil doposud.... A tak mi byla svěřena knihovna Františka Heina. Od doby tohoto „náhodného“ setkání trvá mé přátelství s rodinou Františka Heina, a i přesto, že jsem se s ním nemohl setkat osobně, byly mi zprostředkovány informace v takové míře, jako by se tak stalo.

Následně jsme se Standou Doležalem a panem Jarošem začali domlouvat vydání některé Heinovy knihy a jejich části a výňatky jsem začal publikovat na webu. Začal jsem zpracovávat Heinou bibliografii a studovat nově nalezené texty, které jsem spolu s dalšími informacemi poskytl i pro potřeby historika českého hermetismu – Petra Kalače, jemuž pomohly k osvětlení některých etap 20. století pro jeho knihu Stručná historie české esoterické scény od konce 19. století do roku 1989.

Nejednou jsme s panem Jarošem debatovali o Heinových textech, jeho praxi a drobných nuancích, jimiž se mírně odlišuje od pojetí praxe Fráni Drtikola, ale i o dalším Heinových žácích jako např. o Alešovi Panochovi nebo Karlu Mikšovském. Byla to neopakovatelná setkání naplněná vážnými debatami týkajícími se meditační praxe, ale nezřídka i méně vážnými, až humornými hovory s panem Jarošem. Nalézal jsem nové a nové vynikající postřehy, rady a informace o životě a díle Františka Heina, ze kterých vyzařovala hloubka a

síla jeho poznání, jeho dosažení. V této době mne zaujaly především jeho texty vyzdvihující význam dechu a jeho „pouhého“ pozorování přímo vedoucího k tichu nemyšlení a dosažení Poznání, jak ostatně Hein sám zdůrazňoval: „Dech (rozuměj bdění nad nadechováním a vydechováním) vede nejdál!“ Práce na těchto textech trvá již celá léta a svým významem a dosahem na její studenty a čtenáře, ji lze srovnat snad i s oněmi nesmazatelnými roky strávenými v časté blízkosti Velikého Mistra Evžena Štekla.

Nezapomenutelná byla také vycházka na Vinohradské hřbitovy, již jsme v doprovodu pana Jaroše realizovali se Standou a Radanou. Pan Jaroš nás v průběhu klidného, pro tuto situaci důstojného odpoledne provázel ve stínu majestátných stromů vzdávajících svou velikostí poctu zde odpočívajícím po rozsáhlém prostoru hřbitova od hrobu jednoho mistra ke druhému, až jsme se ocitli u hrobu samotného Františka Heina. U něho jsme spočinuli a pobyli v uctivém, hlubokém tichu a uvnitřněni nejdéle. Roku 2008 však odešel i pan Jaroš. Odkázal mi větší část své knihovny, včetně Heinových knih či překladů pana Jaroše vzniklých právě z Heinova podnětu. Práce na těchto klenotech pokračuje do současnosti.

Dnes se píše rok 2010 a těm, kteří již prostudovali pěti doporučených překladů Fráni Drtikola, nyní zpřístupňuji i tyto texty. Ostatní pak mají možnost přečíst si prozatím alespoň výňatky na webu. Jen plánované vydání knihy se nám poněkud opozdilo, protože byly nalezeny další významné dokumenty psané Františkem Drtikolem a bylo nutno je upřednostnit, neboť lépe vyhovovaly zadávacím podmínkám dotace, jež byla využita při publikační činnosti Nakladatelství Svět Stanislava Doležala. To ovšem význam Heinových textů, jeho života a díla nikterak nezmenšuje, ba právě naopak, vybízí k odhalení skrytého mudrce, k čemuž ostatně doba pozvolna nazrává....

Jan Lípa, 4.7.2010

Přemnoho bychom mohli napsat o rozsáhlém autorském básnickém i prozaickém díle Františka Heina. . . Na následujících řádcích však o tomto pozoruhodném celoživotním počínu necháme promluvit přímo jeho. Použitý text je výňatkem z knihy **Od srdce k srdci** a jedná se o dopis jednomu z mysticky zaměřených Františkových duchovních přátel, či lépe, bratří, jak sám říkal. Do původního textu jsme vložili několik vysvětlujících poznámek vztahujících se k pozdějšímu autorově dílu, o němž dopis ještě pojednávat nemohl.

Jan Lípa

2. dubna 1968

Bratře Ladislave,

zmiňuješ se ve svém dopise ze dne 20. března 68, že bych měl napsati **něco**, co by vážné zájemce vedlo k bližšímu poznání vlastního JÁ a k jasnějšímu porozumění některých Evangelii. Říkáš, že to není přání přímé, ale jen jakási myšlenka.

Tedy, abys lépe chápal, něco Ti povím, a sice, že to, co vzniklo v Tvých myšlenkách, již dávno a dávno jsem na papír dal a jelikož je **ted'** příznivá doba, mohu Ti zde v dopise povědět více.

Napsal jsem daleko více věcí, než by sis mohl domyslet. Byl jsem příliš mnoho velkým psavcem, příliš mnoho popsal papíru, příliš mnoho různých článků apod., v nichž jsem ve svých knihách přerůzným způsobem psal, **jak** na to, jak se k Sobě dostat, Sebe poznati. A to se právě více méně datuje od roku 1938 od léta – kdy jsem prožíval pomnohé báječné věci a další léta později. Pro přehled Ti uvádím :

Napsal jsem následující knihy /které nikde nevyšly – o tom později/.

1. **Zlomky Poznání**
2. **Rozsevač Světla**
3. **Vůně Nebes**
4. **Evangelium Svobody**
5. **Světélka v temnotách**
6. **Otec všech**
7. **Nástin Barda**
8. **Hrubý šat**
9. **Záře Skrytého**
10. **Jiskřivost**
11. **Zbožnění Nezměrného**
12. **Velebnost Ticha**
13. **Světlo Pravdy**
14. **Myšlenky, dopisy, poučky I.**

– a patnáctá kniha je tvořena, v níž /II. díl – Myšlenky, dopisy, poučky/ budou, zachyceny i kopie různých dopisů, na které jsem během času odpovídal.

*(Oba díly této knihy byly později spojeny v jedinou knihu a přejmenovány na **Od srdce k srdci**, jejich podstatná část se pak stala základem pro knihu další... V následujících letech napsal ještě další knihy:*

15. **K Boží Svobodě I. (1961-71)**

16. **K Boží Svobodě II. (1972-76)**

17. *jako knihu označuje pan Jaroš soubor sedmi přednášek nazvaný **Z tajemství Janova Evangelia (1968)***

18. *sestavil knihu dochovaných poznámek a vzpomínek **František Drtikol – Osobnost a dílo.***

19. *další jeho knihou byl **Tajemný vliv rostlin**, jež pozůstává z výňatků z mnoha knih o této problematice.*

20. *knihou bychom mohli nazvat objemný **Herbář**, který František během let sestavil.*

21. knihou pak jsou svázané tématické výstřižky z novin a časopisů a výpisky z knih, i tato má více svazků. Nazval ji **Výběr zajímavostí**.

V knihovně z pozůstalosti Heinova žáka Zdeňka Jaroše byly nalezeny další tři knihy, z nichž dvě jsou nepojmenované:

22. **Budiž Světlem** – pojmenováno podle prvního textu knihy.

23. **Bezejmenná, 119**, fragment knihy, patrně II. část – pojmenováno podle prvního řádku textu.

24. **Aničča, Dukkha, Anatta**.

Dále přepracoval, upravil a rozšířil knihu **Hrubý šat (1947-77)** – poznámka j.l.)

Verše Vůně Nebes – co se Ti dostaly do rukou, nejsou všechny, neboť mnoho z toho nemá sestra E. Š. jelikož jsem během času toto doplňoval, takže tato věc /knihy/ vznikala během let 1937-1967 (skončeno).

Knihy 1. Zlomky Poznání, byla sestavena z různých delších i kratších článků a počala být více méně psána od léta r. 1941 a skončena r. 1947. Některé články jsem dokonce psal potají za okupace, při nasazení v Junkerse v Praze-Vysočanech.

1. kniha /Zlomky Poznání/ vzbudila svým způsobem u mnohých jedinců jistý rozruch, neboť některé články byly psány i stroze. Ale bylo to nutno a nelituji toho. V roce 1946 jsem část této knihy nechal cyklostylovanou rozmnožit /50 výtisků tenkrát v jistém podniku na Vinohradech/. Zaplatil jsem za to kolem 2 000 Kč. Zdarma jsem 30 kusů rozdál známým duch. přátelům Pražákům a 20 kusů Ostravákům. Jeden výtisk se tenkrát dostal i na jisté ministerstvo, kde též vykonal své dílo.

Mimo to, přemnoho článků z této první knihy bylo rozmnožené strojem, asi třicetkrát během let. Tato první kniha měla k 90ti stranám a pak jsem z ní něco vyňal a předal do Vůně Nebes.

2. kniha Rozsevač Světla, byla počínána v únoru 1948 – v době velikého rozruchu a skončena o Vánocích 1948. Během let byla již opsána aspoň 30x a měla veliký ohlas, úspěch. Jistý češtinář, odborný učitel kdysi, byl knihou nesmírně nadšen, během půjčení si učinil mnohé výpisy a velmi se podívoval, jak jsem mohl něco podobného napsat, když mám jen obecné školní vzdělání, bez měšťanek, neboť tenkrát, za mého mládí jsem si neměl možnost, do měšťanky chodit. Tato kniha tedy v jistém smyslu byla též tzv. druhou duch. bombou a mnoho dobrého vykonala. Je to poučování a cestování jistého poutníka, po republice cestujícího. Je to ve formě vyprávění nábožensko-filosofického a k Sebepoznání uvádějícího.

3. kniha – Vůně Nebes je tedy sestavena z mysticko-filosofických neuměleckých básní, veršů a mezi přemnohými známými byla též přijata s povděkem a mnoho jim pomohla. Potřebuje znovu po řadě básně srovnat sestavit, neboť během času byla o nové verše doplňována – takže vlastně je to věc, vznikající a ukončená během třiceti let. Ještě po roce 1945, když zde v Praze byl utvořen „Kruh duchovního bratrstva“ – měla rektorka B. Heranová knihu tuto půjčenou a do jisté brožury tohoto spolku mě bylo vytištěno deset básní, takže to běhá /těchto deset básní/ po celé republice. Nevím, kolik kusů toho bylo vytištěno, jestli 500 nebo tisíc a pod... Tak vidíš, i z těchto básní mnohé mnohým svým způsobem pomohly. Tryskaly z Poznání, ze srdce a ze srdce, které bylo v rovnováze s rozumem a Poznáním. Byla též mnohokrát opisována, takže se přemnohé tyto věci dostaly i tam, kam – vůbec neznám. Hlavně, že pomohly a pomáhají k Božskému Žití a povznášení nade všední.

(Z této knihy udělal během let řadu variant výpisků, které pak byly šířeny jako samizdaty. Po zakončení práce na ní r. 1967 stále ještě poezii psal. Byla pak zahrnuta do pozdějších knih – **K Boží Svobodě I a II a Hrubý šat** – poznámka j.l.)

4. kniha, mající též ke stu stranám, jmenující se Evangelium Svobody, byla dopsána v březnu, roku 1951. Sestává ze 777 číslovaných odstavců a je to čistě mystická filosofie. Byla též vícekrát opsána a velmi s obsahem mnozí intelektuálové byli spokojeni, a jistý přítel, bankovní úředník, je to již asi patnáct nebo více let – ji potajmu tenkrát rozmnožil a přinesl mi asi čtyři kousky ze své kanceláře. Vše jsem rozdál během řady let a dnes? Nemohu z

vlastních svých knih soukromě psaných půjčiti ni jedinou, neboť jako autor, neměl bych ni vlastní psané dílo, a stalo se, že s těžkostí mě pak moje vlastní díla byla navracena. Přišel jsem během půjčování knih i jiných kdysi, během takových šestatřiceti let o mnoho. Ale, kéž by to oněm přemnoha jedincům během řady let – pomohlo...

(Tato kniha se ve Františkově pozůstalosti vůbec nedochovala, nejspíš právě proto mluví na tomto místě o nemožnosti zapůjčování – poznámka j.l.)

Knihu pátou, zvanou Světélka v temnotách, jsem tvořil plně čtyři roky. Má 234 stran /strojem psaná/ a existuje pouze ve třech kouscích. Prvý originál mám a dva průklepy jsem tenkrát v roce 1952 daroval. Je to věc, která mě dala nejvíce práce, ale vznikala sama, ve volných chvílích. Sestává ze sedmdesáti třech článků, kratších i delších, mysticko-filosofických. Jsem s obsahem jejím dodnes plně spokojen a dle času míním s ní občas nějaký článek opsati a poslat bych Ti, nebo předal.

6. kniha – Otec všech, byla dopsána v květnu, r. 1953. Má 127 stran a sestává z deseti statí, v nichž převládá kabbalistická filosofie, t. j. židovská Mystika. Během času jsem v této knize se zabýval kabbalou, tajemstvím písmen a čísel z Božího hlediska, tak jak mě bylo odhalováno, zjeveno. Tato věc je asi v šesti kouscích rozmnožena. Též s ní byli čtenáři spokojeni.

7. kniha – Nástin barda – jest věcí filosofickou, inklinující více k náboženské filosofii Východu. Je zde rozebírána Tibetská kniha mrtvých, t. z. Bardothödol a citáty z přerůzných Písem světa a jejich vysvětlování a rozbor. Vede též k Sebepoznání. Této knihy jsou pouze tři kusy s originálem, který mě zůstal. Tato kniha má 220 stran, ob řádek psaná. Prvých 31 stran jsem psal společně s jistým kdysi přítelem, který mě k této knize poskytl impuls, abych ji vytvořil a později jsem již pokračoval sám. Je to věc hlubšího smyslu a také vykonala svoje již poslání. Zabývá se hodně předsmrtnými a posmrtnými stavy.

8. kniha – Strohlost Pravdy /kterýžto název jsem pak změnil na: Hrubý šat/ sestává z trochu drsnějších, hrubších článků, ve formě veršů a článků různých. Byla napsána v letech 1947-1956 a má přes sto stran. Mnohým nečestným jedincům se mnoho nelíbil, ale to nevadí. Z této knihy jsem Ti právě teď v současné době poslal ukázky,/což jsem měl dvojmo/.*(Tuto knihu později rozšířil, práce na ní ukončil r. 1977 – pozn. j.l.)*

9. kniha – nazvaná Záře Skrytého, která má přes 130 stran, byla dopsána v květnu 1956 roku. Sestává z 1001 odstavce tedy – tisíc a jeden odstavec. Velmi jsem s knihou spokojen a velmi mnoho spolublížním poskytlá. Ovšem, existuje prozatím také jen ve třech kouscích.

10. kniha zvaná Jiskřivost, má též 777 odstavců, číslovaných, jako kniha čtvrtá. Též mysticko-filosofická věc. Též jsem s obsahem spokojen a byla několikrát již opsána. Dopsal jsem ji o Vánocích roku 1957.

11. kniha se jmenuje Zbožnění Nezměrného, má 84 stran a sestává též z 777 odstavců. Obsah: Mystika-filosofie.

12. kniha – Velebnost Ticha je též mysticko-filosofickou věcí, má 94 stran a sestává z různých článků, z nichž většina jsou vlastní prožitky a mnohé vysvětlování ze Zjevení Janova. Byla několikrát opsána a jsem s touto věcí mimořádně spokojen.

13. kniha – Světlo Pravdy – sestává z 931 odstavce a pár dalších článků. Též mystická filosofie, jak vše.

Knihy 14. Poučky a dopisy. Napsaná /sestavená/ r. 1961 až r. 1965. Má 220 stran.

Tak, z toho vidíš, bratříčku Ladislave, že jsem byl mimořádným psavcem svého času. Teď již to pozvolna ustává, a když – v š e má svůj čas. Vše jsme poznali – vše na vlastní kůži. Přemnozí mně svého času láskou snísti, přemnozí jiní zase mně velmi hubovali, mně nadávali, za vše dobré, co jsem jim činil, velmi zle se odměnili, – – a dnes? Nejlépe je – hleděti na vše indiferentně – jako na **kouzelně rozprostřený sen, vlastní** tělo v to zahrnuje, uvědomuje si – že je zde – a že Ty stojíš vedle jako Tichý neosobní Divák. Pak je Ti nesmírně dobře.

Přemnoho jsem psal, přemnoho, když v přemnoha Blaženství jsem se utápěl, přemnohá Tajemství Boží žil a na papír předávaje – radoval jsem se – raduji stále – z tvorby své, která přece není mou – ale která je **zde**.

Přemnoho jsem se radoval, raduji stále – že toho bylo tolik napsáno a přemnozí jsou, kteří se radovali, radují stále se mnou. A těch, kteří mně hubovali, mně nadávali, nenáviděli? Čas od času vyskytne se jen jediný, ale ostatní byli, jsou též spokojení s tím, co jsem jim dával, rozdával. A když byli, jsou srdce rozevřeného, – – – vždy byli, jsou spokojeni, neboť jim to dalo mnohé.

A tak je to správné, neboť každý tolik obsáhne, jak je zralým, kolik právě unese v srdce rozevření.

Tak tedy, to je pro Tvou informaci v této době, **aby Ti bylo vědomo, že jsem během let byl příliš činným.**

Žel – není mi možno z věcí svých půjčovati nic, neb jak jsem říkal – jsou to již jen jednotlivé originály. Snad, čas od času, kdybych se ze svých věcí opisoval, – pamatoval bych na bližní své. A to již během let mnohokrát bylo.

Nejlepší kniha jest však v hlubinách srdce. Uměti v ní čísti, k tomu je zapotřebí ztišení se. Veliké ztišení.

Pak nalézáš A bez počátků a nalézáš Z bez konce.

Mír s Tebou

Tolik František Hein z knihy **Od srdce k srdci**

Poznámka v textu Jan Lípa

Z l a t á j a b l k a

Vzpomínám si na sen krásný, z června roku třicetpět,
kdy se lezlo na horu – koš s jablky narovnaný,
od zdola až nahoru.

Na veliké hoře – je zahrada velká a v ní lidí –
ještě více, – dívají se chtivě na jablka a našince.

Kývnulo se hlavou na ně, aby s chutí jedli, – s chutí
velkou vrhli se hned na ně a bylo jim velice dobře.

Omdlel jsem hned – v tu chvíli, neb zesláblý jsem
velmi byl – tou cestou, s košem velkým nahoru.
Mě v bezvědomí velmi dobře bylo – velký měl jsem mír.

Dnes, jak před mnoha léty, je vidět stále tento živý sen,
je viděno mnoho dobra mezi lidem – avšak také žalost jen.

Nás velké soucítění jímá, nad lidskou křehkostí,
v níž tolik zla jest skryto – a taktéž mnoho dobroty.

Není dnes přemýšleno o tom, chtějí-li lidé jísti jablka,
která dnes jsou dána jim, víme, že nejsou od nás
proto přejem jim, – by jako tenkrát, bylo dobře jim. . . .

o o o O o o o

František Hein

ZLOMKY POZNÁNÍ

Tyto Zlomky, které čtenář čísti bude,
přirozenou cestou vznikaly.
Tak, jak nitrem prožívány byly,
taktéž zachyceny a napsány byly.
Jako listy stromů rostou,
jak každá květinka přirozenou rozvíjí se cestou,
tak i tyto nepatrné zlomky,
které určeny jsou lidem všem,
kdož pod povrchem všeho dění,
Pravdu toužně hledají.

Rozmnoženo jako rukopis.

Vánoce 1947

Hvězdonice nad S. 14.7.41

Z á p a d s l u n c e

V mnohých podivných zákrutech vine se řeka, vypadající jako stříbrný had, kterého pozoruji z pokraje lesa a vysoké straně. Soumrak tiše přichází s postupně klesajícím slunečním kotoučem k obzoru. Řeka se leskne, že se mi nechce očí od ní odvrátiti. – probírám se z této přitahující podívané a ubírám se k cíli cesty na vršek, nahoru nad lesem.

Krásné, překrásné posázaví.

Sedím nahoře nad lesem, na vonném jetelišti. Dívám se – a – dívám. Zjišťuji čas. 1/2 9. Zlatěčervená kulička klesá lehounce k obzoru. Na pravé straně nad obzorem jsou rozseti drobouncí obláčkované – jako stáda beránků, bílé a nadýchané. Obloha na straně protější, levé, je zachmuřena. Hrozivě temné, těžké mraky, zakrývají na této straně obzor. Slunce k nim neodvolatelně spěje. Kol – kolem je ticho. Z ticha jakoby nesměle – začínají se ozývati hlásky skřivánků. Toť jejich večerní modlitba. Hned tu – zas tam, a znovu na druhé straně jeteliště. Sedím, dívám se a poslouchám. Je 3/4 na 9. Stín jehličnatého háje padá nepozorovatelně na jetel. Zpěv skřivánků, božích miláčků, jako zázrakem – okamžitě umlká.

Je ticho. Tu a tam ozval se tikot cvrčka. Avšak i ten za chvíli zmlkl. Ohnivá kulička přechází do červenava. Rychle mizí za tmavofialověmodrými mraky. Chvilku je viděti červenavou zář, odrážející se od temných mračen. Posléze i ta mizí. Hrdélka skřivánků se místy opět ozvala. Ale – tak slabounce – – ještě slaběji – a již jako ze spaní tu a tam – slabounce zatikali. Zmlkli nadobro.

Je ticho. Božské ticho. Rudá koule se znovu vynořila z černajících se mračen, těsně nad obzorem. Září jako div, okamžik, dva, tři. Mizí. – Je klid – ticho. Je mi dobře. Vím že též pro mne je to nejvyšší modlitbou . . .

Vysočany 1944

Myšlenky o mysli

Joga je zastavení změn myslícího principu. (Patandžali)
To znamená: Myslící orgán, který je stále v činnosti, je u-
veden do pozorovacího postoje sama sebe až do úplného za-
stavení.

" Je možno, aby myšlenka mohla sama sebe pozorovati? "
táže se mnohý a mnozí

" Ano, pravím vám! "

" Nebudete-li čisti, jako démanty, nevejdete do Králov-
ství Nebeského. " Nebude-li vaše mysl očištěna od myšlenek,
nemůže býti prostoupená štěstím. Jen u myslí otevřených,
dětských je to možno.

A proto říkáme: Vyplňují-li mysl myšlenky, nemůže ji
vyplňovati Bůh, protože mysl je naplněna.

Čím? – Myšlenkami!

Bůh není myšlenkami. A proto kde jsou myšlenky, (v my-
sli) nemůže býti Boha.

Bůh není v myšlenkách, avšak myšlenky jsou v Bohu.
Jsou-li myšlenky člověka světlé, čisté, jsou více v Bohu.
Jsou-li tmavé, temné, jsou Boha vzdálenější. Mysl člověka
musí se postupně očišťovati. Člověk musí se učiti vypěsto-
vati na půdě mysli, povznášející myšlenky. Potom je snazší
uvést mysl v naprosté ztišení. Ztišená mysl poskytuje har-
monii bytosti lidské. Prohloubení pozornosti na ztišenou
mysl, mysl mizí a zůstane jen Vědomí – prozářené Mírem!

o o o o o
o o o

Žižkov 1.7.1944

B u d' t i c h !

Má se psáti. O čem?, tážeme se sami sebe. Není krásným nechati papír čistý tak, jak vyjmut byl ze stroje? Není lépe nechati mysl v klidu? Klidná mysl, toť M Í R , kolem kterého se točí vše ne-mírné. Tichá mysl toť radost! Čistý papír není-li pošpiněn, je též radostí pro sebe sama i své okolí, jakož i jakýkoliv čistý předmět je sám sobě radostí i svému okolí. Oko maně pohlédne a mysl nevytvoří žádných myšlenek o čistém papíru. Mysl stane se čistým papírem. Vezme tvar viděného. – – – Osud namáčí pero do života a píše na čistou mysl (čistý papír). – Mysl vstřebává do sebe zevní svět, jako papír vstřebává inkoust. Stává se nešťastnou. Člověk namlouvá si, že toto neštěstí je jenom dočasné. Člověk říká to proto, že se nezná a bojí se by nepřišel o radosti tohoto světa!

Za osobním já člověka, je skryto Štěstí, které oživuje a dává sílu člověku. Dává mu život a radost z něho. Moudrý člověk proto nerozumuje a nechá svoji mysl spočívati ve Zdroji ze kterého všechny mysle povstaly. Moudrý člověk je šťasten a setrvává v klidu, který jej stále životem provází.

Proto není škodlivé, rozumuje-li se rozumně. Rozumným rozumováním dojde člověk moudrosti, avšak nerozumným rozumováním, - hlouposti. To je tehdy, když se nedovede od svého rozumu odpoutati.

Moudrý člověk použije rozumu, jako používáme oděvu, který podle potřeby buď oblékáme nebo svlékáme. Moudrý člověk stane se děckem, které má nezkalenou, čistou mysl. Tato mysl zůstane-li nadále v Tichu, je šťastna. Netouží, dáváti myšlenky své na čistý papír!

" Bud' tich. Ponořen sám v sobě. Rozkvete ti růže stolistá, která tě oblažovati bude Věčnou vůní. "

Jak zní slova miláčka Galilejského mluvícího k lidským srdcím? " Bud'te tiší a pokorní srdcem! "

Protože znovu mluví se k vám! " Bud'te tiší! Tiší, než Příroda sama, ukládající se ke spánku, když tekuté zlato mizí za obzorem.

Vysočany 1944

**Myšlenky
odpovídající těm, kdož existenci
Boží popírají**

Světlé myšlenky stoupají vzhůru. Temné drží se u země.
Nechcete věřit: Ptejte se sami sebe . . .

Proč temné myšlenky, zlobné, zohyžďují naše tváře?
Proč myšlenky radostné, ušlechtilé, zjemňují rysy našich
obličejů? Proč mravní čistota oduševňuje oči naše, že ne-
jsou tak kalnými, krvavými?

Ó, vy všichni, kteří chcete popírat existenci T O H O,
kterého dýcháte, J Í M Ž sami jste, myslíte, že budete
šťastni radostně žít, budete-li myslí nakažených morem ne-
mravností?

Staráte se, jak byste naplnili břicha svá, v hlavách
vašich však je temno, čekající, až mu rozsvítíte! – – – A
srdce vaše? Chuděrka. Srdéčko vaše obléklo krunýř, pod kte-
rým cítí rány, jež mu svým cynismem zasazujete.

Rozumáři!

Máte odvahu mluvit něco o nespravedlnosti Boží, když vy
sami jste krajně nespravedliví! K sobě i k jiným!

Jiným béřete víru v Boha – sobě lžete, jelikož sami
jste v pohybnostech o tom, čeho říkáte!

Vaše mravenčí rozumky musí pitvati samy sebe! Musí se
ptáti: " Kdo jsem? Co jsem? Proč tu jsem? "

Potom, bude-li ve vás trochu moudrosti a bude-li vám
dána skromnost a dětskost srdce, obdržíte důkazy o J E H O

E X I S T E N C I .

o o o o o
o o o

Vysočany 1944

O e x i s t e n c i B o ž í

Bůh jest Universální Inteligence. Vševědoucí, Všemohoucí, Vševidoucí! Je se všemi přívlastky a současně bez přívlastků. Ponořen Sám v Sobě! Kdo jest Bůh? Bůh jest Nadrozum. Samozářící, Věčně Blažený, nepodléhající proměnám, ni času. Inteligence Věčně Jsoucí, Která nebyla, nebude, ale stále Jest!

Jsou miliony lidských rozumů i jiných rozumů. Jsou miliony rozumů vyšších i nižších. Jest však JEDEN NADROZUM, ve kterém všechny rozumy ponořeny jsou, jako kapky vody ve zdroji svém. Co jest Bůh? Bůh jest Silou vše pohánějící, vše udržující v určených JÍM SAMÝM zákonech. Jsou miliony sluncí. Jsou stamiliony oběžnic, které oživeny jsou zdrojem každého slunce.

Jako matky, zahřívající své děti teplem svého těla, by nezmrzly, přijdou-li mrazy, tak také tyto miliony, miliardy sluncí, dávají teplo své nesčetnému množství oběžnic, kol nich obíhajících. Aby však tato slunce mohla vydávati teplo své oběžnicím, čerpají zdroj tepla svého ze Zdroje Universálního – BOHA.

" JSEM STVOŘITELEM! " Jsem současně TVURCEM i NIČITELEM. " – – – " To co je ve MNĚ obsaženo, ponořeno, nemohu zničit, byť bych i chtěl. " – – – " Lidé, kteří se mi klaní říkají: - Bůh, Stvořitel, Allah, Brahma atd. atd. Všemi Jména MNE volají, – MNE – Bezejmenného, - NEVYSLOVITELNÉHO! " – " Tito lidé, žijící na jednom z nesčíslného množství třípytného prachu, který je MNOU rozestřen v prostoru bez mezí a bez hranic, – tito lidé říkají: Bůh je v nás! "

" Ano, JSEM ve vás lidé. Ve všem JSEM – co vidíte i nevidíte. " JSEM ve vás. Málo z vás však je ve MNĚ! " " JSEM dechem vaším, JSEM tím, CO v hlu-
binách niter vašich hlásí se k životu, když smysly těla vašeho mlčí! "

" JSEM životností vaší, že vy můžete říci sobě: Já jsem! " " JSEM skryt v TICHU za smysly vašimi, za myslí vaší a pozoruji skutky vaše. "

" JSEM SÁM V SOBĚ TICHEM! " " když odpočíváte ve MNĚ – když mysl vaše je uklidněná, tu pronikám vás a jste šťastni! "

Žižkov 18.7.1944

Ž i v o t č l o v ě k a

Je zajímavě přemýšlet o životě člověka. Maličké robě v kolébce pláče. Volá matku a hlásí se křikem k životu. Pětiletý capart rozumně se dívá zvědavýma očkama po svém okolí. Deseti, dvanáctiletí vykládají svoje rozumy tatínkovi neb mamince. Jsou pyšní na to, co vědí, co vše znají. Tatínkové jsou hrdí a maminky chválí bystrost chlapce, či dcery a zhlížejí se v nich. Patnácti, osmnáctiletí zaměstnávají mysl svou otázkou pohlaví. Přemýšlí, jaké to musí být krásné, býti tělesně i duševně spojeni. Jedna mysl, jedno tělo. Ovšem, že hlavně tělesně. To jim přec jenom přináší hmatatelnou rozkoš, kterou pudově cítí, jako každý sameček nebo samička. Horečně spějí k tomu, by dívka či chlapec vychutnali rozkoš, dokud jsou mladí. Při každé příležitosti! Dvaceti, pětadvacetiletí atd. atd. nejsou-li již spojeni poutem manželským, což jest hlavní u nich cíl ke kterému směřují, snaží se o to, většinou všichni. Vidí cíl svůj v rodině a v dětech. Jsou též mnozí, kteří zůstávají samotni po celý život, nebo žijí volným nevázaným životem. Buď ze sobeckých pohnutek, aneb z ušlechtilých hnutí myslí, což jest jistě méně případů!

Většina cítí v manželském poutu radost smyslovou. Sameček se vybičuje, samička se též těší z pohlavní rozkoše což považuje ve své nevědomosti za vrchol veškeré blaženosti. Samička má ještě větší uspokojení než její druh. Má naději, že vyrostě z ní nový život, což ji činí hrdou, důležitou v očích druhých. Též pláče štěstím a radostí, (ovšem někdy opačně) nad kterou větší nezná. Býti matkou a v bolestech roditi.

Muži se zálibně usmívají. Říkají o sobě že jsou chlapíci, že jsou přece jen něco platní na tomto světě, na této zeměkouli. Pracují, by uživilí rodiny své. Ženu a děti. Časem si postýskají, pobručí. Ženy též po klopotné denní práci cítí potřebu ukázati svou důležitost v domácnostech.

Ženy, muži, – často pohádají se se svou láskou neb i poperou se svým potěšením. (Ovšem, že ne všichni). Muž i žena dělají si plány do budoucna. I vzdušné zámky sobě staví. Myslí si, že svět se kolem nich jen otáčí!

Je též ještě mnoho jiných lidí, kteří nejsou ni pro to ni pro ono stvoření. Věnují se rozličným, různým odvětvím vědy, dívají se moudře, rozumně přes okraj svých brýlí a snaží se každou věcíčku rozpitvat. Myslí o sobě též, že svět bez nich by se neobešel. Jsou otroky vědy. Jsou velmi hrdí, píše-li se někde v tisku jejich jméno tučným písmem atd. Jsou ovšem mezi nimi též skromní, nenároční, obětaví. Avšak jen co zlatá zrnka. Ti první spěchají celý život, aby něco nepřehlédli. Jejich bystrý mozek, chytré oči, rychlé myšlenky – nedají jim spáti! Jejich celá individualita je v zajetí času, pozorují ručičky svých hodin, které třebaže se jaksi pomalu posunují po ciferníku, oni mají dojem, že velmi rychle ubíhají. Litují a říkají: " Škoda času! "

Ti z nich, které sobci jsou, říkají: " Čas jsou peníze. "

Ti skromní z nich říkají: " Čas je velikým učitelem. "

Ti, kteří jsou mimo jedněch i druhých, ti se usmívají. Myslí sobě: " Čas? Co to je? – Iluse! "

Ano, ano, – škoda iluse!!!"

Jsou i jiní ještě. Ti se smějí jedněm, druhým, třetím – všem. Nedělají ničeho, nepracují. Jsou živi z mozolů jiných, pracujících rukou. Jsou jako pestří motýlové. Vyhřívají se na slunci své lenosti a poletují z květu práce na květ. I ti jednou sklídí co zaselí a zasívají! Jsou též lidé pokorní srdcem

Tiší, skromní, spokojeni ať jejich podmínky životní jsou jakékoliv. Ti se blíží osvobození od sebe samých.

Je ještě mnoho a mnoho lidí, žijících záhadnými, zvláštními způsoby života. Jsou též Mistři v umění žítí. – Ti se obírají sami sebou. Pitvají smysly svoje i mysl svou. Dolují v hlubinách sama sebe. Dobývají na povrch třpyt, který jest v nich ukryt. Dolují hluboko, velmi hluboko v sobě! – Při svém dolování zmizí jim tento svět, kterým se všichni druzí obírají. Poklady Země nejsou tak hluboko v útrobach jejích, jako poklad člověka v nitru jeho. Zeměkoule neslyšně letí prostorem. Nestará se jak dlouhý je její čas oběhu kol jiné planety. Není poutána časem jako její děti. Její stáří je pro její rozumnost samozřejmostí jako její mládí. Plní svůj účel

T i c h o velebně plní prostor. Je ukryto i v myslících bytostech na planetě běžící neslyšně v J e h o hlubinách. Je ukryto v životech lidí. Lidé však neuvědomují si, že jsou jeho nositelé. Nositelé T i c h a , – které jim chce poskytnouti trvalý odpočinek. Myšlenky v jejich mozcích víří, skáčou, prou se . . .

Rozumné bytosti lidské mají chaos ve svých myslích. Jen v některých, k tomu již předurčených okamžicích probleskne paprsek Světla jejich mysl a ona postřehuje velebnost T i c h a , které ji stále provází.

Marně však lidé snaží se navázati s N í m trvalé spojení! Ticho jim uniká a oni se stávají otroky nervosity. Uzly nervové povolují. Jednoho dne, předurčené chvíle nervy se trhají a tělo člověka se rozpadává a vrací se zpět k svému původu.

Jen jedinci, kteří odvrhli žalář těla, kterým byli spoutáni, jen jedinci, kteří odvrhli žalář smyslů a mysli, kterou byli poutáni, zažívají O s v o b o z e n í !

Splývají s T i c h e m , které jest velebné, zářivé, nepomíjející, bez proměny. Vplývají do velebného, zářivého T i c h a , které jest velebnější než tisíce Himalají, zářivější než miliony sluncí!

" Člověče!!! "

" Človíčku!!! "

" Lidé! "

" Bohové! "

" Probud'te se! " " Staňte se horníky sama sebe. Dědictví Stvořitele v sobě nosíte. Nezničitelné, Nepomíjející.

K nepomíjitelosti spějte! Pomíjející formou se nezdržujte! V ě č n o s t í se zabývejte!!!

Nenastavujte sluchu těm, kteří Vám praví, že tajemství Boží je nevyzpytatelné. Jen lidé zavřených srdcí mohou tak smýšlet! Jen lidé zbabělí, kteří se bojí pohlédnouti Pravdě tváří v tvář, mohou tak smýšlet!

" Lidé! "

" Bohové! "

Jste součástí, jste jiskrami V ě č n é h o O h n ě !

Vraťte se ke svému Z d r o j i a budete oslaveni!

Požehnaný bude život váš!

Požehnané budou životy těch, kteří přijdou po vás!

Zmizí utrpení vaše i utrpení příštích, budoucích!!!

Klid a odpočinutí v D u c h u a v P r a v d ě stane se pro vás jasnou skutečností

o o o o o
o o o
o

Žižkov, květen 1945

S m r t

Šla Smrt světem. Kosila nepřetržitě lidské červíky. Po stech, tisících, statisících – milionech. Kosí nepřetržitě dál a dále! Boháče, chudáky, mrzáky i zdravé.

Zastavuje se u Mudrce.

" Jdu si pro tebe, svatý muži! " – " Co ti bylo platno veškeré tvé modlení, tvůj čistý život? "

" Pojď se mnou! " Uvrhnu tě do věčné tmy, kde není více života! Ovanu tě svým dechem a budeš míti po Světle. "

" Jsem vládcem všeho živého, protože vše vrací se ke Mně a ve Mně zaniká. Jsem vládkyní neživého, neb to jest Můj majetek, a to jsem Já sama, kteráž nikdy nehynu! "

Mudrc sedí, nohy zkříženy, tělo nehnuté. Sedí v královské posici východních Mudrců. Ž i v ý B u d h a !

Oči nádherné, hluboké, jak sytě modrá obloha, upírají se před sebe do – B E Z M E Z N A .

Nepředstavitelný M í r vyzařuje z jeho bytosti a šíří se kol něho. Živočišstvo a všichni ti lidé, všichni, kteří jsou znaveni životem, přicházejí do okruhu jeho bytosti!

Vdechují vůni M í r u a odcházejí, u k l i d n ě n i pro další cestu života.

M í r vyzařuje z Mudrce, jako překrásná vůně z ušlechtilé květiny.

Smrt znovu naléhá na majestátní klid Mudrce!!!

Zvolna – velmi zvolna, nastavuje muž svůj duchovní sluch tomuto hlasu. Úsměv shovívavosti zaplavuje jeho nádhernou tvář Oči se přivírají.

Jeho srdce odpovídá Smrti: " Já jsem, – Kterýž J s e m " " Jsem bezmezná J s o u c n o ! Ty, která říkáš: jsem vládkyní všeho, . béřeš svůj život ve M n ě . Já žiji i v tobě třebaže toho nevíš! "

" Jsi velikou Učitelkou! " " Já však jsem se vymkl již z Učení se tvé moudrosti. Dříve, nežli ty jsi byla, Já jsem Ten, v kom jsi se zrodila! " " Jsem Ž i v o t a T e n vyzářil tebe. "

Ty jsi prostřednicí, průchodem dalším životům! "

" Jen se podívej na svoji skutečnou podobu! Je mlhavá neskutečná, klamná, - jako ty sama. Jsi v Pravdě ilusí. Velikým klamem! "

Srdce svatého muže dopovědělo. Mysl stáhla se zpět do svého Prapůvodu – zpět do hlubin B E Z M E Z N A . Splynula s A B S O L U T N E M .

Smrt se dívá. Pozoruje Mudrce. Přemýšlí – – – analyzuje sebe! " Jsem klamem? Velikým klamem? " Velebnost Věčnosti proniká jejím závojem. Ona se dívá na sebe sama. Dívá se dlouho, dlouho! Její závoj bledne víc a více. Stává se průhlednějším. S hrůzou uvědomuje si situaci. Bleskurychle opouští Mudrce!

" Ještě v čas jsem se zachránila, " raduje se v blízkosti velkého boháče, avšak sobce!

" Zde je pro mne sousto! Zde sesílím, zmohutním a nabudu dřívější moci a síly. "

" Tam však? U toho svatého? Čistého? Tam hrozilo mi nebezpečí, že sama zemru! "

Spokojená jde Smrt dále světem za svým posláním a kosí nepřipravená, tvrdá, sobecká srdce.

Jen pro ty, kteří prošli Její branou cestou M í r u a L á s k y , mizí Smrt a její závoj utkaný z vláken iluse rozplyne se v

P O Z N Á N Í .

o o o o o
o o o
o

Žižkov 4.6.1946

K r á l o v s t v í N e b e s k é

Je zde? Je tam? Je to hlavolam?

Hledejme a nalezneme! Tlučme a bude nám otevřeno! Pokusme se rozluštití Rebus všech Rebusů. Hádanku, kterou jsme my sami!
Ponořme se hluboko do svého nitra! Ono nám vyšle na pomoc paprsek Své Milosti!

Vězme však, že to bude teprve odlesk Království Nebeského! Ono si připravuje postupně půdu pro své přijetí. Chceme-li jej mítí celé, musí nás Ono celé uchopit – celé proniknout. Asi tak, jako zněná melodie beze slov pronikne citlivou naslouchající myslí, která zapomene na svět a žije něžnému světu tónů, které jsou pro ni jemnější řečí. Aby však mysl zapomněla tohoto světa, musí ji něžné zvuky celou proniknout. Musí jim věnovati soustředěnou pozornost. Skutečnost je však mimo slova i tóny!

Proto se taktéž musíme celé věnovati Království Nebeskému! Celé se mu musíme věnovati se soustředěnou pozorností! Jan Scheffler praví v Poutníku Cherubínském: “ Jak Bohu oddáš se, tak On se dát ti může, nic více a nic méně, ti z nouze nepomůže! “ A tak je to pravda! Jen dle intensity naší tiché, skromné, niterné pozornosti, počne nás postupně pronikati, až Jím budeme celé prozářeni. Bude-li nás postupně uchopovati, bude se též náš soucit rozšiřovati, až postupem uchopování, rozšíří se soucítění naše, na všechny tvory – spolutvory – minulé, přítomné i budoucí!

V knize Osudu je psáno: “ J s e m V ě č n é T e ě !
V ě č n é “ Nyní “. My zapojíme se v tento věčný řetěz vědomě! My budeme žítí v mušce, poletující v prchavých okamžicích, jež jsou pro ni dlouhým, radostným životem. Síla soucítění bude unavenému koni pomáhati táhnouti jeho těžký povoz. Naše těla nebudou pocítovati tíži hmoty. Smysly tělesné ustoupí neosobnímu nazírání, které bude z klidu vyhlížeti, na veškeré zdánlivé dění.

To bude přicházeti s postupně prohlubovaným soucítěním s veškerenstvím. Království Nebeské bude nás více a více prolínati!

Při svých toulkách lesními tišinami, naskytne-li se nám opět příležitost pozorovati sluníci se zmíjí, nebude se nám již jeviti nebezpečnou. Nebezpečí se rozplyne a my zjistíme krásu a dobro, které je i v tomto plazu ukryto, pod povrchním pláštíkem.

Zmizí osobní vědomí a lehounce, nepozorovatelně vplyne do Vědomí Universálního - Neosobního - Království Nebeského. My Jím budeme dýchatí – my Jím se staneme!!!

Půjdeme-li Přírodou, budeme tiší, naše chůze opatrná oči bystré, bychom neublížili svým nejmenším spolubližním, poutníkům z drobnějšího světa. kteří též jako my sami jsou zá-
zrakem Věčné tvořivé Síly Království Nebeského . . .

Hledejme nejprve J E - a vše ostatní bude nám přidáno!

o o o o o
o o o
o

Žižkov 5.8.1946

Ú v a h y

Obracím se k vám všichni milí křesťané. Ať již jste v kterékoli církvi neb, sektě. Vězte, že nestačí choditi do kostelů, modliteben, neb shromáždění, kde se opíráte jen o mrtvou literu v Bibli, neb jiné modlitební knize napsanou. Tuto literu musíte si sami v srdcích oživiti, ve svých nitrech boj musíte svést, neb jen tam je jediná svatá společnost! V našem nitru.

Je veliké množství různých církví po celém světě. I všichni tito, opírají-li se jen o mrtvou literu, což tak rádi činí, jakož i vy sami a nesnaží se ji oživiti, chybuji. I na tyto se vztahuje výrok výše uvedený.

Vy studování theologové říkáte: “ Musíš věřit a budeš spasen! “ Jestlipak vy, kterýchž je tak mnoho, položili jste si do niter svých otázku: “ Je toto vše pravda, co jsem musel pracně za dlouhá léta studií, do své mysli nastřebati, bych mohl na kazatelnu vystoupiti a tam věřícím kázati z knih nabyté vědomostmi? Je to vše pravdou, co je v nich napsáno? “

Položili jste si tyto otázky? Neb byl účel vašich studií světský prospěch? Zajištěná existence v tomto životě? V tomto případě jste svůj dlouhý čas studiím věnovaný, věru promrhali.

Když však je to opak a vy jste studovali proto, byste našli vnitřní m í r , a proto, byste jej mohli dále dávat, – tuto tak drahocennou věc, pak vám gratuluji k vašemu úspěchu.

Avšak ptáme se vás: “ Nalezli jste jej skutečně? “ Vy, kteří ano, tož k vám není mluveno, neb v tomto případě by bylo škoda slov. Mluví se k vám druhým, kteří jste se vydali na cestu, byste našli a dosud hledáte. Pro vás druhé to vše pravdou nebude. Nebude proto, poněvadž vám vaše vědomosti nabyté z knih, nepomohly k vnitřnímu m í r u !

Nemůže to býti ni pro nás pravdou, kteří přemýšlíme a porovnáváme zevní náboženské nauky s nejnovějšími vědeckými objevy v makrokosmu i mikrokosmu. Nám druhým nestačí slepá víra. Jsme nespokojeni se svým dosavadním duševním stavem, který se snažíme objasnit sobě i druhým.

A tak s přáním vnitřního míru, je psáno pro vás druhé, neb vy čistí budete. Musíte přemýšlet o věčných Pravdách mysliti, úsudky správné sobě dělati.

Je mnoho těch, kteří tvrdí: “ Myšlením a rozumováním nedosáhl ještě nikdo spásy. Vírou však ano! “ Jaká však byla víra takového člověka? Byla to víra živá, ověřená jeho rozumem. Kdo si svoji víru rozumem neověřil, našel něco, co považoval za pravdu, ale co se ukázalo později klamem. Aneb v druhém případě skončil v ústavě pro duševně choré. Duševně zdravý člověk však nesmí skončiti ni jedním, ni druhým způsobem. Ten musí tak dlouho hledati, až nalezne. Nesmí však hledati dvou věcí najednou. V tomto případě se může státi, že nenalezne ničeho. Ani bohatství – perly, neb pohodlný život, ni dle Ježíše: “ Království Boží. “ Nalezne-li však přece něco, bude to jen prvé, které se mu lákavě postaví do cesty.

A to druhé? To ustoupí skromně stranou. Nemůžeme dvěma pánům sloužiti. Proto záleží na nás, bychom netáhli za sebou svůj hmotný náklad, bychom nebyli zapřaženi jako dobytče.

Kdož se nebojíte, přeřežte ve svých myslích popruhy, spojující vás s vašimi zavazadly a pojd'te vesele, lehce vstříc ke svobodnému, čistému nazírání . . .

Je poskrovnu těch, kteří říkají, že Osvobození se dosáhne jen bdělou, niternou pozorností, zostřenou, ustálenou a pevnou myslí a touhou po Pravdě. Zostřeme proto svou mysl, by se sama mohla pozorovati, odhalme Klid, za ní se nalézající! Nepohnutý Klid !!!

Ověřme si svou bdělou pozorností, že všechno, všecičko z Klidu vyvěrá. V Něm je původ všeho pohybu. Pokusme se ve svém denním životě bdíti nad svou nepokojnou myslí. Získáme trochu neosobnosti do své povahy, což se u nás projeví větším klidem a spokojeností. Naučme se býti vnitřně ztišeni. Zapomeňme po-

citu tělesnosti, který nás neustále životem provází.

Začneme pociťovati větší přítomnost Boží v sobě. Usku-
tečněme to vše svojí touhou a vytrvejme.

Řekl-li Ježíš: “ Nikdo nevejde do Království Nebeského než skrze Mne “ a dále: “ Já Jsem Cesta, Pravda, Život Věčný “, “ Kdo Ve Mne věří , nezahyne, ale bude živ na Věky! “ Tato a podobná slova, vztahovala se na Jeho U č e n í ! Nemyslel nikterak v nejmenším svoji osobu, kterou naopak stavěl do pozadí. Jen ti, kteří prožívali velmi silně neosobnost, – mohou tyto výroky plně chápati a plně oceniti. Jen ti, kteří sami prošli smrtí k Věčnému životu! Při tak zvaném neosobním postoji, který u Ježíše byl nepřetržitý, v jehož záplavě naprosto nemohl mysliti na svoje tělo Otcem (Bohem) proniknuté, bylo samozřejmostí, že při těchto výrocích, Jeho Duch byl totožný s Duchem Universa, (Otcem Nebeským) s Ním zajedno, takže tyto výroky se současně vztahovaly na Univerzálního Boha bez tvaru!

Proto mluvil Ježíš obrazně z větší části svých výroků. Kdo měl uši k slyšení, slyšel a vidoucí viděl. Mnoho však tak zvaných farizeů a zákonníků, kteří měli život svůj vtěsnaný do mrtvých liter pěti knih Thora (Mojžíše) a do knih proroků, nemohli slyšeti, ni viděti, když jim ukazoval jejich povrchní učení, když jim je kácel, – učení, hláсанé dle mrtvé litery a provozované jen proto, by své spolubližní pokud možno vyssáli z peněz a světského majetku a sami se obohatili. Proto v Ném viděli svého úhlavního nepřítele.

A tak, jako tenkrát, děje se i nyní – stále, jenže jinými stejně podlými, úskočnějšími ještě cestami.

Je mnoho povolanych – málo vyvolených! Jsme ničím! Ve spojení však s Universem jsme současně Vším. Nekoneční – stále Věční!

Proto Ježíš vyučoval učenníky své v soukromí, jak se spojit s Otcem Nebeským a státi se též Syny Božími!

Poučoval je o Věčných Právdách Božích, o Otcí Nebeském, jakožto Univerzální Věčné Lásce a Nekonečné Blaženosti. Dával jim poučení nezakrytě a bez podobenství!

Dav však, celek posluchačů, kterých mnohdy bývalo nepřehledné zástupy, tento dav byl nucen poučovati v podobenstvích, aby neznesvětili jeho učení!

Nemohl Ježíš házetí perly sviním: to je těm, kteří, kdyby znali Tajné Učení Ježíše, byli by utiskovali Jeho věrné přívržence čistých srdcí ještě více, – právě nabytím skrytých sil přírody! Proto je i dnes ten chaos, že mnohý člověk, duchovně nezralý, vykládá evangelia tak, by to jeho sobectví neb ctižádosti nejméně uškodilo. Těž “ neomylné “ církve křesťanské tak činí, tyto cíle sledující a majíce na paměti. Jen do pokynů z nitra vycházejících, rozeznáváme pravdu ode lži a klamu. Jen tam v nitru našem je pravá církev – pravý kněz !!!

Kdo jest – Co jest Svatá Trojice? Bůh Otec – Bůh Syn – Duch Svatý?

Bůh Otec: Jest všeoživujícím věčným absolutním O h n ě m Věčná Pralátka, Zářící, Blaženost ponořena Sama v Sobě, ze které vše živoucí i zdánlivě neživoucí bylo stvořeno, vyzářeno a která vše drží pohromadě: všechno – veškerenstvo prolíná.

Bůh Syn: Jest každý člověk, bez výjimky, nosící v sobě částku Boha Otce: Jiskru Absolutního Věčného Ohně! Jen ten však může prohlásiti že Synem jest, je-li vědomě s Universálním Věčným Ohněm spojen! Není-li, je též Synem, který však stále Otce hledá – po něm touží, - ačkoliv Jej Otec nikdy nepustil a stále v Synovi dlí!

Bůh Duch Svatý: Jest zářící Živou Moudrostí a Láskou Boha Otce. Jest Jeho Silou, Kterou stále vyzařuje ze Sebe! Dle intensity Synovy je v Něm tato síla – tento oheň ukrytý v jiskerce, rozdmýchán v mohutný plamen, který zaplaví jeho mysl – jeho nitro!

A tak při této práci je prvním a hlavním činitelem opět O t e c, K t e r ý S v o j í L á s k o u – t j. D u c h e m Svatým, uskutečňuje – umožňuje Synovi ono spojení. Dle slov Bible: “ Sestoupil na něho Duch Svatý! “

Nastává spojení Boha Otce se Synem – člověkem prostřed-

nictvím Síly Otce – Moudrosti – t.j. Ducha Svatého! Vzniká Jednota a Syn prohlašuje: “ Já a Otec jedno jsme “ Jsou spojeni Duchem Sv. a jest J e d e n – J e d i n ý !!!

Není tak zvané Sv. Trojice, s hlediska Čistého nazírání! Jest to klamem. Mysteriem! Chceme-li však odhalovat Pravdu, - Skutečnost, veškerá mysteria budou se nám rozplývati, mizeti, až na konec žádné nezůstane, až odhalíme mysterium člověka, jako poslední a současně první, ze kterého jsme počali odhalovati!

Proč toto Mysterium se nesnaží theologové ze svých kazatelen objasniti lidem. Proč se nesnaží je lidově srozumitelně podati? Či je neznají?

Proč dělají ze svého náboženství velikou vědu? Snad aby neztratili svoji prestiž? Přec Jakub Böhme, veliký muž Boží, ač prostým obuvníkem, měl velikou Milost že rozuměl všem Božím Věcem, znal řeč Přírody a nejtěžší mysteria plně chápal.

Dnes je mnoho těch, kteří by mohli lépe poučovati lid o Věčných Pravdách Božích. Mlčí však oni, ze sobeckých pohnutek.

Kdo by vykládal Slovo Boží s kazatelen potom, když každá ovečka by byla tak chytrá jako její pastýř? Nebylo by vůdců, když každý člověk by sám sobě byl ovečkou i pastýřem. Pastýřem svého vlastního nitra, kde by ochraňoval nejsvětější poklad svůj!

Církev by se rozpadala v niveč i s jejich církevním majetkem, který by byl pro blaho všech oveček a ne jen pro pastýře. Všichni bychom pásli své duše, při vzájemném soudržném chápání a pomáhání!

Snad jsou tím vini sami ti, kteří tak málo rozumějí Kosmické Nauce Ježíšově. Snad jejich karma zasahuje a zastírá jejich mysle mlžným závojem Maji!

Velikým omylem věřících křesťanů je, že pro osobnost Ježíšovu, málo si všímají Jeho zárných výroků, ze kterých jim mnoho Pravdy uniká. Mnozí z nich Jej nevýslovně milují. Pro tuto lásku však, lásku k osobnosti, ne k Učení, – ztrácejí Moudrost Jeho, v Učení skrytou. Již v předešlých řádcích jsme

se zmiňovali, že jest třeba láskyplný cit spojit s rozumem a tím že získáme jemnější nazírání na Pravdu.

A tak mnozí nedívají se na Ježíše jako na Syna člověka, který silou Božské Lásky a Moudrosti, t.j. Ducha Svatého, spojil se se svým Tvůrcem (Otcem) a svým Učením ukazoval svým současníkům, jakými cestami musí kráčet, chtějí-li Pravdu uskutečnit!

Ne až někdy po smrti, – ale v těchto, v tomto pokud možno, v tomto životě vezdejším!

A tak mnozí nedívají se na Ježíše jako na svého bratra a věrného přítele, který chce, aby byli tím, co On sám, – ale jako na Boha, Který sestoupil na Zemi proto, aby oni se nemuseli namáhati na krušné cestě k vykoupení vedoucí. Zapomínají oni jeho výroku: “ Bohové jste “ – Jan, 10. kap. 34, Zapomínáme, že Bohové jsme a že chceme-li, můžeme !!!

Křesťané se chtějí spojit s osobností Ježíše, zapomínajíce Jeho Učení, což vidíme z příkladu mnoha křesťanských světců, kteří nevýslovně trpěli, tělesně i duševně. Většina křesťanů však jen ústy káže, což i farizeové a zákonníci činili. Jen maličko je těch, – volících střední cestu a snažících se, aby oživila slova Jeho.

Ježíš nikdy nepotřeboval vstávat z mrtvých, neboť On nikdy nezemřel, tak jako my sami jsme se nikdy nenarodili a proto zemřít nemůžeme. Ve všem je život Věčna, Který vše oživuje. Ježíš oživil svoji tělesnou schránku, aby ukázal lidem že ten, kdo je spojen s Otcem, je pánem i nad tělem svým. Dále provedl tento div, i nesčetné jiné divy, by upevnil a potvrdil svoji Nauku z Universa vyvěrající!

Někteří tak zvaní evangelisté (vykladači Bible), jdou ve své zaslepenosti tak daleko, že vykládají vše přesně doslova, tak jak je to psáno v Evangeliu, což je čirým bláznovstvím, které musíme politovati.

Mnozí z těchto lidí stávají se tak zv. lovci oveček. Jsou to však vlci v rouše beránčím, nikoli pastýři, z nichž s mnohými jsme se již setkali. Považují to za velikou zásluhu, podaří-li se jim přesvědčiti druhé, že jsou též slepými jako

oni sami. Modlí se mnoha slovy, stojí na ulicích a rozích, lákajíce hlukem unaveně ploužící se poutníky šedými ulicemi, hledajícími své oasy.

Modlí se oni v tichu komůrky srdce svého, ačkoliv to mají napsáno na mnoha místech Bible své, na jejíž liteře tolik staví a budují, ale kterou neoživují. Pán jim stále žehná ve své nesmírné dobrotě, ale oni žehnání jeho nevidí a přezírají jej . . .

Kdysi bylo navštíveno jedním z nás kázání na Žižkově. Kazatel, úctyhodný 80ti letý kmet, měl řeč, která směřovala k současně konaným volbám. Řekl mezi jiným toto: “ Volte tu stranu, která směřuje vzhůru. Jen ta strana je správná, která snazení vzhůru nezamezuje, nýbrž jej podporuje! “

Byli jsme na rozpacích, jako laikové v politice, bychom volili správně a proto se přemýšlelo, která strana směřuje vzhůru. Přemýšlelo se vskutku dlouho. Nakonec jsme si řekli: “ Komu není s hůry dáno, v apatice nekoupí “.

Volili jsme to, – kam tíhlo srdce naše s rozumem pohromadě! Dnes s kratičkým odstupem času, kdy jsme opět uvažovali o této otázce, nedomyšlili jsme se konce. Myslíme, že tato otázka zůstane u nás nezodpověděna, protože stojíme mimo strany, osamoceně a vnucuje se nám myšlenka, že všechny strany směřují vzhůru a že všechny též současně směřují dolů: spíše jsme nakloněni věřit, že jejich místo je dole, neb vznikly ve světě a v něm opět zaniknou!

Myslili bychom dále, máme však obavy, že by nám trpělivý čtenář neporozuměl. Jestli je vůbec pravdivým pojem nahoře a dole, to přenecháme laskavému čtenáři, by sám o této věci, pravdivosti či klamu přemýšlel. Učiní-li to, jistě získá užitek z toho plynoucí a bude spokojen za svou trpělivost čísti naše úvahy až dokonce.

Později, po kázání zmíněného kazatele, vysokého tělesného věku, řekl jednomu z nás při rozmluvě, která se konala v kratičkém čase potom, – jeden ze ctitelů kazatelových; když bylo napadeno neodbytným rozumováním jeho kázání, toto:

“ Před ním a jeho moudrostí, – musíte smeknout. A dožijete-li se vůbec tak vysokého věku jako on, kdo ví, jak budete vypadat. Pochybují, že si zachováte při takovém stáří tělesné zdraví. “

Nutno podotknouti, že zmíněný kazatel, byl na své tělesné stáří velmi zachovalý . . .

Nevíme, co nám komu osud nachystal do kolébky při zrození! Nenamáháme mysl svoji přemýšlením o tom. Snažíme se odpočívati v Klínu Věčnosti, pokud je to možné, stále bez starostí, co budeme zítra jísti či pít, neb čím se odívati. Toto vše vkládáme v Ruce Všemohoucí Boží Síly! Ona nejlépe ví, čeho je nám třeba!

Dle úsudku onoho vykladače Evangelia, tělo osloveného je poměrně velmi mládo, aby se on mohl přítí s těmi, jejichž těla jsou starší!

On ve své omezenosti se domnívá, že jen tělesným stářím získává se ovoce Moudrosti. Ctíme starších spolubližních, nemůžeme jich však obdivovati, jsou-li jejich myšlenky někdy nerozumné, dětské! Jen ti, kteří jsou naprosto přesvědčeni o reinkarnaci, připustí, že mnohý člověk, ač poměrně mlád, může býti moudřejším, než mnohý, tak zvaně studovaný i starý člověk.

Proč rodí se v dnešní době děcka, která ač poměrně mladá, překvapují mnohdy až přílišnou rozumností?

Dnes minula již doba, kdy kněží vyučovali lidská děcka, že Bůh jest starý vousatý pán, dlící někde v nadoblačných výšinách. Dnes rodičové, či vychovatelé, kteří chtějí dáti dětem pokud možno nejvíce, poučují je o nejnovějších výzkumech vědy, které se tratí hmota pod jejím zkoumáním. Poučují je o tom, že za vším tím a v tom všem je skryta, a to vše prolíná vznesená Inteligence, kterou se věda snaží vypátrati ve svých dalších zkoumáních! Pryč jsou ty zašlé doby, v co věřili naši předchůdci a co mnohý z nich těžko srovnával si v hlavě. Jen ti, kteří usnuli a spí, věří stále ve staré dogma, tak jako věřili pokrytci za dob Ježíše, slepě pěti knihám Thora.

A přece je zde jasný, krásný výrok, nade vší pochybnost zřetelný: “ K r á l o v s t v í B o ž í j e v e v á s ! “

Ano, v nás všech, z nichž mnozí branku srdce svého zavíráme. Zamezujeme by k nám mohlo přijít. Ne zvenčí, ale z našeho vlastního nitra, aby proniklo celou naší osobností!!!

Mnozí z řad kněží a kazatelů používají též hypnotických metod na mysle svých posluchačů. Modlí se proto mnoha slovy, která sugestivně vnucují v mysl posluchače. Neb používají i tělesných metod!

Myslíte si, že vám to pomůže, když znásilňujete individualitu člověka? Dle Vašich církevních předpisů? Takový člověk zůstane nadále přesvědčen o své pravdě ve svém nitru, ke které došel přímým vlastním nazíráním, bez prostřednictví vás, tak zv. vyvolených neb ctihodných otců!

Modlení v kleče je na příklad velmi nepohodlné. Již z toho důvodu, že do mysli takového klečícího vnucuje se pocit bolesti tlačících kolen, (obzvláště kdo trpí kloubovým reumatismem) o tvrdou zemi. Místo, aby takový věřící povznesl mysl k Bohu, povznáší ji k tělu, které nepohodlným postojem stahuje mysl k sobě. Proč bychom si nesedli tak, aby naše tělo nám co nejméně překáželo, při vykonávání tak svatého úkonu, jako je modlitba? Mnozí snad namítnou: “Klekáme-li, ukazujeme Bohu svoji skromnost.”

My však tvrdíme vám: “Musíme klekati ve své mysli a znovu jen ve své mysli, neb klekání našeho těla nám nemůže pomoci, i kdybychom se při nejlepší vůli uklečeli.”

Je přece psáno: Bůh jest Duch! Proto modleme se v Duchu a v Pravdě!

Neví-li mnozí, co je správná modlitba, slyšte: Je to modlitba beze slov, bez myšlenek: modlitba, ve které naše mysl snaží se utlumit samu sebe a s niternou skromnou pozorností očekává, až bude uchopena Bohem, Který dlí skryt za myšlenkami. Proto mysl naše zprostiti se musí myšlení. Pak zůstane nám jen Čisté V ě d o m í jímž jest Bůh sám!

Kdo máte pochopit, pochopíte! Kterým z vás však není dáno, nebudeme moci dát, ve své snaze, bychom nerozumějícím myslím lépe objasnili nejasné! Komu není dáno, musí nadále zůstat v klamu nepravé modlitby. Neoblékejme modlitbu do

slov – – – – – setrvejme v mlčení !!!

Vyskytne-li se nám nějaká nesnáz, nevíme-li si rady co máme podniknouti, ponořme se nejdříve do svého nitra. Zůstaňme chvíli v klidu vyprázdněni ode všech myšlenek! Prosme beze slov, by nám bylo objasněno nejasné, anebo chceme-li by nám bylo pomůženo v touze naší po Poznání. Potom, až naše mysl bude oživena, očištěna silou a posílena, silou, kterou jsme vyvolali, což bezpečně při správně konané modlitbě poznáme, vezměme svůj jemnější rozum s citem spojený, který jsme touto cestou získali a podívejme se jím na zdánlivě nejasné, které se nám osvětlí!

Nesmíme používat pouze našeho citu, – ni pouze našeho rozumu. Cit nám na př. říká: “ Tato osoba je velmi hodná. “ Nebo: “ Tento pán je mi nesympatický – je špatný! “ Po určitém čase řekneme: “ Tato osoba, která se mi zdála býti takovou hodnou, je naopak velmi zlá! “ Obzvláště to podotkneme v případě, budeme-li míti dojem – říkáme – dojem – že – tato osoba nám ublížila! A dále řekneme: “ Tento pán – tato paní atd. , kteří mi byli při prvním setkání krajně nesympatičtí, jsou velice hodní, příjemní! “

Jaký však je to klam, našeho klamajícího citu, na kterém tak rádi stavíme. Vášně, sklony člověka se mění jako povrch chameleona. Člověk sám však, ve své podstatě je stejný, bez proměny. Ani dobrý – ni zlý! B o ŷ k ý !

Těž naše mysl jako pozorovatel se mění, je-li zabarvena city a různými sklony, takže též v nás samotných tkví chyba, bychom dobře viděli. Bude proto lépe bude-li naše mysl zdrženlivá v posuzování našich bližních. Nebudeme-li si mysliti ničeho, ničeho nepokazíme! Jsme-li nuceni však mysliti, obraťme vše t.zv. špatné v lepší a buďme shovívaví ke svému okolí a jeho spolubližním.

Nespoléhejme pouze na své city, které jsou až příliš měnivé. Používejme vnitřního citu, rozumem kontrolovaného, aby kráčely spolu ruku v ruce.

Nedělejme si ničeho z toho, bude-li o nás někdo říkati, že jsme obojetní. My budeme věděti, že jsme povzneseni nad tuto věc. Nic se nemrzme, řeknou-li, že jsme jako plášť, který tíhne tam, kam jej vítr nese. Nekloňme se ni jedním – ni opačným směrem. Jděme svojí cestou neochvějně sami – nespolehájíce se na to, jak odsoudí nás svět !!!

Bud'me klidni – upevněni – v sobě zakotveni. Klid bude vy-
věrati z našeho nitra, budeme-li se řídit shora uvedenými po-
kyny. Ničehož se nebojme v tomto světě! Nebojme se těch, kte-
ří nás snad budou nenáviděti. Jiní naopak nás budou milovati.
Povznesme se nad tyto dva protiklady - a bud'me pevní !!!
Jan 15. kap. 19 v. Že pak nejste ze světa, svět vás nenávidí!
Jan 12. kap. 48 v. Skutkové naši souditi nás budou!

o o o o o
o o o
o

Neděle 14.12.1947

M r a v n o s t a n e - m r a v n o s t ?

Někdo myslí sobě: “ Já jsem ctnostný, mravný! “
Myslí tiše – nahlas řekne: “ Ty – on – vy – oni - jsou sprostí, nemravní. “

Jeden ze svých úst vypouští jen med, v nitru má však jed!
Jeho jazyk mnohdy hovoří tak – srdce jeho však jinak. Jinak myslí – lže – jinak mluví.

U jiného opět (upřímného k sobě, k jiným) čím srdce jeho naplněno, tím ústa přetékaají. Jiný opět – ni nemyslí, ni nemluví, v Klidu pohroužen.

Někdo řekne: “ Hovno, prdel, nasrat! “ Jiný s oškivostí odvrátí se, odplivne si a vyhýbá se prvému. “ On je sprostý, “ s opovržením řekne.

Prvý tak zvaně sprostý, nemravný – dle úsudku druhého.
Přijde-li však někdo k němu v nouzi a požádá jej o pomoc nemá-li co jísti, co pít, čím se odívat, s radostí rozdělí se mnohdy s ním o poslední chleba skývu. Avšak v očích u h l a z e – n ý c h – nadále sprostým zůstává!

Mnohý sprostotu, nemravnost druhému vyčítá, přímo i nepřímou o něm hovoře, – sám ve svém nitru mnohdy nemravností nakažen bývá. Ďábel vkrade se v jeho pokryteckou cnost a on tiše – mnohdy – v mysli své o hovně, prdeli a jiných věcech přemýšlí. Pojednou však uvědomí sobě si to a řekne v mysli své: “ Toť hřích “! Počne utíkat před vlastní přirozeností a stane se pokrytcem! Pokrytecký svatoušek pak počne mysliti na tak zvané svaté věci, používaje k tomu tak zvaně vybraných slov. S odpořem odvrátí se od svého bližního, v jeho očích nemravného a jde dělati mravokárce jiným spolubližním svým.

Jde pán v oděvu bezvadném, nažehleném. Jde od stolku ke stolku, – obsluhuje zákazníky.

“ Rukulíbám milostivá, – klaním se vám – jste rozkošná – Samá sladkost v ústech. “

“ Jste úchvatný pane ten a ten – Jste jedinečná dámo ta a ta! “

Atd. atd. Samá fráze! Hledí při tom mnohý, jak by nejvíc ukořistil z bezvadného chování.

Mnozí uhazení galáni, v bezvadných nažehlených oděvech, od hlavy až k patě, sobecky, lstivě přemýšlejí, jak by získali to, či ono, – tak či jinak. Chytře, úskočně, lstivě zákon světský obcházejí!

Jde oráč za pluhem svým, brázdu oraje. Utíraje s čela pot, zastaví a odpočívá. Jedna z jeho kravek lejno tlačí ze sebe.

“ Tak, hezky do brázdy se vyser, řekne oráč. Lépe poroste to, když to zkoráme. “

Je prostý – avšak pozor! U člověka pokryteckého, uhlazeného s p r o s t ý !

Svět drží v zajetí člověka, – v hedvábné škatulce mravnosti, kterou si sám svět vytvořil – drží jej – pevně uzavřeného. Prostitutku, prostituta, vesele odsuzuje člověk a mnohý z těchto soudců sám, v mezích zákona světského mnoho nekalého provádí. Muž se ženou – žena s mužem!

“ Ovšem “, namítnou, “ Je to dovoleno, je to v mezích zákona a list oddací na to mám v kapse. “ Dále kážou o nemravnosti.

Slova – slova – slova – dle kterých povrchní lidé navzájem se soudí. Mnohá prostitutka vznešenější srdce má než mnohý její soudce!

Někdo říká často hovno – jeho mysl též nízkostí je prolezlá, jeho povaha sobecká, kořistnická. Je však mnohý svatý Mudrc, – slova hovno, často říká.

Někdo uhlazen je zevně – uhlazen je vnitřně. Avšak hleďte je! Kolik jich naleznete? – – – – – ?

A ty, – které naleznete, přiveďte nám je – ukažte nám je!

Vezmeme ohromnou lupu v níž soustředíme paprsky správného soudu, – a zjistíme, vyzkoumáme, do jaké míry – jak dalece to pravdou jest.

Mohli bychom dlouze hovořiti k vám – vy moderní farizejci, z nichž mnozí často Bibli v rukou držíte. Mohli bychom mnoho hovořiti k vám – vy evangelisté a Bible vykladači, z nichž tak mnozí často, rádi druhé soudíte. Otáčeli bychom se

však stále v kruhu, z něhož těžké uniknutí bývá. Každé proto dále jen o svých spolublížních, že jsou sprostí, pro vás – tak zvaně – nevychovaní. Jen když sami jste tak zvaně – u h l a – z e n í – j e m n í !

Chce se vám snad hubovati? Chce se vám snad plivati? Můžete to udělati před tím, tomu – kdo toto vám vše říká. Můžete mu zlořečiti, ničeho však nezměníte v myslí své. Jen tehdy ano, když vytrhnete z ní přepjaté chování, škrobené vystupování, falešnou uhlazenost, sobeckou prohnanost, myšlenkovou lenost, vznikající z nesprávného, pokryteckého žití. Nechte si svou vlastní masku, kterou Stvořitel vám vdechnul. Podívejte se lépe do svých niter. Co tam naleznete? Prázdno! Pusto! Temno!

Hledíte jen po svém okolí. Svými pěti opičími smysly postřehujete nepravost a tak zvanou sprostotu, nemravnost u svých spolublížních. Sami však často býváte tou samou vlastností nakaženi, schovávajíce to, co jiným vyčítáte.

Myslíte si, že není viděti to? Myslíte si, že není vryto ve vaší tváři, co skrýti hodláte?

Jen nechte zvítěziti svoji vlastní přirozenost. Neutlumujte ji v sobě. Bouří se ve vás! Zjistíte, že je tak lépe.

Jací jsme – tací jsme! Jaképak přetvařování? Zjistíte objevíte, co vykořenit chcete. Myslíte, že mnoho dobrého tak zvaného vlastníte. Zjistíte však opak též. Zahod'te oboje a zazáří čistá přirozenost vaše. Zjistíte, jak jste mnoho zakrývali škraboškou falše, lži. Jste-li falešní, lživí k jiným, sklízíte to-též od nich! Jinak není možné ani! Ano, co druhým vyčítáte, v čem je odsuzujete, to vše různým způsobem tajně provozujete. Však vězte vy, mravokárcové: N e n í m r a v n o s t i ! Vězte dále: N e n í n e m r a v n o s t i !

Existuje to vše pro vaše maličké, chudičké mysle, které si to vše vytvářejí, aby si mohly namlouvat něco o mravnosti s nemravností. To je ten anděl a ďábel ve vás, kteří navzájem stálý boj vedou. Vskutku – není však anděla (dobra) – není ďábla (zla)! To jste vše vy sami, kteří si vše to tvoříte. To jsou ty dva protiklady, ve vás samotných skryté, s kterými se

stále vyrovnáváte a vyrovnati nemůžete.

Zůstanete-li nadále lživí, pokryteční, – nikdy se se svojí vlastní přirozeností nevyrovnáte a nepoznáte tak klid myslí, radost v nitru, Štěstí – jež dlí ve vás!

Pro toho, kdo prohlédá kolo samsara, přestává býti mravnost mravností a nemravnost nemravností – Tot' pouhá slova jen!

Slova jsou překážkou P o z n á n í ! Kdo v moři slov utonul, kdo jednu věc mnoha slovy jmenuje a slovní vede pře, ten od V ě č n o s t i se stále oddaluje – odděluje!

P o c h o p – c o z a s l o v y s e s k r ý v á,
a p r o n i k n e t ě V ě č n á S í l a.

o o o o o
o o o
o

—————
DÍL II.
—————

(Vloženo do Vůně Nebes)

M í r s t e b o u

Mír s tebou buď
kdož hledáš – “ nebeské “
i s tebou buď
kdož hledáš – “ pozemské “

To první v druhé splývá,
a druhé s prvním sloučeno, –
jak látky tkanivo.

Ó, prohlédni můj milý
to stále šálení.
Zři činnost svých pěti smyslů,
šestý – “ mysl “ – pozoruj.

Nehledej to – “ pozemské “,
nepoutej se na to – “ nebeské. “
Zři činnost svých pěti smyslů,
šestý – “ mysl “ – pozoruj.

M í r s t e b o u b u ě .

Přetékající hrneček

Pan X.Y. prohlásil panu A. : “ Vám přetéká hrneček, proto píšete. Příteli B. také přetéká, proto také píše. “ – – Zamyslili jsme se nad řečí p. X.Y. Zapomněl on totiž, že panu C. , jehož je on velkým ctitelem, též přetéká hrneček, když napsal dokonce i více knih. Zapomněl též, že mnohým lidem hrnečky přetékají. Některým přirozenou cestou, jiným, což je horší, cestou umělou. Aby lépe rozuměli čtenáři laskaví, – podívejme se, proč přetéká ten náš hrneček. Pan X.Y. totiž řekl: “ Kdyby hrneček byl hrcem velkým, nepřetéká by, protože však je jen hrnečkem, přetéká. “ – – – Nuže pokračujeme:

Zaprší-li více, neb prší-li stále, řeka, rybník, – vystoupí ze svých břehů a zaplaví okolí. Břehy řece, ani rybníku nestačí. Vznikne záplava, která mnoho zlého způsobí. Též však někdy mnoho dobra. – – – Moře je hluboké. Přijde-li však příliv, vlny jeho se vzdují a moře přetéká. Při odlivu opadáva opět voda. Moři nelze poručit, je příliš veliké. – Řece, rybníku, poručí však člověk. Řekne: “ Provedeme regulaci. “ – Řekne a učiní.

Nuže, pohlédněme lépe na práci rukou lidských, které mění tvárnost přírody. Člověk říká hrdě: “ Umíme dnes spoutat přírodu. Naši konstruktéři, inženýři vědí, jak to dokázat. “ – – – Jsou případy však mnohé, není jich málo, že tam, kde rybník prohlouben byl, neb tok řeky zregulován, či změněn, okolí těchto, postupně vysychalo, až jednou v pustou neúrodnou step se proměnilo. Tam, kde kdysi zemská půda hojnost plodů rodila, tam dnes mnozí lidé těžko živoří. Jen zkoumejte a přemýšlejte a řeknete: “ Je tomu tak. “

A tak člověk hrdý, chtěje na jedné straně tvárnost přírody změnit, na druhé straně jí škodí. Příroda však nejlépe ví, co je komu třeba, pro koho – co, – k užitku. Příroda vše moudře řídí. Na jedné straně hladí, aby trestala v zápětí. Člověka tak učí, aby více přemýšlel, proč ona tak činí.

Rybník přetéká. Je to přirozená věc, samozřejmá. Řeka, moře, přetéká-li, přirozeně činí. – – – Je-li větší, prudší oheň pod hrnečkem, počne přetékati, kdyby sebe větší byl. Neunikne-li kapalina, páře nikdo nezabrání. /A zabrání-li, je zde násilí./ Všechno co se děje přirozenou cestou, vše je správné, i když mnohý člověk říká že ne. I utrpením učí příroda.

Stále stýkáme se s lidmi mnohými. Někteří nám řeknou něco, jiní opět nic. Jiní píší, jiní opět zpívají nebo mluví. Zvířata též vlastním hlasem křičí a ptáčkové zpívají. – – – Nač to tlumit v sobě? Nač se přetvařovat? – – – Nač? – když přirozeně vše se děje? Každý člověk postaven je na své místo, aby práci, ať již koná jakoukoliv, konal, jak nejlépe dovede. Příroda mu určuje, aby dělal to, či ono. Dobře dělá člověk, poslouchá-li hlasu přírody. Vždy spokojen bude. – Proto necháme hrneček téci, protože se přirozeně děje. Jak z oblak prší, padá déšť, jako řeka, rybník, moře – přetéká – taktéž i náš hrneček.

Protož napijte se milení,
žízníte-li.

o o o o o
o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

P r a v d a

Je to slovo v českém znění s písenkami šesti . . .
Co pod nimi skryto?
Všechno a nic též, – aneb nic a též všechno.
Ostrá – ze všeho je nejostřejší – drsná – ze všeho je
nejdrsnější.
Píchá, bolí, hladí, šeptá, uklidňuje, tiší – lidskou duši.
Jemná, ze všeho je nejjemnější, – milá, je ze všeho nej-
milejší.
Rozpínává tak – že ničeho není, – co by se jí vyhnulo . . .
Dynamická – stále pružná. Kdyby tisíce bomb atomových,
lidský červík zhotovil – k zkáze lidstva použil, –
nic to není proti V ě ě n ě P r a v d ě, kterou
nikdy nezmění. – – – Je to ještě méně, než když stéblo
slámy zapálil.
Lidé mnozí na zemi – stále – stále říkají: “ Já mám
pravdu – a já také – a já opět – a ty ne. “
Většina z nich si to říká – avšak – kde je P r a v d a ?
Ach, – stálý, věčný kolotoč. Obvod kola otáčí se kolem
středu, – střed je stále bez hnutí.
Stále nepohnut, se přece hýbe, – kamkoliv se jemu zachce.
Vyplňuje prostor bez mezí.
Je obsažen v čase, v prostoru – a přece je mimo čas a prostor.
Je a není – těžko říci.
Stále nová slova přibývají na papíře. Takový je chabý
pokus, do slov odít M l ě n í.

P o k o r a

Jsou mnozí lidé, bádající v nitru svém. Mnozí z těchto slyší neradi, slovo p o k o r a. V jejich sluch zní toto slovo nepříjemně již proto, že obvykle bývají velkým chtěním naplnění. Zvuk tohoto slova obsahuje v sobě něco, čím upozorňuje člověka, aby tolik nežádal od života. Mnozí lidé – hledající Pravdu, pouze rozumem se řídí, myslíce, že pokora je zbytečná. – Škoda pro Kanta – kterému tak scházela.

Všichni lidé nosí v sobě Boha – Živého. Tato Věčná, Moudrá Intelligence, není něčím – aby si kde jaký rozumář myslit chtěl – co se nechá poznat, je-li kdo hrdým, pyšným, domýšlivým, – pln ostrosti rozumové, – není-li naplněn ve svém srdci “ nicotou “, t.j. pokorou, před Božím Majestátem. Takový blázen odhazuje pokoru do koše, chce se dostat někam, kam se nikdy nedostane, – bude-li takto postupovati.

Milý hledající. Víš, co je nicota? Jistě že víš. Nicota je nic. Touto “ Nicotou “ musíš se ty státi, chceš-li v sobě “ Boha – Živého “ poznati. – Ano, tato “ nicota “ je branou pokory, kterou musíš projíti, zemřít, – chceš-li dále žít.

Jak můžeš se však “ nicotou “ státi, blížíš-li se k svému svatostánku v nitru svém, – pln různých žádostí, pln sobectví a hrdosti? Jak chceš, drahý, projíti branou pokory, když si myslíš, že víš více než tvůj spolubližní? Či myslíš si snad, že tě opravňuje k tomu mnohdy tvůj doktorát, či jiný titul akademický? – – Pošetilým jsi, kdož takto mysliti chceš.

Jak můžeš v sobě “ Nejjemnější, Živou, Nekonečnou Pravdu “ uskutečnit, opovrhneš-li žebrákem u tvých dveří stojícím a prosícím o almužnu? Či chceš protáhnouti lano uchem jehly? Ó, bloud jsi v tomto případě.

Vzchop se proto. Staň se “ nicotou “ v srdci svém. Přibližuj se pokorně k Bohu svému, Živému. – Necháš-li si oděv svůj, z chtění a žádosti upleten, odvrátí se Živý Bůh od tebe a budeš dále prázdný.

Buď tichým, skromným v nitru svém. Nebeť ty si příklad z mnohých rozumářů, kteří mnoho rozumu mají, avšak vnitřní cit jim často schází. Pociťuj svým vnitřním citem – svoji “ věčnou nicotu. “ Pociťuj jí jen – neb “ Věčnost “ v ní je skryta.

Vidíš? Jak velice – převelice Bůh je chud – a proto taktéž bohat je. – A ty bys chtěl bohat zůstat a Boha – Živoucího poznati?

Ó, – buď taktéž chud, abys bohatým se stal. Měj srdce své tiché.

V pokoře nechť setrvá, neb toť jest učitelka tvá.

o o o o o
o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

S l i n a

Již dlouho je tomu, co ta slina padla – ve tvář dívce služebné.
Utřela ji, – do pláče se dala. Tiše, dále koná práci svou.

Paní skoupá, pro korunku, hned z jednoho konce na druhý by
konec Prahy šla.

Již je mnoho let to, – slina bolí, pálí, – dívku služebnou.

Již je dávno tomu, co odešla z toho domu, a jinam šla konati
práci svou.

Poučili jsme my dívku služebnou. Poučili, aby odpouštěla v
mysli své, aby přála všechno dobré – kdysi – paní své.

Zapomněla ona dívka, činíc jak jsme řekli. – Avšak paní? – Nemohla.
Setkali jsme se s ní.

“ Proč jste smutná “ milostivá? “ Proč pobledlé jsou vaše líce?

Proč jen – když na kázání každou neděli chodíte, – “ Písma Svatého “
se pevně držíte? Čtete vůbec “ Písmo Svaté? “

Říkáte, že ano? Čtete srdcem – nebo ústy jen? “

“ Jaký smutek trýzní vaši vzácnou mysl? Nemůžete zapomenout? “

“ Ano. Věříme. – Proč však hrdá tolik – nejdete vy k dívce
služebné – aneb k Otci svému nebeskému – aneb k Pánu svému
Ježíši, by vám odpustil? “

“ Ó, pamatujte, “ milostivá, “ – co druhému činíte, – sama sobě děláte.
Nic vám nepomůže, říkáte-li, – že jste “ pravověrná “ – a že
stále vy se modlíte. “

“ Přejeme vám všechno dobré, – “ milostivá. “ Pevně věříme, že se
pokusíte, – v k a ž d é m b l i ž n í m sama sebe viděti.

Ne jen – v dívce služebné.

o o o o o
o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

Kvítek bílý

Utrhl pán kvítek krásný, dívce do klopy jej dal. Zasmála se marnivostí dívka tato. Zavěšení v sebe – dále šli.

Proč marníš se ty, - dívka krásná? Proč květinu trháš, příteli? – Proč ji trháš – pro povrchní potěšení?

Kdyby ty jsi vniknul v bolest, v podstatu té květinu, – kdyby ty jsi věděl, jak ji bolí chtivost rukou tvých, nikdy bys neutrl jediný květ z b y t e ě n ě, pro své klamné potěšení. Říkáš, že pro tebe on vyrostl? Či pro tvou družku sličnou? Pro koho však rosteš sám? Neptal jsi se nikdy, příteli?

Druhové jdou dále spolu, hodinku za hodinkou. Kvítek zvadl, umřel, ruka sáhla, – jako špatnou nehezkou věc – zahodila.

Duše z kvítku odletěla – kamsi v zářnou dáli. . .

Druhové se rozloučili. Tělo dále žije, buňka po buňce však odumírá a pán toho nevnímá. Dále žije choutkám, radovánkám povrchním, o svůj kvítek bílý v srdci svém – se nestará.

Dále žije a užívá – krásná – kdysi – dívka, dnes již paní středních let. Radost s bolestí se střídá a ona to ráda vídá. Nikdy v životě svém, též netouží spatřit věčný, sněhobílý kvítek, ve svém nitru nosící.

Tělo ženy, muže – umírá. Na smrtelném loži vzpomínají co, kde a jak dobrého udělali. Hledají a pátrají ve vzpomínkách, v myslí své. Zjišťují však s bolestí, že nemohu nic nalézt. Vůbec nikdy oni nevzpomněli na svůj kvítek bílý a trhali, co jim nepatřilo.

A tak duše jejich odletěla – těla jejich opustila.

Nebylo to kamsi – v zářnou dáli, jako u té květinu.

o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

N e k o n e č n o s t

Nekonečnost chci vám popsat – zřím jen vidiny,
hlava prázdná – mysl mlčí –
tužka, kterou píši, z ruky padá mi.

Znovu pokouším se o to, – marně –
tužka psala by,
avšak opět ruka neposlouchá,
tělo trne mi.

Probírám se z strnulosti –
opět dále namáhám se –
jsem k tomu hnán s lože svého,
avšak – marno vše.

Vše, – co napsáno kdy bylo, – je jen vidinami dále,
Nekonečnost – Věčnost – ze mne – na mne hledí,
usmívá se stále –
za mne mluví dále – mír – klid –
M l č e n í . . .

K r i t i k

Přišel přítel k příteli. Dostal Buddyho řeč skvělou.
Vzal do ruky ji on, – a oči jeho počaly ji bedlivě zkoumat.
Těkaly z písmenka na písmenko, až obrátily se jejich zorničky
na přítele a ústa jeho promluvila:

“ Poslyš, – je to vůbec pravda vše, co je zde psáno?
Vždyť je to již velmi dlouho – půltřetího tisíce let, co Buddha
žil. Je to možné, aby se to tak dobře zachovalo? “

“ Jistěže, “ – odpověděl krátce přítel jeho.
Soudruh pokračoval: “ Podívej se, – tahle věta, – nebo tato, –
se mi nelíbí. Smysl to sice má, že tomu je rozumět, ale to bych
předělal. A zde máš dokonce hrubou chybu, a zde druhou, “ –
upozornil. – Dále pokračoval: “ Nebo to se mi též nelíbí, –
to stálé opakování mnohých vět, – A vůbec, – je to již moc staré,
a proto je tam mnoho chyb. “

Snad by ještě dále hovořil tento drahý přítel a našel mnoho
nedostatků, mnoho chyb v literě mrtvé, – jíž oživit si nedovedl,
a kterou tak bedlivě zkoumal, zatím co nádhera vyjádřených
myšlenek mu unikala, – myšlenek čistých, jasných, průzračných, –
jichž si lidstvo dvou třetin zeměkoule ctí, – kdyby pojednou si
nevzpomněl – že spěchá – do divadla.

Tato řeč, které si tak málo vážil, pojedaňovala – jak uchrá-
nit se řeči obyčejné, jak jednati šlechtně, smýšlet dobře o svých
spolubližních, míti správný vhlad, uměti zapuditi únavu a bdít,
býti pokorným, svorným, přímé povahy a ne pokrytcem, – zůstati
nezištným, nežárlivým, – mírným a přítelem všeho dobrého. Tato
řeč pojednaňovala dále, – jak vytrvat v touze po Poznání, aby se
mysl člověka zjasnila a vyčistila . . .

Tuto krásu myšlenek zářných přehlížely oči puntičkáře – kritika.
Tyto oči viděly – a přece – byly slepé.

Rozloučil se v chvatu přítel s přítelem – vzal s sebou spěch,
povrchnost – neklid svůj . . .

Druhý přítel osaměl a lehký poloúsměv soucítění s nevědomým
přítelem, přelétl jeho tvář . . .

o o o
o

K n i h o m o l

Byl jeden pán vzácný. Mnozí se mu klaněli. Měl on vědomosti různé, theorii ohromnou, titul ještě k tomu a knih nejvíce.

Říkali nám o něm, že prý jich má tolik, že již ani sám prý neví kolik. Mnoho pokojů prý je jich, od země až do stropu. S důležitou tvářičkou řekl jeden pán: “ S a m é d u c h o v n í . “

Jen si lidé považte.

Chtěl on jeden člověk udělati na nás dojem, bychom se též divili, knihám toho druhého.

Tento vzácný pán – “ převeliký boháč “ – / pozemského smetí majitel/, velmi hrdý byl na svou knihovnu. Sháněl on je všude, kde se jenom dalo, v mnohém dílu Evropy a snad ještě jinde. Všude on jen knihy – tak zv. duchovního obsahu kupoval.

Byly prý to vzácné knihy, mnozí obdivovat z daleka se šli, vznešenému pánovi – a též jeho knihovně. Hrbili své hřbety, nevíme již jest-li před vznešeným pánem, neb před hřbety těch knih. Tento pán však velmi nerad něco půjčil. Báł on se převelice, by o nějakou knihu nepřišel. . . Říkal on si: “ Až já umřu, vše strahovská knihovna bude dědití. “

Přišla doba žní, zlaté klasy a též různá tráva – dozrála. Vzácný ten pán – taktéž – jsa stár, přestal dýchat. Kdysi jeho velcí ctitelé – zapomněli – přestali jej obdivovat a i jeho vzácnou knihovnu. Přišli páni ze Strahova a knihovnu probrali: nejvzácnější z vzácného, pod těžký zámek zavřeli. Jen v určitou stanovenou dobu povolili lidem mnohým, aby přišli a ladem – knihám narovnaným, též se klaněli. Ni užitek jediný, nemá mnohý z toužících, z převelice vzácných knih, oné, – pro krásu jen – knihovny.

Snad se mnohý z majitelů, taktéž mnoha vzácných knih, pozastaví, vezme hlavu do dlaní – zamyslí se nad svým vzácným – přebytečným k neuzitku – bohatstvím. – – – “ Proč nepůjčíš vzácný příteli, ze své knihovny tak vzácné, ni jedinou knížečku, aby potěšila, povzbudila mnohá hledající a toužící srdce česká? Proč tak skoupý, schraňuješ, když to nikam nevede? – Možná, že budeš chtít půjčovati, až již pozdě bude. – Vše je marno – i tvé narovnané bohatství, které jsi tak pracně sháněl všude – kde se jenom dalo. – Vezmi si ty příklad z Rama Krišny – Moudrého. – Ničeho on neměl – převelice šťasten byl, štěstí stále rozdával. Jednou dostal zlato, řekl: “ To je bláto “, a hodil je klidně do řeky.

Věru lépe udělal to, – nežli mnohý – se svým velkým knižním, k neuzitku – bohatstvím.

o o o o o
o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

G u r u

Tiše – tichounce se vkradl v duši. Poodhalil roucho své.
Třpytem zasvítilo nitro Jeho, – – – neměl těla On.
Duše radostí se chvěje, – pozornost se více – ostří.
Chce se ona spojit – se svým Guru-em, aby “ Jedno “ byli.

Bleskurychle se Jej chápe. – Avšak, – duše třpyt jen uchopuje, a Guru – opět stojí vedle, – duši opět pozoruje.
Duše ví to velmi dobře. Opět – opět – zaujímá ona –
– postoj Guru-a. Avšak, – opět – opět – Guru uniká.
Duše více myslí – a – dívá se v sama sebe . . . Stále ona dívá se, pozoruje “ ostří “ svoje.
Co to? Kde je mysl? Kam se poděla?
Co to? Kde je Guru? Kam On zmizel?

K l i d M í r M l č e n í.
“ V ě d o m í j e n s v í t í . “

Hledej proto Guru-a, který v tobě dlí. Jen Jej hledej,
– milý. – On tě nikdy nezklame.
Ostří svoji mysl – pozoruj ji. On dlí za ní v skrytu.
Nemysli ty na Něho – pozoruj jen mysl svou.
Soustřeď ty se mocně – tak – aby rozplynul se tobě
tento svět – tvé tělo. G u r u p ř i j d e.
Pevně si buď jist svou věcí – neváhej.

Až On přijde, – ty J e j n e u v i d í š . T y j e n
t i š e b u d e š v ě d ě t .

Budeš ty se divit a usmívat převelice – navždy pochopíš.

o o o
o

M y s l i !

I.

Ó, příteli drahý. Co hledáš? Proč spěcháš? Vždyť vše v sobě máš. Ó, příteli milý, nekonečné je tvé zrozování a tvá činnost veškerá. Co nás žene v tuto činnost? Jaká síla hýbe to našimi těly, která chvilku v klidu neposedí? Proč mysl tvá zapléta se stále v nové sítě vytvořených nesmyslů těch, kteří pyšní se rádi slovem “ filosof? “

Příteli, ach – prohlédni ten vratký, stálý, mlhavý kolotoč. Nechoď nikam na fakultu pro nějaký um. Chceš-li býti filosofem, bádej pilně v nitru svém. Čím více víš, tím méně víš, - čím méně víš, věz, že více víš. Proč se živiš klamnou stavbou aristotelovského nesmyslu? Proč nasloucháš chladu, rozumářství Kanta? Proč jsi v zajetí myšlenkového chaosu Rádla? Proč obdivuješ se mnohým nesmyslům L. Klímy, které vznikly z přílišného pití? – často. Zahod' to vše, zahod' zbytečné smetí a podívej se – kdo to vše myslí? – – – Co je za tvou myšlenkovou činností? Co je skryto za tvou myslí? Co je skryto jenom za ní – když ti spáti ani nedá?

K l i d !

Vím! Říkáš: “ Na papír jej umíš dávat – v sobě však jej nemáš! “ Bude-li se mlčeti a mír, klid, nebude, – řekneš: “ On jej má, proto mlčí! “ A tak nevíme zavděčíš-li ty se jednou komu, budeš-li nucen psát! Proč se píše? ptáš se! – – – Aby se psalo, – odpovídá se!

Proč jíš? Proč sníš? Proč bdíš? – “ Je to samozřejmá věc, “ odpovíš! A tak zde se píše, poněvadž je to samozřejmé, aby se psalo! Ano, ano, příteli drahý! Tak je to s tím kolotočem naší mysli, která stále myslí, – pokoje si nedá. Zastav se však jednou přec! Prohlédni to smyslů šálení! Prohlédni ten klam a mam, – jež stvořil jsi sám!

Bud' opatrný! Síť pseudo-filosofie je široce, dalece rozprostřena, stále více rozestírá svoje sítě. Stále tisknou se věci mnohé, proto pozor! Síť ta chytne každou bytost, počne-li se více pyšnit! Nebud' proto hrdým, aby tě též nechytla. Hledej, pátrej, v sobě samém neustále! Objevíšli více, – méně, – více, méně bude mizeti ti hmatatelnost světa, který tolik pozoruješ. Pátrej proto vytrvale – zmírej stále – opět – opět – v nitru svém! Omez, utlum svoje chtění, svoji žádost velikou! Vykořeň ji ze srdce svého!

Co hledáš – proč, kam spěcháš? Opět se tě ptáme. Vždyť vše v sobě máš! Vždyť ty jsi – TO – sám! Zastav se a prohlédni přec jednou! Procitni z hlubokého svého snění! Ty jsi stále Věčný, stále svítící! Jen se ponoř do vody čisté a bláto s tebe spadne. Umyj se v božském Nektaru – prohlédni se! Zachyť božský původ svůj, který stále v tobě dlí, – který jsi ty sám!

M y s l i !

II.

Mnohý rád se klaní dále, teleti zlatému, jiný opět pseudo-filosofii! Oč opírá se t. zv. česká filosofie a mnozí z těch, kdož ji zastupují? Oč opírá se na př. L. Klíma, p. E. Rádl a p. Navrátil – atd. atd. , mnozí jiní pánové, jejichž těla zde dosud žijí a mnozí, jejichž těla se již rozpadla, ale myšlenky zůstaly? Mnozí z těchto na př. p. Navrátil a jiní, opírají se o p. Rádla, ten opět a mnozí jiní s ním o Aristotela. Jiní dokonce o Kanta neb dokonce o Voltaira a jemu podobné. Oč opíral se na př. L. Klíma? O mnohé své vlastní nesmysly, které vznikly z přílišného často pití, o kterém tak sebechvalitebně píše ve své “ Vteřině a Věčnosti! “ Mnohé věci kladl na druhé i na třetí místo, věci, které jsou čistou filosofii, jako na př. “ Bhagavad - Gita “ a své nesmysly kladl na místo první. To je jeden z mnoha pánů, jeden z mnohých typů t. zv. českého filosofa, který ovlivňuje jiné mnohé pány!

Avšak podívejme se lépe oč se opíral žák Platona – Aristoteles! Oč opíral se ten, který byl a je tak opěvován mnohými žáčky a na kterém dosud dnešní t. zv. česká filosofie staví, a jehož “ Metafysika “ je na fakultě uctívána mnohými představiteli naší t. zv. filosofie! O svého mistra – Platona asi velmi málo!

Poslechněme si, co říká Paracelsus: “ Vše, co Aristoteles a jeho následovníci napsali o vzniku člověka, není založeno na pravém poznání, neb na základě vlastního nazírání ve Světle Přírody, – nýbrž spočívá to na pozorování povrchním, zevním, z čehož vznikly mylné závěry, namáhavě sebrané theorie a omyly. Je to vše marný žvást a fantasmie, bez jediné jiskry Pravdy, neboť ačkoliv Světlo Přírody /Pravé Poznání/ nic neupíralo těmto lidem, – tu přece jim také ničeho nedalo! Pravda je zde, ale oni ji nepoznali. To, co učíme, nevzniklo z nějakých názorů a závěrů, nýbrž z našeho vnitřního i zevního Poznání a zkušeností! Moje filosofie nepochází z nějaké fantasmie, nýbrž je vzata z knihy Přírody! – – – /Tolik z Paracelsa./

Proč citujeme Paracelsa? Ó, příteli drahý! Proto, že měl přímé vnitřní Poznání – poznal svou vlastní “ Vnitřní Podstatu. “ Oč opíráme se my sami? Ó, příteli milý! O svou vlastní “ Vnitřní Podstatu “, kterou jsme poznali, jako neměnnou skutečnost a která je našim pravým učitelem. Proto je psáno tak, jak je psáno! Oč opírá se ten, kdo své Podstaty je si nepřetržitě vědom? Ó, příteli milý! Ten stojí bez opěry. Ten jen může říci: “ Jsem – kterýž jsem! “

o o o o o
o o o
o

V ě d e c

Jeho rozum byl tak ostrý, že každého pořezal. Byl on fysik velký, z oboru “bádání atomového“. Byl on vědcem nad obyčej skvělým – říkali a psali o něm:

“Ten má rozum úžasný. Spiritualizoval on hmotu a v záření se jemu proměnila. To dokázal svými výpočty přesnými – svým chladným rozumem.“

Velmi si jej, kdesi v Americe, na maličké zemičce, kdesi ve vesmíru, ctili. Zhotovil on bombu hned a do vesmíru ji poslat chtěl. Potom řekl: “Ona spadla by, – pošleme ji radši na Japonce, nebudou-li poslouchati!“

Jak je známo, ti poslouchati nechtěli. Zkusil proto svoji bombičku a Japonce rozsekal. Přivedl je do “astrálu“, – nic více se nestalo – a on se potil dále s počty svými!

V mozku vědce našeho v mozku ostrém “strašilo“. Myslel si on, že má ostrý rozum, a neměl ničeho. Počal rozum vychvalovat a druhým doporučovat. Říkal “Jen rozumem ostrým, vynajdeme nové zbraně, úžasné, – a nebudou-li lidé dále poslouchati – tak je na ně pošleme, všechny lidi zničíme. Mnozí vědci šťastni byli, – jen rozumem se řídili“.

Avšak lidé?

Přec je znáte! Ti poslouchat dále nechtěli! Slavný vědec po druhé se rozhněval – zbořil kdesi ve vesmíru zemi maličkou, pobil všechny lidi – přišli oni opět do “astrálu“ – a dále oni žili! – A – byl konec – se zemí!

Jak je vidět, ten náš vědec, báječně ostrý rozum měl, avšak cit nenávisti – ovládnout neuměl!

Taktěž je to s vědci těmi, – kteří stále v sobě bádají, provádějí analysu sama sebe. Jen rozumu se mnozí drží – chtějí, city zabít, myslíce mnozí – že již žádný cit nepotřebují. Mnozí podle toho se i řídí. – Odměření, chladní, upjatí, povýšeně hledí na své spolubližní, – nevědouce oni co je humor aneb smích. City v nich však hlodají a z těchto našich – také vědců – – – pokrytci se stávají! – – –

o o o o o
o o o
o

Ž i v ý m r t v ý

Tento náš, je zvláště chytrý! Jako velký znalec, vyhledává lidi, s velkým náboženským cítěním.

Oči chladné, vodové, – čelo nadpoměrné, – velmi vysoké, pod nímž skrývá se mocně vyvinutý rozum. Chladnější je nežli oči, skrze které hledí na své “ citlivky “.

Rozum jeho chladně, vypočítavě pracuje – stále mámi od svých spolubližních “ království pozemské “. – – – Stále dostává – stále mu však uniká, – protože na něm jen své štěstí buduje . . .

Mnohá léta stýkal se on s námi!

Ústa více mlčí – málo mluví. On se řídí skvělým příslovím: “ Zlato-mlčeti! “ – Uplatňuje jej však pouze “ zevně “. Z rozumu chladného, bezcítěného, – myšlenky sobecké prchají, – žádosti pln – svými smysly uchopuje on vše, – co uchopiti se jen dá – vše, - s čím ve styk přijde!

Chce jen podržeti pro sebe – nikomu nic nedati. Říká on si stále: “ Nejprve já, potom opět já a pak druzí, zbude-li snad něco! “

Milý, – živý mrtvý – také touží. Jeho touha velká je! On si říká: “ Musím získat jmění, pozemské statky, moc, blahobyt a potom v klidu “ – budu “ nebe “ hledati! “

Sobectví jej stále žene, jsouc u něho hybnou pákou, určující směr! Nikdy klidu nenajde – ni za hrobem rozpadlého těla, až smrt přijde!

Vyhledává mnoho prostých srdcí, která mají více citu vnitřního . . . Táhne jej to k nim – protože on svůj vnitřní cit zanedbal, a – proto ztratil, – – – Stále hledá – avšak nenalézá. Mnoho zlého působí, což je školou pro něho i spolubližní jeho, s kterými se schází. Chce ovládnout bližního, – ne však sebe samého!

A tak prohlédáme jeho kroky, jeho cestu – kterou kráčí. Dlouhá léta stýkající my se s ním, chtěli jsme mu pomoci. Může někdo okno vyčistiti – když sklo se špínou – je dobře stmeleno? Velmi těžko lze to udělati, aniž sklo se rozbilo! Necháváme proto čistění, jako věc zbytečnou. – Přestává se i psáti, když se dopsalo!

A budou mrtví mrtvé pohřbívati!

o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

N i r v a n a v S a m s a ř e

V každém zlomku času, bezpočet světů rodí se, – v tomtéž zlomku času, – bezpočet světů – opět zaniká.

Co dnes objeveno bylo, – zítra smrtí zachváčeno bývá, co v minulosti bylo, – to zdání jen a klam "

Klam, jenž plodem myslí, – klam – jenž v myslí opět zaniká!

Co příští osudu sít přinese, – toť nová stavba klamu nového.

Tak, jak zedník cihlu k cihle přidává, tak mysl lidská k minulosti přítomnost, – k této opět budoucnost, cihlu po cihle staví.

Chrám " věčné iluse " , když postaven je – trvá, – chvíli, chvílku chvíličku – a ve smrtelné křeči opět zničen, zbořen bývá!

Tuto " ilusi " však věčnou, – toto nekonečné " samsara " , – zlatá nit " Věčnosti " prolíná.

Perly přítomnosti, jenž se minulostí stanou, – perly budoucnosti, které přítomností projdou, – navlékány stále jsou, na zlatou nit " Věčnosti. "

Perly všechny tyto, stanou se prchavou vzpomínkou, aby zanikly a opět se vynořily . . .

Vzpomene-li některá však perla, – že, – na zlaté niti " Věčnost " zavěšena visí, – zářné " Poznání " jí svítne a ona

splyne v " Jedno " se zlatou nití!

Zachová-li ona perla trvale, ve vědomí svém tuto " Jednotu " , ona – perla stále svítí!

Stále svítí tato perla ve věčném " Teď " , ve věčném " Nyní " se skví!

Není pro ni více přáním, aby byla – ni – aby nebyla!

S p á l e n o v š e – V ě č n o s t s v í t í !

(Vloženo do Vůně Nebes)

S á m

Ni otce nemám – ni matku svou, – ni bratry, sestry,
nikoho, – ni ženu, děti, – ni majetek žádný nevlastním.
Nic neměl jsem já nikdy – ač všechno vždy jsem měl!

Sám kráčím poutník jediný – nikoho nevidím,
kdož se mnou by chtěl jít.
Já na svět nah jsem samotinký přišel
a nah svět opět opustím.

Sám jsem tak vždycky kráčel – kráčím a kráčet budu,
až dozní kroky samoty, já dále v štěstí žítí budu.
Sám kráčím po této zemi malé a hvězdným prostorem,
sám kráčím v čase i mimo něj,
a bezčasovost je mým domovem.

Jsem stále nah, tak – jak jsem přišel na svět tento,
můj oděv vždy byl z klamu upředen
a tak i s tebou je to!

I s tebou, milý a s kýmkoliv, kdo takto kráčí,
je samota jen údělem!

Já ze samoty vyhlížím – tou samotou jsem já,
pojď se mnou do samoty – a nebudem víc dva!
V té samotě ty zemřeš – tiše – bez hlesu!
Neboj se této věčné samoty – která je věčným životem.

Dál ze samoty vyhlížím – a vše – jsem já
a není vskutku nikoho – neb stále jsem jen Já!

o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

I n t r o s p e k c e

Pohodlně sedni si můj milý! Sedni si jak chceš, nebo si i na znak lehni! Pamatuj však; – svaly uvolněné musí být! nehni brvou – nehni prstem, – nepohni ni hlavou, páteř svoji narovnej a tělo své znehybni!

Mysl svou měj stále ve střehu – snaž se bez násilí myšlenky své pozorovat! – Přicházejí – odcházejí!

Mezi jiným, – pravíme: Ten, kdo zmenšuje své žádosti, a svá různá chtění, připoutanost velikou, – ten má menší obtíže – při zírání do nitra.

Běda, – vyklouzneš-li ze sebe! Budeš sice lehkým, beztělesným, avšak podoben jsi obláčku, který pluje po obloze. Je to krásný sice pocit, avšak, – jdi jen v “astrálu” a nikde jinde.

Nesleduj ty proto, tyto krásné pro tebe prožitky, sice omámí tě, jako vůně krásná, v které jed je ukryt, aby tě pak zabila!

V této sféře astrální, nepoznal bys “věčný život”, který doufáme, že hledáš!

Proto pozor! Mysl svou měj stále ve střehu! Provádíš-li správně “svoji věc”, budeš ty zmenšovat se, až jen bodem zůstaneš. – – –

Jako bod, ty budeš, jen ze sebe vyhlížet. – – –

Tělo zmizí pro tě, rozplyne se jako bublina. I svět smyslů, “toto dění”, zmizí tobě z obzoru.

Budeš bodem, – mír ty budeš pociťovat. Avšak pozor! Nevěnuj svou pozornost nižádnému míru tomu, který bude tebe obklopovat. – – –

Jinak svého cíle nedosáhneš, v pozornosti míru utoneš a do těla smyslů a světa – opět vržen budeš zpět!

Nevěnuj pozornost míru – jen se dívej! Ty jsi v tuto chvíli bodem, a nic více není. Více ničeho nejsi si ty vědom, jenom – že jsi

bodem!

A teď pozor dávej! Zůstaneš-li dále ve “ střehu “, – rozplyneš se – nebudeš – a přece budeš !!!

Tento bod, je tlumené ego. Když se rozplyne bod, tu ego zmírá, zemře. – To jsi ty! – Tato smrt je úžasná “

Není to smrt obyčejná, jak by si kdo myslit chtěl. Není to smrt, kdy našinec vidí tělo svoje mrtvé – a sám se vznáší v “ Astrálu. “

Proto nesmíš vyklouznouti ze sebe, jinak stane se ti, co nahoře napsáno, – budeš plouti v “ astrálu! “

Tato naše smrt je povznešena nade všechnu magii. V této smrti – sama sebe nalezneš!

Budeš živý jako rtuť, budeš nekonečný, šťastný, nehynoucí!

Nemusíme říkati, co to za stav je – jistě pochopíš! Avšak mnohý blázen – když to prožije – myslí sobě, že se jeho cesta končí. Stane on se hrdým na “ své poznání! “ Myslí sobě často, setkali se v těle s Učitelem a prožije “ tuto věc “, že nad něho není, zvláště, když je často obdivován druhými.

Věř příteli milý, mnozí lidé setkají se v těle s Učitelem, zůstanou však prázdní – jako dříve byli! Jiní, vůbec po setkání takém – netouží, a přec, neochvějně mají “ vnitřní vedení! “

Proto buď ty opatrným, při všech těchto věcech! Zažiješ-li svoji “ věc “, – zůstaň dále skromným, nenáročným, jako jsi byl dřív!

Toto je ti stálým “ světlem “, v duchovním tvém snažení! Tuto Pravdu “ o sobě “, kterou ve svém nitru uskutečníš, musíš stále žít!

Tam se končí cesta tvá, – kde jen stálý K l i d!

o o o o o
o o o
o

V Souzvuku s přírodou

/ Zlomek z dětství /

Jarka Havlů leží na plochem kameni u potoka. Nohama plácá v te-
koucí vodě, která jej příjemně chladí. Svoji dlouhou chvíli, krátí
si zajímavou podívanou . . .

Před ním sklenička s vodou, ve které společně s pijavicí, krou-
tí se též dešťovka. Občas objeví se článkované, sytě zelené břicho
pijavice. V jejím uvěznění se jí nelíbí . . .

Jarkovy oči, sledující divadlo, pojednou se vykulily. . Stal se
div! Pijavka se rozhněvala a přissála se k dešťovce . . . A již k ve-
líkému údivu Jarky – souká pomaloučku, jistě, kousek po kousku, deš-
ťovku do sebe. Jarka se diví:

“ Jak je to možné? Taková veliká dešťovka? Skoro tak veliká, ja-
ko pijavka sama. Jak se jí jenom může do břicha vejít? “

Oči sledují dále zajímavé divadlo. Již je dešťovky jen půl. Již
jen čtvrt, – až mizí načisto v krvavých útrobach žravé pijavice,
která je tak nadmutá, že se sotva hýbe . . .

Jarka se ošklivostí otrásl:

“ Fuj! “

Měl velikou chuť zabít ji kamenem ! ! !

V prázdném břiche zakručelo. Byly dvě hodiny po poledni a jídlo
nikde. Otec šel ráno kamsi k zákazníkovi s ušitým oblekem. Odešel
zachmuřen, takže je malá naděje, že jemu a dvěma starším bratrům
přinese něco k snědku. Větší pravděpodobnost je, noční návrat mis-
tra Havla v opilém stavu. Musí mu jít v těchto chvílích s očí.

Jarka proto cítí hluboký odpor k alkoholu . . .

Bratři shánějí někde něco na zub. On to však vydrží, až přijde
matka večer od sedláka z práce, přinese jistě chléb se sýrem, neb
něco k snědku. Škoda že není silnější, aby pomohl matce. – Všude
jím opovrhují. Ve škole kluci, ve vsi sedláci. Říkají: “ Střízlíku ne-
najedený – slabý! “ “ Nehodíš se ještě k práci! “

Ve svém zadumání – leže na kameni, vzpomněl na pijavku . . . “ I
co “ , řekl, – pustím ji ze zajetí. Měla hlad a proto dešťovku sně-
dla. Pijavky též musí jíst. Každý živý tvor musí jíst. Některý i
sní jiného, aby neumřel! “

Vylil vodu s pijavkou zpět do potoka, vstal a ubíral se volně
lukama k blízkému lesu. Cestou uřízl starou kudlou veliký bodák,
zvaný pupava. Okrájel bodliny a slupl jej. Žaludek jeho přestal
zpívat písničku hladových, jsa trochu utišen. Rozveselen, hodil če-
pici po babočce. Ta však uhnula a dále radostně poletovala ve zha-
vém vzduchu, v paprscích slunečních . . .

Borový háj šumí příchozímu k pozdravu. Ten pomalu se loudá lesem. Měl by se podívat po houbách. Najde-li něco, matka bude mít radost.

Ubíral se dále lesem, až jej pohltila veliká smrková paseka, rozprostírající se do dáli . . . – Je ve svém živlu. Plazí se po kolenou,

nedbaje námahy. Občas větev smrčku se vymrští a Jarka instinktivně oči zavírá, aby je uchránil před šlehnutím . . .

Čtyřikrát prolezl dlouhou paseku. Slunce žhne jako rozžhavená pec. Jarka má košili přilepenou a za krkem plno jehličí. Leze ke konci paseky, spokojen se svým nálezem. Čepice je naplněna krásnými křemenáky, na jejichž červené hlavy se Jarkovi oči zálibně dívají . . . Těž pár tvrdých hříbků se bělá v jeho čepici . . .

Leze pomalu ke kraji paseky . . .

Pojednou jím trhlo! Dech jeho se zastavil, oči se rozšířily!

Není tam houba – ale “ oči “!

Pár velikých, krásně hnědých očí!

Jarka se bojí pohnout . . .

Veliké, jasné oči z nichž zírá na Jarku nesmírná zvědavost, jsou tak – “ dětské “! Nevýslovně dětské!

Nevinné oči mláděte!

Pozorují se navzájem. Oči lidského mláděte a oči zvědavého mláděte lesa. V lidském mláděti probudil se chtivý člověk. Stále nespokojený člověk. Mysl Jarkovu uchopila veliká touha, zmocniti se tam toho, – nedaleko pod smrčkem – toho zvířete. Zmocniti se těch očí! Leze pomaloučku k místu, ze kterého jej oči zvědavě pozorují . . .

Ku podivu?

Zvíře neutíká. Leží. Čeká. Dívá se zvědavě, klidně odevzdaně. – Jarka leze blíže, – a již uchopil zvíře, které se vůbec nebrání.

Naopak, dívá se nechápavě na něho, svýma velkýma očima !!!

“ Hloupé mládě “, pronesl Jarka. “ Nechá se chytiti. “

“ Co to jenom ale je za zvíře? Zajíc to není. Ten by upláchl a nečekal na mne “. Směje se své myšlence! “ Je to veliké jako veliký pes, nohy to má dlouhé jako chrt. Co to jenom je? – Aha již to mám! Je to kolouch. Viděl jsem jej kdysi v knize vyobrazeného! “

“ A ty oči! Jak jsou krásné. Takové veliké a jasné! “ Jarka se obdivuje, drží mládě v náručí!

Oči se dívají na něho nechápavě, tázavě a ptají se: Kam mne neseš? Co se mnou chceš udělat?

Jarka jása . . .

To bude radosti, až přinese kolouška domů. Bratři se budou divit, co on, střízlík, ulovil. Otec bude mít radost z nastávající lesní pečeně. Již neměli maso dlouho. Nevědí ani jak chutná . . . Pojednou však zesmutněl. Bylo mu kolouška nesmírně líto, když si představil, co jej doma očekává. – Musí to však být . . . Přemýšlí, jak jej dostati z lesa . . . Vylezl z paseky, rozhlédl se – nikde nikdo! – Borový je pustý, paseka též tichá, nikde nikoho vidět . . . Musí však raději počkat až se sešeří. Lidé by jej viděli a kořist mu vzali. – Oči kolouška dívají se po okolí, jako by něco hledaly . . . A již, táhle, žalostně zaplakal . . . Žalostné jeho zaplakaní, ostré, – ozvalo se ve vysoké tonině, – rozlehlo se do daleka tichem – ztichlým lesem . . . Jarka zbledl, dostal strach . . . Postavil koloucha na zem. Ten se podíval na něho a vida, že není již držen, ubíhal do hloubi lesa . . .

Jarka sedí pod borovicí, čepici s houbami položenu vedle sebe, hlavu skloněnu. Bolest zmocnila se jeho srdce, že chtěl vzít mládě matce . . . Opět vidí před sebou pár velikých, jasných očí, nesmírně zvědavých – nesmírně, dětsky důvěřivých. Nikdy u žádného zvířete neviděl tak krásných očí . . . Oči dítěte lesa . . .

Náhle chápe! Jiná zvířata, která stýkají se s člověkem, nemohou mít nikdy tak nádherných očí, – protože ve styku s člověkem, ztrácejí svobodu a často život . . .

Jarkovi je nesmírně dobře u srdce. Jeho bolest přešla. Sedí pod borovicí, na rozhraní vysoké paseky a lánu dozrávajícího obilí. Oči jeho zabloudily k bílému tělu břízky, jež se hrdě pne nad smrky v pasece. Dívají se do koruny lístečků . . .

Je ticho – mrtvé ticho. Lísteček se nepohne . . . Jarkovy oči se dívají. Lístečky v koruně břízky počínají se slabě chvět. – Slabouce . . . Tichý šepot zaznívá v uši. Jarka přivírá oči, aby lépe naslouchal . . . Les tichounce zpívá . . . Hlas jeho sílí, mohutní. – A již vítr naráží na bílé tělo břízky, na korunu lístečků, která se ohýbá v taktu hudby větru. Smrčky si tiše šeptají. borový šumí mohutným hlasem . . . Těla a koruny stromů, naklání se všemi směry. – – – Jarkovi se zdá tato hudba nevýslovně krásnou . . . – – – A – opět vítr pomalu slábne. Slaběji a tišeji naráží na stromy. Slaběji a tišeji koruny stromů šeptají, sténají . . . Šeptají, až zmlkají. A zas je ticho – hluboké ticho. – Klid přírody před západem životadárného slunce. Jedna z chvil, kdy příroda hluboce odpočívá.

Jarkova vnímavá mysl vplývá v rytmu do nastavšího ticha. Je šťasten, že pustil koloucha, zapomenuv na hlad, svírající jeho žaludek. Chápe, co mnozí velcí pochopit nechtějí, že štěstí člověka je skryto v jeho srdci, schováno v prostotě, skromnosti a tichu. Chápe, že jej musí mít stále dětsky prosté, i když vyroste – naplněno soucítěním se všemi tvory, boží přírody.

Tiše, bez jediného obláčku slunce zapadá, vyzařuje mír v okolí, když Jarka se pomalu šourá k domovu . . .

o o o o o
o o o
o

v Nové Pace v létě 1938

Hledající

Je parné léto. Pracující dělník – poutník, dostal dovolenou. Jest již dlouho tomu, co odpočíval na srdci přírody. Neví, kdy to bylo naposledy. Je teplo, slunce pálí a vše, co je pod modrou oblohou – vše se raduje! Poutník se též raduje, více než kdy jindy – více, než v těsných čtyřech zdech pražského činžáku. Vyběhl z něho a tím okamžikem přestal se starati o čas, který váže mnoho lidí jemnými okovy. Až se lidé přiblíží více Věčnosti a nechají se Jí prozářiti, zmizí jim též čas s myslí a rozplyne se jako pára nad hrncem . . .

Dělník – poutník, chodí denně do boží přírody, sám a sám – spokojen a shovívavý ke svému okolí. Chodí k Levínu a na Staropacké kopce. Znáte to tam? Je to v kraji Českého ráje a malý kousíček od ráje skutečného. Kdo zná ten krásný kout země, tomu se zalíbí tak, že se těžko od něho odpoutává.

Poutníka uchopila touha. Místo aby odpočíval, hoří touhou hledati kameny, které jsou skryty v zemi, po které si jeho nohy vykračují. Ne obyčejné kameny, ale opravdové, ušlechtilé polodrahokamy, které se zde nacházejí. – Těší jej hledání místo jiné zábavy. Též dobromysl trhá a těší se na chutný čaj, který bude v zimě popíjet. Možná, že bylináři z povolání nemají mnoho radosti, že se jim pletu do sběru. – Dobromysl je však na Levíně mnoho, takže bylinkáři jistě poutníku odpustí. I kamenů se časem dosti najde.

Dělník, který se přijel osvěžit, chodívá brzy z rána do přírody a k večeru se vracívá. Tento den, je opravdu již z rána obzvláště teplo. Drobní beránekové – obláčekové, rozeseť jsou po modré klenbě. Pravděpodobně vydrží počasí bez deště, usuzuje pro sebe poutník.

Blíží se pomalu k levínským horám. Říká jim hory, ačkoliv to jsou jenom kopečky, velebně trůnící svému okolí. – Co my však víme, co je hora a co kopeček? – Hm, on neví sám, proč jim tak říká. Chce je mítí asi větší nežli jsou, protože je má velmi rád. – Je z nich viděti krásně hradby Krkonoš, při jasném počasí . . .

Příroda hýří překrásnými barvami. Dozrávající obilí střídá se s luční zelení všech odstínů a krásou květin. Oči chodce hltají všechnu tu nádheru. Vše dýše rytmem života. – Chodec jde chvíli po rovině, odkud se cesta svažuje do dolíku, aby opět vyběhla na vršík, na kterém stojí kříž, vroubený zahrádkou. – Říká se v kraji že jej před dávnými léty postavili občané k uctění Pána Boha, v době, kdy mor zachvátil Novou Paku a mnoho lidí pomřelo. Oběti moru jsou prý pochovány pod křížem.

Cesta od kříže se opět sklání a opět vybíhá na vršek. Paprsky ranního slunce dopadají na pozlaceného a jeho gloriolu a člověk v citovém zamyšlení vstřebává viděné do nitra a jde dále v sebe pohroužen, až jeho očím objevuje se víska Podlevín, nad kterou se pnou do výšky strmé stráně Levína.

Podlevín, spolu se Starou Pakou, kdysi majetek loupeživých pánů ze zřícenin hradu Kumburka.

Podlevín, spolu s vrchy Levína a kopci Vidochovskými, Kozincem a Staropackými, naleziště polodrahokamů – útočiště lidí, milujících samotu – milujících kousíček klidné divočiny.

Poutník stoupá vzhůru po strmé stezce, vinoucí se přímo na hřebeny Levína. S pravé strany dívá se naň ještě vyšší homole vrchu Kozince. Odpočívá až na hřebenech. – V dáli vidí panoráma Nové Paky. Silná vůně z bujně kvetoucí vegetace, šíří se – proniká ovzduší. Nejvíce z dobromysli, jejíž fialové, drobkované kvítky jsou všude rozesety ve velikém množství. Samotář ubírá se dále po hřebenech, porostlých pasekami a smrkovými lesy, nízkými i vysokými. Směřuje do vysokého, prostírajícího se směrem ku Staré Pace a dále k Olešnici a Horce. – Vysoký je tak hustý, že poutníkovi se jen zvolna oči rozšiřují a zvykají na temnotu. Vedle na pasece je teplo pod modrou oblohou. Paprsky slunce pohrávají si ve větvích smrků. – Ve vysokém je chlad, šero a tíseň.

Hledající chodí, jat horečnou touhou, – sbírá kamínky. – Chalcedony, acháty, krystalované křemínky a někdy i kousíček ametystu najde. Jsou skryty pod jehličím a ještě lépe viděti v místech, kudy proudí voda zaprší-li, v korytech a úžlabinách.

Čas ubíhá – – –.

Vášeň hledajícího ochabuje. – Tento den přišel sem s jiným úmyslem, stal se mu však nevěrným. Vychází z temna lesa na pokraj paseky. Jaký rozdíl ve stejnou dobu denní. V lese šero, přítmí a hned vedle na pasece prudké světlo – slunce . . .

Jest ticho – až mrtvé ticho! Velmi málo lidí zabloudí v tato místa. Snad jednou za delší čas přijde žena, naseče trávu v pasece, která je často vyšší než ona sama – a znovu Ticho prolíná tíše – ticho!

Hledající přestal hledat kamínky. Nevnímá čas. Jen tuší, že velmi dlouhou dobu chodil v temnu lesa. – Je unaven, tělo malátné, – touží po usednutí. – – – Rozhlíží se na okraji lesa. Dívá se na slunce a odhaduje čas. Snad ke třetí – a potom, – co na tom sejde? – – –

Čtyři mohutné smrky stojí opodál na rozhraní paseky a lesa. Každý sám se sebou a jaksi osamoceně, ve větších vzdálenostech od sebe. – A přece je viděti, že patří k sobě, jako sourozenci. – Stejně vysoké, stejně mohutné a urostlé. – Čtyři mohutné smrky a každý z nich laskavě zve, pobízí diváka, aby usedl. Hledající se dívá – je tažen jako neznámou silou k jednomu z nich. Vytahuje dečku z aktovky a usedá pod jeden z mohutných stromů, po způsobu výchoďanů, nohy zkříženy pod sebou.

Tělo je unaveno, myšlenky zvolna plynou. Neví čím to je. Je mu velmi smutno! Do pláče! Je zklamán – lidmi opuštěn. Zklamán člověkem, jemuž bezmezně důvěřoval, na něhož se spoléhal, jako na vysoce vyspělého duchovního učitele – neomylného. – – – Nikdo jej nechápe, nikdo mu nerozumí a proto tak velmi rád a často chodí do samoty, kde za celý den nevidí člověka.

Nechce existovati! Chce zemřít! Chce se ponořit někam, odkud není návratu! Pláče! Musí! Je k tomu puzen silou, které se nechce brániti! Slzy mu hojně tekou po lících. Nesnaží se je setřít . . .

Pozoruje okolí. Před ním ozářená paseka, za ním šero. Dívá se na zeleň smrčků, lehce opřen o peň stromu. Myšlenky jeho volně plynou, pomalu, – pomaleji, až umlkají. Oči dívají se do prázdna. Pohled jejich je tažen na špičku nosu. Pomalu se přivírají – dívají se do nitra. Mysl utišená, tažena je kamsi k srdci. Zmenšuje se – zklidňuje se! Oči ji následují. Pozorují mysl. – Pocit tělesnosti zvolna zaniká! Vědomí je však v pozoru, ve střehu! Vnímá . . .

Je nepředstavitelně lehkým. Je vzduchem – je pasekou, lesem, celým vesmírem. – – – Vnímání se prohlubuje . . .

Je “ Ničím “ ve “ Všem “! Je “ Vším “ v “ Ničem “! Toto “ Vše “ a toto “ Nic “ – vzájemně se prolíná!

Je nekonečným, nepředstavitelně živoucím Mírem “ Je Největším a současně Nejmenším! – – – Jak lze to popsati? N e l z e ! – – – – Ó, slova, slovy jen zůstanou! – – – – –

Zvolna probírá se, ztrnulý, mírem omámený – z hlubin sama sebe! Rozum jeho na povrch vyplouvá. Smysly znovu počínají tělo vnímati! Vědomí prožitého však trvá! Je opilý Nekonečností!

Bleskem přichází do jeho mysli výrok Ježíšův: “ Chce-li kdo zachovati duši svou, ztratí ji, – chce-li ji kdo ztratiti, nalezne ji. “

Je pozdní doba – den se chýlí k večeru. Tělo, krok za krokem, pomalu, klopýtá ztichlými polními cestami. – Klid – mír – – – – září z očí toho, který tak mocně toužil po smrti, – nalezl v ní sama sebe . . .

Ev. Sv. Jana 8.32. :

“ A poznáte P r a v d u a P r a v d a
vás osvobodí . . . “

Ž a l

Jsou místa v přírodě, která jsou nám obzvláště drahá. Jsou místa, v která se velmi rádi vracíme a která nás vskutku přitahují.

Je léto a vůně dobromysli příjemně sytí ovzduší na Levínských kopcích. Kdysi hledající poutník, odpočívá na pokraji smrkové paseky. Mnoho dřeva vidí poraženého v místech vysokého smrčkoví. Na pokraji paseky čtyři mohutné pahýly silných lesních velikánů trčí k nebi a žalují na krutost člověka.

Čtyři mohutné pahýly, každý sám se sebou, každý samotný a přece bratři. Poutník v zamyšlení usedá na pozůstatek jednoho ze čtyř a vzpomíná. Pláče! Cítí, že odešlo z těchto míst něco, co způsobilo převrat v jeho nitru. Cítí, že s poražením těchto mohutných smrčků, odešlo kousíček Nekonečnosti, jež v nich byla skryta. – – – či se mu to jen zdá?

Pláče! Nikdo nevidí jeho slz on je tomu velmi rád. Člověku se vždy odlehčí více, vypláče-li se v samotě, nikým nerušen. Krutí lidé – myslí si. – Či snad nejsou krutí? Měl býti osud lesních velikánů, kteří byli okrasou svému okolí, naplněn? Ani neshledává toho potřebu. Vidí přece kousek krutosti v činech těch, kteří ukončili jejich život. – Je zde více dřeva a v jiných místech, které mohlo býti uvrženo v niveč a ne dřevo, které pomatuje věky a získalo časem moudrosti. – Neb je to jen sen? Jistě ne!

Je dřevo hloupé a dřevo moudré. Jako člověk je hloupý a moudrý. Někdo jistě řekne: Co, ty mne budeš přirovnávat ke dřevu? “ – “ Což bych nemohl, “ – řekne onen! – Kdo má pochopit, jistě pochopí! To, co se nám jeví zdánlivě neživé, má svoji mysl, která jednou vplyne do Mysli Universální, jako vše to, co vidíme živé. – Vše je živé!

Pahýl, na kterém poutník odpočívá, je oblit zaschlou pryskyřicí. Ushlá smola, – uschlá krev – která žaluje! Veliký soucit jímá sedícího. Kleká na zem a objímá pahýl. Jeho tvář lne k tomu, – co zůstalo z lesního majestátu. Je sám – a sám! – – – Nikde nikdo – jen on, – se svými poraženými přáteli! – Jistě ten, kdo by jej spatřil pomyslel by : “ Blázen, líbá pařezi “

Tvrdí lidé !!!

Málo komu je vám dáno – byste pochopili. Budete proto ještě dlouho, dlouho trpěti!

Poutník je velmi rád, že je sám. Pohledem láskyplným objímá mohutné pahýly a vzpomíná na prožívanou Nekonečnost pod jedním z nich.

Ticho prolíná tiše ticho – tak – jako tenkráté . . .

Poutník naslouchá a – slyší! – Ticho žaluje Velikému T i c h u, že tvorové žijí na úkor spolutvorů, bytosti na úkor spolubytostí – a láska? – – – kde je? – – – Přijde a stále přichází – stále a stále, – září odpověď! Poutník naslouchá a slyší! Usmívá se skrze hořké slzy!

B r a t ř i

Každý den podobný je příštímu a příští dny dnům předchozím. Letí, uletí, jako zlaté mušky. Jen když se na ně počneme dívat, zdá se, že zvolní svůj běh, jako by se bály, bychom nevyzkoumali jejich tajemství.

Tak ubíhá i život velkého bratra a jeho menšího soudruha. Větší bratr přichází domů a malý otvírá svou růžovou tlamičku a vítá většího svým líbezným hláskem. Bez pobízení udělá skok a již sedí většímu na rameni, kde se svým přivítacím lísáním a ukláněním svojí hezkou hlavičkou, usazuje.

Radostné chvílky, kdy větší vypyává se menšího, jak se mu vedlo v tom tichém, zamčeném, pražském bytě. A malý vypráví:

“ Podívej se na tu postel, jak je rozválená. To jsem se cvičil ve skoku a udržoval svižné tělo. Žádný macek neví, kdy se mu ve stáří hodí, co se v mládí naučil. Také jsem chvíli spal pod peřinou. To víš, bylo mi zima. Já však vím, kde je teplo. Nač bych měl školu? – Tam mi bylo, jako mým předkům, když bydleli ještě v té slunečné zemi! “ Pokračuje dále: “ No, bylo mi jako za pecí. A dále, a bych ti řekl našinec se stále nudí. Nediv se. Nikoho zde nemám, jsem hravý a sem tam nějaká ta moucha také již nechutná. Chtěl-li bych chytiti vrabce, který mi letí kolem nosu, vyhlížím-li počasí, mám strach, že bych se mohl zabít. To víš, ono třetí patro, – je třetí patro! To se nenechá skákat. A tak jsem se ještě skákat nenaučil. Jsem teprve čtyřletý a nezkušený, abych bez nebezpečí života skočil dolů. Jsem hrozně rád na světě, který se mi moc líbí! “ – Podíval se moudře na většího bratra a zmlknul!

“ I mlč brášku “, mluví větší bratr. “ Naučíš se skákat jako pravý cirkusák. Potom skočíš se střechy stavení ve vsi, jako z naší almary, – hračkou. Dostaneš svobodu a půjdeš na zkušenou do světa. Budeš chytat různé pochoutky, na které se musí tvůj jazýček, zatím jen olizovat. Budeš užitečným kočičí společnosti a micky tě budou obdivovat, jaký jsi fešák. Získáš na kráse ještě více. Bude z tebe prostě řádný kocour. Budeš-li šikovný, opatrný, možná že i nějakého polňáska se ti podaří ulovit! “

Malý se dívá moudře na většího, – poslouchá, ani nedutá. Jen chvilkami stříhne zahrocenýma ouškama. Přitiskuje se ještě více ke svému soudruhu, jako by se přec jen bál a rozmýšlel, nebude-li se mu stýskati. – – – Prchavý den, jako radostný sen. Větší bratr přichází a menší jej vždy vítá, – jiskřícíma, krásně modrýma očima.

T a j e m s t v í č i n n o s t i

/Karma – yoga v praxi/

Mistr Střihavka neúnavně stříhá – připravuje práci pro své týdenníky. Při teplém letním odpoledni, personál páně Střihavkova závodu se potí, spěchá – šije a šije.

U krejčího již tak bývá
každá chvilka drahá bývá.
Nechytneš již chvíličku.
Zapomněl-lis déle státi cihličku. /žehličku/.

Mluvíš-li, zapomínáš mrskat rukou stále, – v které jehlu držíš. Pohyb ruky se zpomalí a pojednou uvědomíš sobě, že pro své mluvení, či dívání se na tu neb onu věc, – neb pro své zamyšlení nad tím neb oním krejčovským, neb jiným problémem, který tvoji mysl zaměstnává, – zapomněl jsi š í t!

A tak jedno v druhé, druhé v třetí zapadá, jako součástky stroje u kterého sedíš.

o o o

Jarka s Vénou dostali současně do práce ustřížené kalhoty. Mistr Střihavka ví velmi dobře, proč jim je dal současně k šití. Usmívá se tajemně. Jarka, který již dlouhou dobu, jsa kabátníkem, nedělal kalhoty, nezapomněl svoji zručnost. Klidně podíval se na Venu, usedl ke stroji a počal šít. Věna též, jen letmo mrkl na Jarku a s velkým chvatem pustil se do práce.

o o o

Ctižádost je zlá paní. Její ohnivý bič šlehá Venu i mistra Střihavku. Ti se svíjí zdánlivým blahem, které je kluzké a nevidí ohnivé šlehy, které dostávají. Naopak! – Oni tomu říkají životní úspěch, kariéra a mnoha jinými jmény to zvou. – Již tak bývá zvykem lidským, aby jeden předčil druhého, – ve výkonnosti i v dobré práci. Lidé navzájem s revnivostí sobě vlastní, stále spolu závodí. Ne jen o kus chleba většího, ale aby ukázali, že jsou více důležití a velmi hrdí na svou výkonnost. Dělníci spolu soupeří ve výkonu, vedoucí, mistři, šéfové, – hledí chytře, jak zrychlit výkonnost svých zaměstnanců. – – – Pracuje-li někdo nedbale, pomalu, je správné, je-li popohnán k většímu výkonu! Pracuje-li dosti rychle a dobře při tom, není správné, je-li ještě dále povzbuzován, aby svůj výkon zvýšil. –

A tak na dílnách, v obchodech, malých i velkých závodech, továrnách znají jen jediné slovo: S p ě c h !

Toto slovo velmi se vžilo do bytosti dnešního t. zv. moderního člověka. Výkonnost, t. zv. stachanovství, stále je hlásáno, vychvalováno a leckde i uctíváno. Často se však zjistí, že za takovým stachanovstvím „, je mnohdy skryta práce nedbalá, nepoctivě, nedokonale udělaná. –

Dnešní člověk, jehož ego je nesmírně mocně vyvinuto, – chce panovat, ovládat, – sám pro sebe /ne pro kolektiv/ jen kořistit!

Ve svém mocně vyvinutém egoismu, rád se v myslí své mnohdy směje svému spolupracovníku, zjistí-li, že svými pracovními schopnostmi jej předčí. To vše Jarka ví, – jak to bohužel – ve světě chodí. – Usmívá se proto shovívavě všemu tomu shonu, všemu mumraji světskému, kol něho se točícím.

o o o

Stroje hrčí. Jarka občas podívá se na Věnu, který celý zpcen dělá tak rychle, že se ani na okamžik neohlédne. Z jeho spěchu je více než zřejmo, že chce býti dříve hotov s prací než Jarka. – Ten však též nezahálí, třebaže postřehuje mnohé ze svého okolí. Ví – co neví druzí a co – nejen že nechtějí, ale nemohou pochopiti, ve své zaslepené pýše, ani – kdyby jim to sebe lépe osvětlil. – – – Ponořil se též plně do práce.

Soustředil se tak mocně, že jediný steh, jediné přistřižení, jediný pohyb vzítí nůžky a stříhati, nebyl nadarmo. Každý pohyb, každý krok který udělal, vstal-li a šel ke stolu žehlit, byl s neobyčejně ostrou pozornou soustředěností vyměřen. Nebylo-li třeba, ani o chvílku déle nechal státi žehličku při zažehlování kalhot. Každého, sebenepatrnějšího pohybu byl si Jarka nejen plně vědom, ale – byl mu j e d i n o u, m o c n o u m o d l i t b o u. Vyhlížel jako bod ze sebe sama a tak ztrativ ztotožňování se svým tělem, pohlížel, jak tělo dělá pohyby, – jak dělá to a ono. – Zíraje na své tělo jako na cizí, – věděl, jak rychle roste práce, jako sama od sebe. Šťasten, kliden spokojen – pohlížel Jarka na toto dění!

o o o

První zažehlování. Věna vede před Jarkou o deset minut. Druhé zažehlování. Jarka dohonil Věnu a oba jsou s prací stejně daleko. Z neobyčejného klidu zíraje, vidí Jarka zpoceného Věnu, který pracuje jako střela. Ku podivu? Ať dělá však jakkoliv rychle a naopak – jiní mají dojem – že Jarka dělá pomaleji, – nemůže již Věna Jarku předhonit.

o o o

Mistr Střihavka objeví se občas v dílně a pozoruje pracovníky. Snad se i trochu diví. Nevidí na Jarkovi žádný spěch, ačkoliv jej chtěl chytře k spěchu donutit. A přece. Jak ta práce jeho roste, jako by čaroval. Vidí vedle zpoceného Věnu od rychlé práce.

Jarka zírá z klidu – míru! Nechce se předhánět. Chtějí jej však k tomu donutit. – Nestojí o to. Z klidu zíraje, vidí, že nepracuje on, ale věčná, tvořivá síla, jím protékající, která používá jeho těla – děláje jim pohyby hned sem – hned tam. Proto práce jeho je rychlá a dobrá. Nikdy nechválil svou práci. Byla-li však tímto způsobem udělána, byla vždy dobrá. Nestojí o chválu. – Ví, že tam, kde chvála bývá, hana stojí vedle připravena.

Nemyslí, kolik vydělá, – kolik peněz dostane. Jeho mysl je tichá. Vědomí, jehož je si vědom, svítí v něm a vede jeho práci. Nemyslí tak – nemyslí ni jinak. – Nechce ničeho, neočekává ničeho. Nechce ani očekávatí něčeho. – Dostane-li něco za svou práci, je mu lhostejno, nedostane-li ničeho, je mu též lhostejno. Z hlubokého klidu zíraje – je mu velmi dobře.

Takový je přibližný postoj Jarkovy mysli, který je tak těžko vylíčit mnohým, – kteří jej snad nikdy ještě neprožívali.

o o o

Jarka žehlí udělané kalhoty. O 20 minut předhonal Věnu. Vidí jej, jak se rychle činí, aby již – již byl hotov. Je mu jej skoro líto, vidí-li jej tak zpoceného. Chtěl to však Věna sám.

Mistr Střihavka, který v tu dobu odešel z dílny, neví ničeho, Jarka zvolnil žehlení, aby jej Věna mohl dohoniti.

“ S tebou bych se nechtěl ale předhánět v práci “, pronesl Věna.

“ Z toho si nic nedělej “, usmál se Jarka! “ jsme hotovi stejně tak buď rád! “ Usmívá se a neříká víc ničeho. Proč by říkal?

Mistr Střihavka vchází do dílny, aby se podíval, jak dělníci jsou s prací daleko. Vidí, jak Jarka hezky pomaloučku kalhoty dožehluje, a jak též Věna rychle žehlí. Usmívá se spokojeně nad výkony svých dělníků. Je na nějakou chvíli “ zdánlivě “ spokojen a Věna též. I Jarka je plně spokojen.

/Eckhart: Žene-li tě něco zevního k tvému působení, tu jsou tvé skutky – mrtvými – skutky !

o o o o o
o o o
o

(Vloženo do Vůně Nebes)

Z ř í m

Zřím v hlubinu svou věčnou bez mezí. Zřím – vyprávím vám o živoucím, nekonečném štěstí.

Ve svém zření vidím, nekonečné kolotání života.

Zřím opět odtud, pokud před tisíci věky Já jsem zíral.
Stále totéž vidím – nekonečné strastiplné kolotání.

Z hlubin věčna hledím na sen, který od věčnosti stále sním
Usmívám se všemu tomu, v nevěděním vím.

Vím, že před tisíci léty, – zrovna jako dnes; – vím, že před sto léty, taktéž jako dnes!

Vím, že před tisíci věky, taktéž Já jsem zíral – zrovna jako dnes.

Vím, – že nevím, – vím, že v nevěděním vše je obsaženo.

Vím, že před miriady věků, zírání se nezměnilo.

Jsem to stále já!

Hledím v hlubinu svou věčnou, – vyprávím pohádku nekonečnou – před tisíci léty, zrovna jako dnes.

Jsem stár – starší nežli stařec Čas, – jsem mladší, než rodičí se vážka vodní v třpytu slunečním.

O štěstí vyprávím vám dále, které v nescetných variacích, zdánlivě se vrací stále.

Jde a nejde, stále stejné, – stojí, letí – nehýbe se!

Stále na tě hledí K l i d !

Píseň svou jsem krátkou dopěl – písni tou jsem já.

Vyzařuji ze sebe a vsoukávám do sebe – stále zlatá vlákna.

Předu stále na svém věčném stavu, stále věčné tkanivo.

Předu, abych předl – dávám, abych dával. Nemyslím již!

Vše jde samo, – myšlení mé službu vypovídá a svět zpět do sebe souká, aby opět nastal K l i d !

1947

DÍL III.

(Vloženo do Vůně Nebes)

L á s k a

Láska rozehřeje srdce ledové.

Tiší bolest srdce

budí naděje.

Láska všechno pojí

nic Ji nerozdvojí.

Žeň vždy míti bude

a žítí vždy bude.

Kéž přijdou chvíle

kdy ruce podají si svorně lidé.

V Nové Pace 1933

o o o

Srdce k srdci

Ve chvílích Ticha – uvnitř i vně, srdce k srdci mluví:
“ Zklidni se proto srdce a slyš, co chceme tobě říci! “

Je časné jitro a čistý vzduch je vůkol, když většina lidí ještě spí. My bdíme, vnořeni do sebe v Tichu – nepohnuti. Tam venku – na tichém kopci v Praze položeném, my brzy z rána dlíme uvnitř sebe – v Tichu pohrouženém. Je Ticho – uvnitř i vně – což jedno jest – a srdce zmlklé, tiché, – jen ví – že jest . . . Aby jsi pochopit mohlo ty srdce, které řádky tyto čteš, musíš se zklidnit docela. Jsi-li roztěkáno, nečti hned! Až uklidněno budeš!

Je Ticho velebné a z Ticha toho mluví srdce k srdci: Utiš se srdce mé! – – Dokud jsi plno živosti, zdviháš se – planeš různou touhou. Však slyš mě srdce: Jednou čas tvůj přijde a budeš nuceno, aby jsi se zklidnilo, až Život v těle tvém, jen do srdce se stáhne a bude chtít uniknout a tělo opustit. – Bud' ti připomínkou toto, že se stane se tak určitě.

Zklidňuj své srdce proto hned, neb ujařmen stále budeš! “

Je Ticho velebné a srdce k srdci mluví a varuje. Je Ticho blažené a srdce mluvící přec tiše je, třebaže promlouvá k srdci druhému!

“ Ve chvílích Ticha hlubokého, mluvím JÁ – Bůh, v srdci každém schován. Zklidni se srdce Mé a JÁ tě uchopím a šťastno budeš! Šťastno budeš a mír JÁ tobě dám! Vložím JÁ jej v nitro tvé. Mír, jaký jsi nepoznalo nikdy v žití svém! Srdce zklidni se, když mluveno je k tobě ze srdce druhého, v němž JÁ dlím a vedu kroky jeho! Nic více není chtěno, než – aby jsi se zklidnilo!

Slyš: Vracím se v Původ Svůj, odkud JÁ stále vycházím. Poznání šíří se a srdce Mé je srdce Tvé a srdce Tvé

je srdce Mé – a jedno S r d c e jsme. Jsme, byli a
budeme, jedním S r d c e m vždy! Tep náš stále jeden
je a Život jeden, jediný – stále my žijeme!
Ta stálá dvojnost je klam, z něhož utrpení stále vzniká!
Ó srdce, zklidni se a dvojnost v
Jednotě zaniká! “

Srdce v Ticho velebné hrouží se a zmlká a není
více srdce druhého, s kterým by hovořilo . . .

V nedělním dopoledni

Jsme na hoře Vítkově, nejvýš položené. Mohutné Mausoleum do výše se pne, z velikých kvádrů vytvořené. Je výše ještě postavené, než krásné Hradčany. Mausoleum to – trůní Praze celé, která – jak Fata-Morgana je zřena, pohádkově rozprostřena, v teplém slunečním dopoledni.

Před Mausoleum na plošině, z velikých desek kamene vytvořené, je množství života, omladiny rozjařené. Jakýs člověk, opřen o kamenné loubí, život všechen pozoruje.

Tu děcka malá zřítí lze, jak do balonku z gumy kopou. Těch míčů plno je a radost zřena je v dětském oku dítěte . . .

Hle, maminka jakási, děcko své učí chodit. To roztažené nožky má, sotva se na nich drží. Maminka míček nastaví a nožka malá do míčku si kopne a tvářička drobounká se líbezně rozesměje. A vedle opět zřítí lze starého pána, jenž znovu se děckem stal a s malým vnoučkem asi tříletým si pohrává, – do balonku oba kopou. Samé balonky je viděti, jak se kulí po hlazených deskách kamene.

A všichni ti rodičové, drobotina jejich, svátečně jsou oděni a radost zřena je v očích jejich. Tváře jejich šťastnější jsou v tom nedělním krásném dopoledni. Za celý svůj týden, starost odhodili dospělí.

A ten člověk jakýs, dál je opřen o kamenné loubí a dívá se na Ž i v o t, který v jiném světle zří, nežli ti druzí. Vidí tílka dětí jak jimi Ž i v o t hýbe, hned nožkama, hned ručkama. Vidí Ž i v o t, který není již tak čilý, v tělech stařešiny. Vidí jak i jimi Život hýbe, pohybuje, – b e z j e j i c h v ě d o m í.
Méně a méně oživuje těla jejich, která k rozpadu se chýlí.

Tento člověk jakýs, jistě má on svátek v duši, – svátek – stálou neděli. Jeho oko pozoruje – vnitřní radost je v něm ztajena. U druhých však zřítí lze, že to dělá hezká pohoda, krásné počasí, které zrcadlí se v mnohé tváři . . .

My stojíme poblíže, taktéž jako člověk onen. Hlava pojednou se ohlédne a my, vzájemně na sebe zříme, – zkoumavě a mlčky, a pak s úsměvem a vnitřním pochopením.

Jednu radost vnitřní zříme, ačkoliv jsme dva – v tom nedělním dopoledni.

(Vloženo do Vůně Nebes)

V ý c h o d S l u n c e

Viděl jsem množství slunce východů a za každého počasí,
kdy brodil jsem se po kolena sněhem – vítr šlehal v tvář,
– před deštěm, při dešti i po dešti . . .

Viděl jsem množství čarokrásných slunce východů, kdy po kopci jsem chodil, aneb seděl, tvář maje zrosenu mlhou, neb deštěm, sněhem či mrazem který šlehal ve tvář mou. Někdy se vynořila z mlhy koule sluneční, jako div zazářila a opět hustá mlha byla. Jindy zas před deštěm neb při dešti, zář paprsků rudých, v kapkách vody se zrcadlila.

Těch množství slunce východů, z nichž každý sám o sobě divem byl, neb nikdy ani jediný z nich stejný nebyl. Mračna a obláček množství, vždy jinak se seskupily, zářivý div se majestátně vynořil a všechny se modlily. Radostí obláčky se chvějí a celá klenba nebeská – a kosi v blízké zahradě též, radostí prozpěvují. Těch nespočet divů, zázraků, – kdy každodenně probouzí se země – a ptactvo boží na pozdrav slunci východu, z hrdélek lidí zvuky stejné – stále milé . . .

Z těch množství čarovných slunce východů, chci popsat jeden, jediný, – kdy modlila se celá obloha a země, jak celek jediný, – od severu k jihu, od západu k východu . . . Má ruka nemá schopnost, by malířský štětec držet uměla, aby se pokusila, zachytit tu krásu docela, – kterou však – ni štětcem zachytit nelze. Ni slovy vylíčití nelze! To v nitru jen žije a zakotví!

Představ si klenbu nebeskou v krásné její modři a na východě ta modř hraje všemi barvami. Modř jasná až temná, – blankytná s fialkou je seskupena, s rumělkou a rudou sloučena, démantovou prostoupena, topasem zatopena, bělost křišťálovou zrcadlíc a vyzářujíc . . .

Tisíce obláček po celé klenbě bylo rozprostřeno, drobounkých a nadýchaných – od severu k jihu, od západu k východu. Tisíce obláček, z nichž každý, každičkový, byl temný vespod a nad hned běloučký. Každý z těch tisíců obláček, měl bělost svoji k východu obrácenu.

Veliký div, oko ohnivé, nebylo viděti, když každý z tisíců obláčků se počal nevýslovně modliti.
Každý z těch tisíců drobotiny, jsa vespod šedý, tmavý a vpředu jsa tváří k východu obrácen – bílý, – bělost svou do růžova krásy měnil, až na samotinkém západě obzoru, kde každý obláček vespod tmavším byl, svůj cípek bílý, k východu obrácený, – za růžový, pomaloučku, polehoučku, proměnil . . .

Každý z těch tisíců obláčků se počal nevýslovně modliti a já sám, stav se jedním z nich, počal jsem nevýslovnou radostí tančiti na kopci osiřelém . . .
Radost mocná mne uchopila za srdce, oko rudé polehoučku vyhouplo se a drobotina všechna blíže východu, nachem velikým zahořela . . .
Tisíce drobounkých obláčků jásal, barvu svoji neustále měnilo. Obloha na východě též barvu stále měnila, až barvy všechny vystřídala.
Tisíce drobotiny, v níž jsem byl též zapojený, když v očích mých se zrcadlily . .

V tu chvíli měl jsem pocit silný, že jsem bez těla – neomezený, že pluji prostorem, jsa na maličkém prášku, jenž sluje zemi.
Plul jsem já prostorem a byl jsem jím, byl jsem já obláčky všemi a taktéž modlitbou nevýslovnou jím.
V tisíci chrámech najednou, když lidé zajásat a zpívat by chtěli, nikdy by nemohli vyzpívat tento jeden východ slunce – skvělý . . .

Nesčetné východy slunce jsem zřel, nesčetně čarokrásných, však tento jediný když vyzpívat bych chtěl, rty mé by oněměly, v hlubokém zbožném m l č e n í . . .

(Vloženo do Vůně Nebes)

I n d i e

Indie – to slovo kouzelné. Nikdy jsem nebyl tam,
v tomto životě a vůbec po tom netoužím bych cestovat
tam mohl, a přece mne někdy zvláště to slovo uchopí
a každou buňkou pronikne.

My stále v džungli dlíme a prodíráme se mnoha uličkami,
když Prahou bez cíle a sami bloudíme a vlast naše, je
zlatou pro nás Indií.

Džunglí ulic se prodíraje a suchým či mokrým dlážděním,
potkáme často mnoho divé zvěře jež zrakem hladovým zří
kolem sebe, kde by co – v klidu shltla . . .

Chrámů v té naší Indii je taktéž dosti, až na ty bledé
tváře a tučnější kosti, jež nepálí tak slunce tropické.
A lidé v naší Indii? Taktéž věří. Každý svým způsobem
Boha ctí, až na ten spěch bez mezí jež asi činí
podnebí, jež lidmi u nás rychleji pohybuje . . .

Spočívám v tichu, zátiší, kam žádný dravec, šelma, vniknout
nemůže a mysl bleskem přenáší se v doby dávné iluse.
Mudrců svatých zříme mnoho, ti, kteří stále vedou nás
a mnicha přeskromného a osvícenou jeho tvář a pohled,
plný vnoru, – do sebe pohřížený.

Dál zříme horstvo mohutné na Nepalu hranicích, kde krá-
lovský princ kdysi, počal hned svítiti při
slavném zrodu svém. A opět zříme krásu a hloubku, tak mnohých
Upanišad, jež v svatém zanícení tak mnozí mudrci psali
a předložili před tvář člověka, by rozlila se Moudrost
Boží – z Indie po celičké Zemi.

I na Západ tu Moudrost mnozí přinesli, i slavné naší zemi
maličké, však krásné zanesli . . .

Ta Moudrost Boží, věčná, hluboké kořeny zapustila a
slavná Indie tu znovu kvést počala.

Jak vítr roznáší seménka mateřská z koruny pampelišky
a její něžné padáčky zanesou v svět děti matičky,
tak Moudrost Indie se vznesla v blankyt modř
a lidem na Zemi dávala – jen trvalou, věčnou radost . . .

Dnes, – Indie, – když úkol svůj splnila, spočívá, aby snad opět jednou se vzchopila, až osud ji zas povolá.

Tak Prahou když časem bloudíme, žije v nás Moudrost Indie a stříbropěnná Vltava, jak svatý Hindů Ganges se nám zdá . . .

My s úctou na vše hledíme a ve vši kráse té sebe zříme, v palácích a zeleni zahrad se procházíme . . .

V tajných zkazkách psáno stojí, že předkové naši moudří byli, že přišli z dálného Východu, ze srdce Indie, až k srdci Západu. V naší vlast oni zavítali a místo, Prahou dnes zvané – navštívili – a mnozí se zde natrvalo usídlili . . .

Tak žije stále Indie v nás všech a národ jsme mystický, jeden z těch – kdož jistý mají úkol splniti.

Indie – to slovo kouzelné! Nevím dnes, jsme-li v Benaresu či Praze mé. My všude zříme Indii a její Moudrost stále hovoří, před mnoha tisíci léty, zrovna jako dnes . . .

M y š l e n í

Myšlení – toť věru zázrak je, jenž člověku umožňuje, aby sama sebe poznati mohl. Ni zvířeti jedinému není možno sledovati běh obrazů, které mysl tvoří, jen člověku samotnému.

Pracuje se! Tělo vykonává různé pohyby. Mysl běží a obrazy stále tvoří. Jeden obraz smazán je a ihned vzniká jiný.

Člověk který žije animálním životem jako každé zvíře, věru nepřemýšlí o zázraku – biografu, v sobě samém. Avšak ten jenž prohledá, mnohdy v údivu se pozastaví nad během svých myšlenek. Obraz který mysl tvoří, obraz tento zmizí a myšlení ihned nový tvoří a kuň /člověk/, stále rychle běží, pod šlehy vlastního myšlení.

Věru zázrak velký je myšlení člověka. Věru, ještě větším zázrakem je možnost pozorovat, – jak myšlenka vzniká!

Je to zázrak zázraků, div tvoření věčného, dívati se na obrázky a býti si vědom promítače. Je to věru skvělá věc, vlastní-li ji někdo neustále.

S myšlením je nutno opatrně, moudře zacházeti, jako s každou živou věcí. Myšlení je nutno stále zkoumati, snažiti se poctivě odhaliti jak myšlenky vznikají, jak povstává celý řetěz myšlenek . . .

K této věci je však nutně třeba, aby pozornost se plně ponořila do nitra – a ne – na venek.

Na venek se ponořiti může pouze ten, jenž již plně domyslil, jemuž “ uvnitř “ nebo “ vně “, totožným se stalo . . .

Zkoumej proto stále, jak myšlení vzniká, sleduj běh myšlení svého neustále. Odhal postup jak obrázek vzniká, který mysl, tvoje vytváří.

Soustředěně sleduj postup svého myšlení, které neustále tvoří obrazy **b e z t v é h o v ě d o m í !**

Budeš-li ty poctivě, soustředěně sledovati postup svého myšlení, jednou **u ž a s n e š ! ! !**

Pr o t i p r o u d u

Jdeme proti proudu. Kdož odvahu máš s námi jít?
Je odvahy velké třeba k tomu, neb proti proudu těžko
jít!

Proud života v světě, valí se mocným řečištěm a běře
s sebou vše co v cestu se mu staví, ať slabé, čisté, nemocné.
– Kalná voda ihned prostoupí pramének vody čist'ouneké,
prolne jej špínou svojí a dále se opět valí . . .

Mocný ten proud se rychle valí, vře, hučí vztekem a vír
leckde tvoří. Mocný ten proud kořeny všemu podrývá a
b ě d a, j s i – l i s l a b ý !

Mocný proud života v světě teče a běda tobě jsi-li slabý,
mocný proud života tě nese, jsi hned tu – hned tam – a
donese tě tam – kam nechceš sám.

Mocný ten proud je podoben krásné a široké cestě, po níž
hezky se ti běží. Však tento proud donese tě tam, kde pláč
a skřípění zubů jen vězí.

Po proudu jítí, toť s davem nemyslícím jít, jenž Boha
nechce znát a pochopit. Chceš-li však Boha pochopit a
znát, musíš svou velkou touhou plápolat. Toť kormidlo tvé,
jímž řídíš loďku svou, – toť hybnou pákou tvou!

Proti proudu jítí, není snadné, neb stále vidíš mnohé věci
vnadné. Mnohá věc taková ulpí ve tvé mysli a zakalí tvůj
postřeh čistý. Proti proudu jítí nesmíš rychle. Musíš jítí
pomalu, obezřele, chytře! Proti proudu jítí – znamená –
blížiti se Bohu svému docela!

Plav se náš milý plavče pomalu a s rozvahou, abys nerozbil
někde hlavu svou, bys nerozbil ji o úskalí, která
zákeřně schována číhají . . .

Plav se náš milý plavče tiše jen, plav se ty chytře z víru
ven. Plav se jen chytře z života všedního a zaměř loďku
svou do přístavu tichého!

Postupuj stále vzhůru k prameni čistému. kde praménky vody
čisté stále stékají! Pij vodu živou, věčnou, a nebudeš
žízniti na věky!

Jdi, poutníče náš milý, – jdi proti proudu pomalu, obezřele,
vědomě a rozvážně! P a m a t u j, že hledáš-li ty Boha
všele, proti proudu pluješ
okamžitě!

Plav se proto proti proudu
vědomě a směle

(Vloženo do Vůně Nebes)

S f i n x

Jsem zahalena v “ Klidu “ drtivém. Zbabělcům není
dovoleno pohlédnout v “ Mou “ tvář!

Dívám se v pohledu hrozivém na mravenčí lidskou
tvář!

V tváři té vidím chtění zrcadlit a žádost bez konce
a proto drtím “ Klidem “ svým, každého lakomce!

Vím! On, sobec mnohý, rád, chtivě odhalit by mlčení
“ Mé “ chtěl. On chtivě otevřítí ústa “ Má “ by
chtěl, aby žádost svoji nízkou mohl ukojit!

Srdce jeho vzpupné je, on pánem tvorstva zove se,
ve stálé pýše své!

Ústa “ Má “ zavřená se tomu smějí a “ Klidem “
stálým “ Já “ drtím lidské mravence!

Nikdy nikdo nenašel se, jenž otevřel by ústa “ Moje “,
jen děcko Boží, čisté, když usmálo se na “ Mne “ !
Těch Božích děcek však je málo! Snad jedno, dvě,
za dlouhý čas a proto v “ Klidu drtivém “ Já
zírám zas a zas!

Jsem Sfinx, jež hledí nekonečným hledím před sebe
a v Klidu hrozivém Já
drtím vše malicherné kolem
Sebe ! ! !

D e c h V ě č n a

Není to tak snadné psát o TOM, jak se mnohým zdá. Popis náš, popisem jen zůstává. Skutečnost je třeba z a p o p i s e m hledati!

Vdechneš-li normálně, normálně zas vydechneš. Dýcháš proto tak, protože se cítíš, vidíš, jako jednotka, oddělená od světa. Vidíš, cítíš, hmatáš, chutnáš, slyšíš – svoje tělo a svět kolem něho, který zdánlivě tvé tělo obklopuje. Mysl tvoje tento obraz věrně doplňuje, tuto – t e b o u vytvořenou zdánlivost.

Ty si říkáš, aniž chceš: “ Toto jsem já “ o tělu svém!

Dále říkáš: “ To já nejsem, nejsem touto věcí, aniž tímto člověkem, ani tím neb oním, co mé oko vidí, ucho slyší atd . . “

“ To vše nejsem “, říkáš sobě, aniž jsi si vědom toho v mysli své. Považuješ to za samozřejmé, že tomu tak vskutku je, ačkoliv je to vše síla k l a m u v jejímž zajetí spočíváš.

Přestaň takto mysliti a pak poznáš, b u d e š v ě d e t !
Vdechni hluboce! Při svém vdechu nepozoruj okem jednotlivé věci! Vše co vidíš, stmel v svém oku v nerozlučnou jednotu!

Tuto věc musíš provést současně při vdechu!

V tomtéž zlomku času si plně uvědom v mysli své:

“ Vše co zřím, jsem vskutku sám! Je to zrcadlení mé! “

Má-li se tato věc pověsti tobě plně, musíš mít mysl prostou, otevřenou, přijatelnou, dětskou, čistou beze lži! Musíš mít mocný dojem, jako by ses zrovna narodil. Radost a čistotu musíš mít v mysli své. To vše musíš mít při s v é m v d e c h u ! To je pokud možno stručně řečeno.

Vdechneš-li v tom okamžiku, nebudeš již jednotlivcem, odděleným od celku. Budeš celkem! Budeš vdechem a výdechem N e k o n e č n a ! B u d e š t y t o v ě d ě t i , p ř i p l n é m s v é m v ě d o m í !

Nekonečný dech vesmíru tě uchopí a prozáří velikou čistotou a blažeností svou. Nebudeš si vědom tíhy fyzického těla, neboť ono plně zmizí tobě, ačkoliv oči otevřené budeš mít.

Nic nebude pro tě jiného, jenom vdech a výdech Nekonečna, kterým budeš sám!

“ Je možné “ zeptáš se, “ aby prázdný průchod /kterým budeš/ něco obsahoval? “ Seznáš ke svému úžasu, že tak vskutku jest!

Více nemůžeme tobě povědět. Máš-li opravdovou touhu, musíš k této věci sám dospět!

Mír buď s tebou dále – jestliže toho dosáhneš a děckem dále zůstaneš! Jsou věci, které nedají se koupit za všechny věci světa tohoto. A tak se to má i s věcí touto !!!

Z r c a d l e n í

Staň se čistým, jak voděnka průzračná, aby se vše v tobě zrcadlilo!

Vyčisti špínu svoji, která pevně je zakotvena, skryta v mysli tvojí!

Přefiltruj svou mysl podobně, jak to činí chemikové, s mnoha věcmi.

Není možné aby kalná voda modř oblohy zrcadlila.

Není možné, aby mysl nečistá, sebe sama v bližním zřela!

V této věci tkví zdar či nezdár každé “ boží věci. “

Zbav svou mysl mnohých nánosů, ať se může zrcadlit Bůh tvůj v chrámě Svém – těle tvém!

Odevzdej se Jemu cele, ať zrcadlí nebe celé v Domě Svém!

Jakmile se toto stane, splývá mnohost v jednotu a člověk zří hned všude sama sebe, ve všem, kam jen pohlédne!

B ů h S á m S e b e zrcadlí též, ve S v é
L á s c e V ě č n é, – zrcadlí svět – výtvor S v ů j !
Zrcadlí vše proto cele – že je čistým jak to nebe !

Zapomeň proto na fyzické tělo svoje. Zapomeň jej tak, jako bys jej ztratil. Zapomeň zcela na sebe!

Budeš-li mít mysl čistou, zrcadlení nebe, též se tobě povede!

Zapomeneš-li, že jsi nositelem fyzického těla a jen Boha budeš chtít mít,

zazáří hned j i s k r a B o ž í v těle – všechno bude zrcadlit!

S o t c e m s p l y n e š v J e d n o t u ,
b u d e š v ě č n ě
ž í t !

V smyslech zajetí

V přítmi, na lavičce pod šefíkem, jinoch s dívkou sedí.
Do ouška jí šeptá, pro něho i pro ni sladká slova. Dívka v
klamném opojení blahem dýše, v domnění, že ona je nejšťast-
nější – v tuto chvíli, ze všech dívek pod Sluncem.

Smysl sluchu slyší krásná slova, z úst jinocha se linoucí.
Smysl čichu jinochova, čichá pro něj vzácnou vůni z těla
dívčina. Smysl hmatu – dívky, chlapce, vzájemně se spojuje.
Fantasie myslí u obou krev rozpaluje. Nejsou si však vědomi,
že v zajetí smyslů plně spočívají. Vášně oba spaluje.

Toto je tak zvaná “ láska “ všeobecně láskou zvaná –
která však jen pouhou vášní smyslů je. Z takového citu lásky,
mnohý cit bolesti, nenávisti, hněvu, žárlivosti, žalu, – mnohá
vražda, rozvod, aneb jiné věci – rodí se!

Mnohý z párů, na lavičce kdysi v přítmi sedící, roztrhl se,
a prožíval různá muka utrpení. Mnohý mladík lhal své dívce
o ráji, který jí připraví: myslil při tom často však, jen na
rozkoš pohlaví.
Mnohá žena záletná, velké utrpení muži svému připravila.
Proč to všechno?

Kdyby dívka nevěřila, kdysi záletníku svému, kdyby byla
klidná a vše s rozumem brala, nemohlo se státi, co se
jinak stává. Že však byla v smyslech zajetí – proto velmi
trpěla.

Kdyby muž na ženu žárliv nebyl a byl vnitřně odpoután,
nemusel by též prožívat muka svoje. Klidně, jako divák,
neosobně by on přihlížel.

Avšak žárlivosti cit se jej často chopil, zabil někdy ženu
svou, a tak též sebe ku zlému konci přivedl.

T a k d o v e d o u s m y s l y z m á t n o u t

 r o z u m č l o v ě k a ,

k t e r ý p ř i k o v á n j e k n i m

 t ě ž k ý m ř e t ě z e m ,

a b y p á l i l y j e j s t á l e , n e u s t á l e ,

 j a k o ž h a v ý m ž e l e z e m .

M e l o d i e

Melodie sladká se line, srdce uchvacuje a povznáší nad všednost lidských slov. V pause velebné ticho je a mysl strhuje, která se zklidňuje.

Melodie něžná se line a je pomůckou srdcím toužícím. Když dozní její zvuky, je dobře lidem bloudícím, jejichž Bůh se chápe v Lásce Své.

Ty zvuky milé, uchopí srdce člověka, v nich schováno je ticho věčné, a tak lidem mnohým nezbytnou pomůckou ku koncentraci je, zvuk něžné melodie.

Tak mnohým lidem se stane hudba životní potřebou, jak chléb a sůl, a bez hudby žítí vůbec nemohou, musí ji mítí stůj co stůj!

Ta něžná melodie, v níž schováno Věčné Ticho je, stane se často velikým poutem člověku, který se od pouta tohoto těžko odtrhuje, neboť hudba stále víc a více jej uchvacuje.

Sedí-li takový člověk pak v tichu světnice a neslyší akordy žádné, nižádné zvuky z desky své, tu je mu smutno někdy u srdce.

Ta něžná melodie je jedním z mnoha pout člověka. Pouto toto sice jemným je, něžným je, k životu duchovnímu jej vede - ale přece poutem zůstane!

Chceš-li být svoboden, slyš dále zvuk něžné melodie; však pozor, ať se ti nestane zvykem, bez něhož těžko žít je tobě.

Musíš dobře věděti, že jemná pouta, je těžko odhaliti.

Musíš si plně uvědomiti, že melodie je poutem smyslu sluchu, v jehož jsi zajetí.

Ať slyšíš cokoliv, buď vždy sluchově odpoután a uvědom si, že každý zvuk je jenom klam.

Poslouchej To – Ticho v sobě samém, které Věčnou Melodii je!

Slyš TO – Ticho stále, mezi zvuky každé melodie!

Nebude-li více zmíti v sluch

tvůj žádný zevní zvuk,

bude tobě Ticho – Klid – jako

nejněžnější melodie znít!

(Vloženo do Vůně Nebes)

P r a c h

Sedím sám a práci svou konám. Paprsky slunce
oknem padají a množství prachu pluje v jejich záři.

Prach ten mi stále létá z tkaniva na klíně mém.
Pracuji stále pro Boha svého a Klid je v srdci mém.

Pracuje sice tělo pro pána, jenž zaměstnavatelem ve
světě slove, on sám však automaticky je, kterým Bůh pohybuje.

Není služebník nad pána svého, ni však pán nad služebníka
jeho. Oba jsou rovni si, před Tváří Boží.

Prach třpytí se v bytě – zátiší – v paprscích slunečních.

Prach všechno je, ať kdekoliv a cokoliv kde koná;
z prachu jen vzešlo tělo tvé a v prachu opět skoná!
Jak třpytný prach, který smysl oka zří, je hmota
podobně rozprostřena, zdánlivý tvar mající, do prostoru
bez mezí . . .

Tak zřídme všude prach jen – na kterém tolik lidí lpí!
Ti lidé pomnit nechtějí – že jejich těla taktéž v
prach se promění . . .

Však ten prach, ať jakoukoliv formu má, je M a j a
bez konce, ve které S k u t e č n o schováno dlí.

Je šťasten ten, jenž Ono –
Skutečno v prachu schováno
stále zří!

M a t e ř š t i n a

Všeobecně člověk říká: “ Kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem! “ Však, jak otřepané je to někdy rčení . . .
Mnohý člověk mnoho řečí umí, je on na to často hrdý,
jiný člověk opět mateřštinou špatně mluví, píše – jako chlapec malý . . .
Mnohý člověk chytrostí je velkou nabit, naplněn je stále; při tom t'ukneme-li do něj, prázdně zvučí neustále.
Chlapec malý hovoří, jak mu mysl běží, bez falše a beze lži,
tak – j a k s r d c e k á ž e !

Každé psisko u své boudy štěká vlastním hlasem, bez přetvářky, jak nejlépe dovede. Každá kočka mňouká, pláče, zrovna jako zpívá každé ptáče, vlastní svojí řečí, bez přetvářky!
Každá kravka bučí hladem, steskem, žalem, také neučí se cizí řeči!

Všichni na světě jsme bratři, sestry, – všichni j e d n u
M a t e ř š t i n u m á m e , k t e r o u v š a k m y
s t á l e p ř e z í r á m e !
Tato naše Mateřština pravá, v srdcích našich skryta leží!

Pochopme Ji, – poznejme Ji, a naše vlast? Je bez hranic,
bez mezí! Poznáme-li tuto Mateřštinu, ihned chápeme my
cele, srdce každé, které používá jiné mluvy!

Jazyk v ústech jinak ohýbá se, jiné zvuky loudí, avšak za těmito zvuky? Stejně srdce touží!

V očích pro nás t.zv. “ cizího “, taktéž láska plane,
vyzařuje z nitra jeho. Taktéž bolest, atd., je skryta v srdci pro nás t.zv. “ cizince “.
Proč se máme na “ cizince “ dívat jako na cizího, když v něm zříme našince?

Všichni lidé na matičce Zemi – stejnou Mateřštinu vlastní. Není třeba ani, učiti se jiné řeči, abychom té
Řeči Universa rozuměli.
Mateřština tato je Matičkou nás všech!
Její hebká náruč se nás stále chápe, chceme-li jen – hned!

Chápejme proto bytost každou, která k obrazu Božímu též stvořena jest!
Pak nám mateřština každého bude v uších znít tak hezky – jako naše česká řeč ! ! !

O d ě v t ě l a f y s i c k ě h o

“ Šaty dělají člověka! “ Také jedno z rčení, dle kterého se povrchní lidé řídí, které však je třeba pro krejčího, aby jeho živnost vzkvétala.

Smysl oka nejdříve padne na figuru člověka, jak je oblečena.

V myslí ihned vznikne zmrzačený úsudek.

Úsudek ten zmrzačený rozvede hned lidská mysl v posudek.

Ústa počnou štěbetati – o úboru člověka.

Povrchnost se na tě dívá z myslí takové, která nedívá se v oko, ale vidí, obdivuje šaty nové, které má ta, která figura, právě navěšeny na sobě. Odvrátí se mnohá mysl jata odporem, před tělem, které je uboze – chabě oblečeno.

Jen figuru těla mnozí lidé zří a její oblečení, neboť podle oblečení, nebo figury mnozí ihned druhé soudí, vnitřek nevidí!

Mnohý člověk ustrojen je jak panenka z výlohy.

Jiný opět je ošumělý, jak žebráček u dveří . . . Takový pán

“ nóbl “ jak se říká, podívá se často rád s výšky na svého návštěvníka, není-li on takový, jak si jeho uhlazená, povrchní mysl vytvořila. Podle jeho zevnějšku jej cení.

Cit odporu v něm hraje v tuto chvíli velkou úlohu.

Samolibost je u mnohého velká; má rád mnohý takový, velké lichocení. Proto sám těž často druhým lichotí. Ví však mnohdy velmi dobře, že mu to od srdce nejde.

Mnohý člověk v těžkém kožichu se vleče, těžce kráčí po matičce Zemi. Kožich ten jej tíží – ačkoliv je mu jinak teplo – až nebýti těch obtíží.

Nemluvíme ze závisti, usmíváme se z radosti nad tím, jak tak mnoho, často přebytečných věcí, člověk na tělo své fysické navěší. Jdeme sami volně, vznášíme se jako ptáci, – jen co třeba nutně k životu a k oblečení těla našeho, abychom se příliš nelišili od okolí svého.

Kdyby bylo možno, třebas bychom rádi nazí chodili.

Bylo by to nenucené – bez veškerých obtíží.

Neosobní život

Jsem Život, jenž nikdy neznal smrt, jsem Život, jenž neví, co je slovo – s m r t !

J s e m nekonečně živým Životem, v němž smrt je neznáma.
Stále žiji od věčnosti do věčnosti a nemám nikde dna.

Jsem věčný Životem, věčný je Můj dech, jsem paprskem slunečním i poslední jsem starce vzdech.

Životy všech lidí nejsou jejich životy. Nad nimi všemi JÁ dlím a bdím. Životy zvířeny a ptactva mnohého, jsou jenom zrcadlem Života Mého. Zahaluji vše v háv iluse, skrze kterou věčný Život vyzařuji.

Jen ten prohlédá háv věčné iluse – kde ve MNĚ stále žije. Jen ten je spojen se MNOU a jeden Život jsme, kdo odvalu má velkou a na MNE pohlédne.

Však mnozí jsou kdož odvahou se velkou honosí; když pohlédnout však mají v Tvář MOU zahalenou, zblednou strachy a utekou.

Utíkají, – neboť bledost smrti zírá v jejich tváře;

utíkají – neboť se velmi bojí hledí smrti tváře.

Bojí se sami sebe a proto ve smrti zajetí spočívají; bojí se velmi smrti a proto Života věčného neznají.

Tak zahalen a schován stále ve smrti dlím!

Jsem Život tentýž, dnes i včera a stále v tvorstvu dlím.

Ozbroj se proto každý odvahou a pohlédni smrti v tvář!

Neboj se tolik té klamně smrti a majestát Života uhlídáš!

Uvidíš Život jiskřivý, v majestátu
skvělém a budeš zářiti též
v životě svém!

(Vloženo do Vůně Nebes)

J a r o

Je jaro v duši mé, at' venku léto, podzim zima je,
je stále jaro v duši mé!

Jsem jarem a jara poupětem, jsem květem jara a též lupenem,
jsem pestíkem i pelem v květu, kalíšku.

Jsem věčným jarem a celou květenou, kde zeleň s červení je
smíchána, jsem věčným jarem a písni ptactva
veškerou;

Duše má stále jaře jásá, když tyto řádky psány jsou!

Když tyto řádky psány jsou, je venku jaro též;
až pro mnohého jaro venku odejde,
mne bude oblažovat dále vůní svou . . .

Až léto odejde a jeseň v mnohých barvách zahýří,
v duši mé dále jaro bude s lupínky věčné zeleni.

Až zima přijde zas a zas pro mnohé z mnohých lidí, mne nezkruší
její mráz, neboť okamžitě roztaje a zas – –
jaro dál je v duši.

Nepěji o máji, ani lásky čase, jak Hynek Mácha pěl;
ni hrdliččin hlas neslyším, jenž volal zas, k té lásce v
háji borovém, z níž rodí se jen žal.

Zpívám o jaru věčném, jež v srdcích lidí dlí!
Vyprávím o štěstí nekonečném,
které boží lidé zří
když otevrou mu srdce svá!

To jaro, ach, vůni svou mámí nás!
My pijeme rádi, abychom dali dále zas!

Je stále jaro v duši mé, at' venku léto, podzim, zima je,
a jaro to mne zahaluje v stálé štěstí háv!

1947

T o u h a

Máš v duši touhu? Víím! Každý ji má! Žádný člověk hledající není bez touhy. Avšak jaké touhy vyplňují mnohdy mysl člověka?

Majitel prázdných kapes chce mít kapsy plné peněz.

Bezzemek touží mít pozemek, dělník chce být živnostníkem, příručí zas obchodníkem. Mnohý člověk ještě více zatouží; chce, aby mohl spekulovat třeba na burse se svými akciemi, nebo zlatem jiným.

Muži touží po ženě a ženy zas po muži. Touha stálá hýbe světem, od nejnižší k nejvyšší . . .

Kdo má korunek pár nastrodaných říká sobě: “ Koupím si chatu domek, vilu, atd.. zahradu a pole, drůbež a zvířenu všelikou, dobře se mi povede. “

Touha hýbe jím hned sem, hned tam, pokoje mu nedá. Stále mnohý myslí sobě, jak jen skuteční plány své. Stále člověk touží, dokud jiskřičku života má v těle. A když jiskřička života odejde, vezme si svou touhu do záhrobí; A tam?

Tato touha s podobnými touhami či tužbičkami se pojí, v jeden proud, který žene člověka tam, kam si určil sám.

Tak trpí dál duše v záhrobí, pro své mnohé, přerůzné touhy!

Touha stále hýbe světem. Touha nižší a též vyšší. Je však málo lidí, kteří vyšší touhou planou. Nalezneme sice mnohé v kostelích a klášteřích, – jsou však často zmítání, zcela nízkými tužbami. Mnozí z těchto různé ceremonie k vypěstění vyšší tužby potřebují.

Mnozí lidé se musí opírat o kněze a jeho kázání, o oltář v kostele, ale ne o **O l t á ř H o s p o d i n a** v srdcích svých.

Toužíš-li můj milý touhou nejvyšší, odvrhni hned, směle, veškerá ta pozlátka, která se ti v cestu staví!

Jdi vstříc Bohu svému s a m o t e n !

Odevzdej MU srdce své – c e l é !

Zapomeň na obřady a kněze!

Buď tich a věz, že JÁ jsem Bůh,
kterýž ve tvém srdci schován
dlím! Buď tich! V Tichu vnímej
Mne a vše ti povím!
To Ticho Věčné, jsi Ty sám! Proto vzplaň v své touze a buď
Ohněm Božím sám! Odhoď malé tužbičky a pojď bez bázně, sám!

oooooooo

///J.S.Machar: Satirikon: “Člověče, máš-li touhu v duši,
vzdát Bohu se kdy docela, tu vzdej se jak se muži sluší,
bez popa, kejklí, kostela!”///

Příběh sedmnácti a tisíců

/Zlomek z okupace/

Temné mračna padla na českou zemi, nesouce s sebou žravé kobyly, jichž bylo tak velké množství, že dcery a synové národa byli bezmocni, aby toto veliké množství zdolali . . . Dobří Čechové plakali a kladli odpor a odrodili se smáli, říkajíce, že bude dobře pod vládou cizích.

Kobyly byli velmi žravé. Pustošily krásnou českou zemi, snědly vše nač přišly, pobíjejíce nejlepší z jejích dcer a synů. Tyto kobyly v podobě odvěkých nepřátel, sousedících s našimi zeměmi, nikdy v dějinách nežily v míru, ale stálými nájezdy spásávaly úrodu, kterou nikdy nezasávaly.

Statečná česká srdce krvácela . . .

Všichni věrní pevně důvěřovali, že není možné, aby vláda lži a hrubého materiálního násilí, zvítězila na trvalo. Kladli odpor, skrytý i zjevný, který sílil a oslaboval moc nepřítele.

Dny uletují, ale kobyly uletět nechtějí . . .

Je jaro, r. 1945. Lidské tváře se usmívají neskrývanou radostí. Nepřemožitelná armáda, rozsévajíc po celé Evropě žalost, utrpení, rychle se rozpadává, k velikému hněvu nejhorsších zlosynů germánského národa . . .

Jaro – 13. březen . . .

V továrních odděleních v Lodenicích u Berouna chodí zamračený muž a rysím pohledem sleduje práci dělníků i dělníky samotné.

Ti si opatrně šeptají a navzájem se upozorňují na hrozící jim nebezpečí . . .

Kladenské gestapo slídí tygřím pohledem . . .

Čtrnáct mladých lidí sebral z denní směny a zavřel do hasičské kůlny. Tovární policie je střeží, pod vyhrůžkou zastřelení, uteče-li z nich některý. Gestapo slídí dále.

Při noční směně, skoro již před odchodem z práce, padly další tři oběti do rukou gestapa . . .

+++++++

Je deštivé ráno 14. března 1945, kdy sedmnáct mladých lidí, stojících na nákladním autu, hlídáno dvěma četníky, je odváženo z Lodenické fabriky, neznámo kam. Březnový déšť se sněhem fičí v jejich těla chatrně oděná, neboť jedou v lehkých pracovních oděvech, nepřevléknuti . . .

Zamračený gestapák, sedící vedle řidiče a kryt před zimou, určuje směr jízdy . . .

+++++++

Sedmnáct mladých lidí, dělníků stojí nehnutě v pozoru před strážnicí ss-mannů, když jsou čtena jména každého z nich.

“ Hier, hier, “ ozývá se z hrdla každého volaného . . .

Opodál od řad sedmnácti příchozích stojí řady těch, kteří jsou na odchodu. Též na zvolání jejich jmen, ozývá se každý z těchto vězňů tvrdým, hrdelním “ hier. “

Mladík Petr Sten, nevšimnuv si této výstrahy, nebo nedbaje na ni a uslyšev volati své jméno, ozval se zřetelným a jasným hlasem: “ Zde! “

SS-mann, sedící za oknem strážnice a ostře pozorující jednotlivé tváře vězňů, vyskočil jako střela. Jeho tvář zrudla a oči se hrozně podlily krví. Skočil jako divý po Petru Stenovi . . .

Zkopaný a zmlácený Petr Sten se těžce zvedá se země. Jeho obličej je hrozně zbit. Z nosu mu srčí krev . . .

+++++++

Množství lidských stínů stojí na velikém dvoře, kterému vévodí krásný zámeček s ještě krásnějším parkem . . .
Kos pje líbezné triky v časném jitru k pozdravu jara.
Lidským mučeným srdcím zní tento zpěv jako utišující lék na bolest těla . . .

Brána pozemského pekla se otevírá a z ní vybíhají poklusem vždy po pěti vyhublé, kostrám podobné stíny lidských těl.

Shrbení bělovousí starci, muži středních let a mladíci v
nejlepším věku. Průvod se za branou rychle vyrovnává . . .
Dlouhá řada pětic, v množství kolem jednoho tisíce lidí
kráčí stromořadím, vinoucím se od Malé Pevnosti Tereziánské.
S obou stran živých koster v pravidelných vzdálenostech od
sebe, jdou stráže se samopaly, ve skvrnitých oděvech,
podobní jakési strakaté zvěři . . .
Mnozí z trpících mumlají slova do kroku. Raz, dva, tři, atd. .

+++++++

Množství, hladem a týráním hynoucích lidí, pracuje . . .
Pracují s vypětím posledních sil. Strakaté stráže ss-manů
pobíhají zuřivě mezi trpícími a ranami je pobízejí k rychlejší
práci . .
Dennodenně se zakouří z hlavní samopalů a lidské životy jsou
utráceny. Stráže – lidé – cynicky se smějí . . .
L i d é ? ? ?
Zubožené množství postav, šíří a hloubí protitankové zákopy.
V jednom úseku pracovním, kde je po kolena ledové vody,
dostávají dva vězňové rozkaz: “ Svléci boty a do vody! “
Pracují bosi v ledové vodě. Po chvíli klesají vysílením, a
mrazem. Stráž se směje a pobízí je, aby se šli zahřátí boxin-
gem. Jsou vyčerpáni.
Je dán povel aby vylezli z vody ven a šli si odpočinouti
do luk . . .
Třesk – třesk – je konec – – – !

+++++++

Mladík Petr Sten je vyčerpán hrůznou podívanou a těžkou
prací. Náhle však něco neznámého, klidného a míruplného,
zaplavilo jeho hrud', jeho srdce!
Ztratil pocit tělesnosti a vyhlížel neosobně jako divák
z jiného světa, na hrozné scény.
Blesknutím se vynořila představa mučení zářivé osobnosti
v dějinách lidstva. Jeho uklidněné srdce zachycuje slova
Krále všech králů: “Neboj se
těch, kdož tělo zabíjejí! “

Byl pojednou klidný a připraven!

Poblíže pracující čtrnáctiletý hoch od Domažlic, dostal boty od strakatého ďábla. Nechtěl je vzít po zabitém, zdráhal se! Jeho soused mu však zašeptal; “ Vezmi je! Musíš žít! Jsi mlád, musíš vydržet! “
Vzal boty a obul si je na zmodralé mrazem nohy . . .

+++++++

Dennodenně jsou viděti stejné nebo podobné scény . . .
Zpět do Malé Pevnosti pochodují vysílené stíny. Ti, kteří nemohou, nebo nedojdou, jsou nesení nejbližšími sousedy . . .
Je dán rozkaz: “ Zpívat! “
Zpívají: “ Na těch panských lukách, našel jsem . . . “
J a k á i r o n i e?
Je však lepší, když zemřít, tož s písničkou na rtech!

+++++++

Odplata přišla . . .

Zpupné, hrubé násilí je pokořeno, nepřítel je poražen.
Sedmnáct mladých lidí se vrátilo, – tisíce však se nevrátily . . .
Kolo osudu se otočilo a spadli dolu ti, kteří ještě včera byli všemocnými pány. Osud jejich se naplnil . . .

K o l o o s u d u s e v š a k s t á l e t o č í .
B d ě m e p r o t o v m y s l í c h s v ý c h !

V y t r v e j !

Vytrvej, ó milý, v touze po Poznání! Vytrvej ty v každou chvíli!

Vytrvej, i když spánek klíží tvoje oči a tělo své z klamu upředené, ukládáš ke spánku!

Když spánek tvé oči klíží, mysl tvá je též znavena, říše snů se jí hned chápe, odvádí ji do neznáma ve svět stínů . . .

Vytrvej, ó milý, abys neznámo to odhalil; bdi stále v mysli své, aby tě jednou Ž i v o t v ě č n ý oblažil!

Vytrvej, ó drahý v touze po P o z n á n í, neboť velká příležitost je dnes dána tobě, dokud ve své schránce těla dlíš!

Vzchop se proto a pojď Bohu blíž!

Bud' vždy klidný a měj v paměti, že cíl tvůj jediný je Bůh v nitru tvém. Necht' paprsek Boží mysl tvoji stále ozařuje, necht' stále je si toho vědoma mysl tvoje!

Vytrvej, ó drahý, při únavě těla fysického! Vytrvej, když v mysl tvoji stíny starostí se plouží, o světa krb – rodinný! Bud' si stále mocně vědom S í l y B o ž í, která vede kroky tvé!

Bud' jen stále jako děcko, přenech Bohu všecko, neboť ON vždy a všude všechno dobře zařizuje!

Vytrvej ty v touze, doufej pevně a Bůh tvůj v chrámě Svém, těle tvém, majákem ti stálým bude, a ozáří tmy!

Vytrvej, ó milý, i když mnoha pochybnostmi zmítán jsi!

Ty pochybnosti mnohé jsme též zakoušeli, nežli jsme cíle dosáhli! Směle jsme však pochybnosti odvrhli, jako plevel, která ničí poupě rozvíjející se květinu; přestali jsme kolísati, bylo dobře nám!

Proto pevně věř, neochvějně vytrvej, abys dosáhl též cíle svého, který jsi sobě vytýčil.

Bud' vždy silen vnitřně, když se starost mnohá valí v mysl tvou!

Vytrvej v své stálé touze po Poznání!
Doufej pevně, neochvějně, že dosáhneš svého cíle!
Myšlení své soustřeď mocně!
Rozetni jím pouta smyslů,
kteřá stále tebe tíží!
Vytrvej, ať vzejde tobě Světlo!

S e b e k l a m

Říkali nám jistí lidé, že prý chodí medítovat – dívati se do sebe. Přišli oni, usedli si, dívali se před sebe, kde a jaká moucha letí . . .

Jedna paní povídala: “ Meditace, to je těžká věc; lépe baviti se o všeličems, člověk zapomene hned na tu těžkou meditaci, tak obtížnou věc. Čas uprchne hned! “

Jiný pán zas řekl: “ Filosofie, jó, to je věc! Meditaci netřeba nám provádět. Nač se tolik namáhat? Budem raději filosofovat! “

Jakýs nováček hned řekl: “ Věřu, nač se namáhat? Budeme-li mnoho myslit, bleskne nám to hned, budem osvícení hned! “

Meditace – věru, těžká věc! Zvláště mnohý nováček, vyhne se rád hned, této namáhavé, těžké pro něj práci . . .

Jedna slečna povídala: “ Cítíte ten mír? “ Druzí ihned přikývli jí, bylo dobře jim . . .

“ To nám stačí, “ řekl sobě v duchu jeden člověk; “ hlavně že cítíme mír. “

Pokračoval: “ Proč se namáhati máme, když jej od druhého máme? “

Chodí mnozí medítovat, alespoň to říkají! Pokoušejí se do sebe dívat, nebo kolem, potají. Jakmile jen týden uběhne, hned pán, slečna či paní, – mají trhání, dojítí si pro kousíček míru, ihned kamsi spěchají!

Meditace – věru, těžká věc. Uchopí tě, poutem se ti stane hned! Sešněruje tebe, těžko dýchá se ti, nevíš co je kolem tebe, stále stýská se ti, po kousíčku míru a zas – nové meditaci!

Když se “ vzácní “ rozchází ze své “ svaté “ schůzky, přijde domů pán, či paní, počnou vystrkovat růžky. Hubují a nadávají, hezky bez přetvářky!

Vždyť jsou přece doma – ne? Mohou si t o dovolit!

A tak stále plovají v p r o t i k l a d u - zajmutí!

Stále klamou sami sebe – a při tom si říkají že moudří jsou!

Meditace? Věru, těžká věc! Sebeklam však, toť je hrozná
věc! Nejsi-li stále ve střehu, jedno od
druhého nerozeznáš hned. Spojí se to v jeden celek,
přilepi se na tebe a tak v sebeklamu
můžeš rychle spočinouti, navždy
a cele!

Z l o m k y P o z n á n í

Chodil jsem často na kopec a chytal zlomky mnohé;
jednou byl chycen zlomek " Východ slunce " zvaný,
a jindy " Jaro " v duši mé!

Často jsem chodil na kopec – buď jeden, neb druhý, ve
čtvrti Žižkově, myšlenky mnohé chytal tam – a v
čistém vzduchu plovla často některá myšlenka, která
byla dána dál . . .

Tělo jde pomalu, procházkou po kopci, – noha, co nohu mine,
a oči – často hledící do sebe – nevidí – co
kolem nich se vine.

Tělo jde pomalu a mysl vědoma pohybu těla je;
myšlenka mnohá se vynoří a hned se zachycuje, jak vlákno
pavučí . . .

Tak napsány jsou mnohé zlomky, které na kopci zachyceny
byly; snad najdou lidé někteří jeden ze zlomků, jenž
otevře jim trochu oči, aby tolik nebloudili . . .

Dokud je tělo zde a mysl v těle běží, jsou nepatrné
zlomky tyto rozdány mnohým lidem, aby učinily mysl svěží.

Až tělo rozpadne se a život bude ztráven, některé z těchto
zlomků, budou dál pramen, z něhož se mnozí
napijí.

Dál bude z některého zlomku jiskřička vyzařovat a poslání
své vyplňovat.

Tož zasvit'te jiskřičko některá a oblažte mnohou duši!
Jste přece rozhozeny proto, aby zasvitly jste v mnohé
duši, aby vzplál v ní P l a m e n P o z n á n í!

(Vloženo do Vůně Nebes)

M y s t e r i u m **P r á z d n a**

Prázdnota jen zírá na tebe. Prázdnota čte samu sebe!

Prázdnotou je tento papír, na který se díváš!

Prázdnotou jen tužka byla, která tyto řádky tvořila.

Prázdnotou je tělo, k němuž ruka příslušela, která tužku držela . . .

Prázdnotou je psané toto, nevidíš ni psané, ni papír tento; smysl oka tvého stále tebe klame – ač si říkáš: " Ne! "

Prázdnotou je svět tvůj celý, smysly tvými vytvořený, prázdnotou jsou hvězdičky na nebi tvém i s měsíčkem mazanečkem a se zlatým sluníčkem . . .

Smysly tebe neustále klamou,
Prázdnota je tobě skuteč-
ností pravou – a vše ostatní –
je klam!

Nemůžeš se zachytiti čeho – chytáš se jen prázdnoty,
kteřou jsi ty sám!

Smysly tebe stále klamou a svět krásný před mysl tvou
kladou a ty stále – jsa ošálen, říkáš:
" Tot' je přece skutečností pravou! "

Prázdnota jen všechno je, která
sama se sebou si hraje –
neustále – bez konce!

Podtržení řádků bylo autorem v originále provedeno dodatečně.

Pro Jana Lípu přepsal ze stejnojmenného samizdatu Františka Heina Aleš Pipek roku 2011.

Bezplatné internetové vydání knihy
ZLOMKY POZNÁNÍ
od
Františka Heina
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu z roku 1941-1948
připravili
Aleš Pipek,
Marcel Brůx,
Pavel Mareš Janovský
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.
Prosíme, akceptujte to.
Děkujeme!

© František Hein 1941-1948, 2012
© Jan Lípa, 2012
© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>
silamoudrosti@centrum.cz